

Glasnik

Hrvatskoga uljudbenog pokreta

Online tjednik za javna pitanja

Broj 70

Izlazi subotom

Zagreb, 5. rujna 2009.

Sadržaj:

Moj hrvatski dom	2
Urednikovo slovo	3
Glasujmo	5
Podsjećamo	12
Blizanci	13
Treća Jugoslavija	20
Rušitelji mostova	25
Potruga	27
Hrvatska knjižara	28
Povijest i čovjek	29
Manifest	30
I liječnici i pjesnici	31
Zgodopis	32
Osvrti	38
Bosno moja	43
Živjeti NDH	48
Hrvatski jezik	49
Čitajte s nama	50
Roman u nastavcima	52
Bog nas je stvorio	55
Srbska posla	59
Ustaški hitrozov	61
Kolači	62
Čitatelji	63

Naklada

30.000 primjeraka

Glasnik je besplatan

**Vladimir Bukovsky, čuveni sovjetski disident:
"Hitler će u povijesti ostati zabilježen kao manji tiranin u doba Staljina".**

Akademik Mirko Vidović: TKO JE MOJ BLIŽNJI?

Jakša Matovinović:

GENERALA ANTU GOTOVINU ZA PREDSJEDNIKA RH

prof. dr. sc. Tomislav Sunić:

EUROPSKA NOVA DESNICA; KORIJENI IDEJE I MISLIOCI

Slobodan Kljakić: STALJIN I HITLER RUKU POD RUKU

Josip Kokić:

**ŠTO REĆI O JOŠ JEDNOM PATOLOŠKOM PONAŠANJU NAMETNUTOG
PREDSJEDNIKA DRŽAVE STJEPANA MESIĆA O KATOLIČKOM KRIŽU**

NAZOROVA 57

**DRUGO OKUPLJANJE DOMOLJUBNIH I
DRŽAVOTVORNIH HRVATA**

Zagreb, 19. rujna 2009. u 10 sati

(ispred kuće Josipa Manolića)

GOSPI OD KAMENITIH VRATA

Juraj Jurjević

Hvala, Gospe draga, što si se tu stisla
Odmah pokraj slavog Trga svetog Marka,
Da klečeć pred Tobom prebiremo čisla
i molitva za Rod da se vine žarka.

Baš ko prava naša kraljica Hrvata
Našu povijest pamtiš i budućnost snivaš,
Kroz divni misterij Kamenitih vrata
Hrvatu u tuzi ufanje darivaš.

Dok nam kule Griča, drevnu slavu zbore,
A grad Gornji diše ponosnom Starinom,
Pred podnožjem Tvojim voštanice gore
Da ožive srca Prošlosti toplinom.

Tebi, koja s nama živiš svaku Dramu,
Nizat ćemo ploče čađave od dima,
A u onom malom čudotvornom Hramu
Srcem harnim klicat: Hvala što nas imal

"Kamenita vrata" na prijelazu iz Duge ulice (sada Ulica Pavla Radića) na Gornji grad, u kojima se nalazi glasovita kapelica Majke Božje "od Kamenitih vrata"

MAJMUNOVO PRKNO

Trgoh se iz sna. Možda to uopće nije bio san, nego samo trpka java? Svejedno. Jedno ili drugo, nisam se dobro osjećao.

Prestao sam iznenada biti katolikom, iako sam Rimokatoličkoj crkvi pripadao od rođenja. Izbaciše se me iz nje odmah nakon što ju, izgleda konačno, preuzeše.

Provedena je tako najava zamjenika predsjednika Hrvatskog Sabora, sada već Blaženog i Svetog Vladimira Šeksa. HDZ mora svugdje imati svoje ljude, od povjerenja ljude, one koji će uvijek do kraja provesti sve ono što im se javi s vrha. Ako treba – popit će i kantu napoja.

Pozvalo me, dakle, povjerenstvo za pravovjerne.

Pita me bl. Mirko Svirčević, inače sudac Županijskog suda u Slavanskom Brodu, predsjednik dotičnog povjerenstva:

"Idete li u crkvu?"

"Idem."

"Vjerujete li u ono što piše u Novom zavjetu: 'Ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe?'"

"Vjerujem."

"Tko je onda moj bližnji?"

"Svaki čovjek, svako ljudsko biće."

"Griješite. Moj bližnji je u prvom redu član HDZa, a onda onaj koji je u koaliciji s HDZom. Osobito onaj koji redovito subotom običava prošetati Nazorovom. I svratiti na kavu. Na žalost, niste baš pogodni za Hrvatsku Neokatoličku Crkvu."

Složiše se s njim i ostali članovi povjerenstva, posebno bl. Vitica Pavleković, inače državna odvjetnica, kao i bl. mr. sc. Zorislav Kaleb, inače sudac Općinskog kaznenog suda u Zagrebu. Bl. Dinko Cvitan, inače ravnatelj USKOKa, čak mi je ponudio zatvorsku kaznu, jer sam jačanje logistike, posebno u kuponskoj privatizaciji, korištenju menadžerskih kredita i internoj dokapitalizaciji, smatrao otimačinom i pohlepom. Pomisliše, srećom, da sam umobolan, jer tko bi duhovno zdrav mogao imati takva stajališta, pa prođoh bez te dodatke kazne. Rekoh srećom, jer tko zna što će biti nastavim li izvoditi iste zaključke. Ili, kažem li da štujem drugoga Boga, a ne one s Trga svetog Marka i Pantovčaka. Iz ostavštine Oca Svih Hrvata.

Palim radio. Slušam Radio-Antenu još iz vremena dok se zvao Obiteljski radio. Bliži sam istina obiteljskim tradicijama, ali eto ovladaše i sa mnom kukci, ticala, antene ...

Najnovije vijesti. Vatikan se je suglasio s odcjepljenjem Crkve u Hrvata. Gotovo je s Alojzijem. Joža s Dedinja i iz Nazorove uspješe. Za poglavara Hrvatske Neokatoličke Crkve ustoličen je Sv. Jako Andabak. Njegova iskustvo u privatizaciji, u hoteljerstvo, a tek u Hajduku otvoriše mu širom vrata. Uz, nezao-bilazne, kao i uvijek, Milana Kovača i Ćiru Grubišića. Nikad se ne će zaboraviti da su upravo oni prvi donijeli pune torbe iz dijaspore.

Sv. Jako Andabak odmah je odlučio na oltar podići što više vjernih hdz-ovaca, bilo kao Svetaca, svetica ili blaženika. Znajući da je, kako reče, Bog najprije sebi bradu stvorio, uzeo je za sebe osobno Sve-tost, koja mu već i po položaju pripada. Osim toga, na nagovor Vincenta Degerta, prihvaća konsensus s istomišljenicima. Zna on da i u drugim strankama ima dobrih HDZovaca, odnosno njih u HDZu.

Krenula su odmah i razna druga imenovanja.

Sv. Stjepan Mesić postao je glavni teolog i rektor Hrvatskog Neokatoličkog Sveučilišta. Odmah je dao izbaciti križ, ne samo iz javnih ustanova, nego i iz svih crkava. Zadržao ga je samo u katedralama. U njih, naime, zalazi dosta turista. Novi znak koji će zamijeniti križ još nije odabrao. Dvoji između magarećeg repa, slonove surle i majmunova prkna. Vjerojatno će se odlučiti za **majmunovo prkno**. Podržava to gledište i SDP, posebno predsjednički kandidat sv. Ivo Josipović.

Najbolje rješenje

Prijedlog bl. Damira Kajina s govetskom balegom ocijenjen je vrlo kvalitetnim, ali će se ostaviti za neke druge svečane svrhe. Tamo gdje se javlja potreba za bogatijim znakovljem.

Sv. Ivan Jarnjak postao je zagrebačkim nadbiskupom, bl. Željko Kerum splitsko-makarskim, a bl. Petar Čobanković đakovačko-srijemskim. Sv. Ivica Todorčić zadovoljio se položajem glavnog duhovnika, te je odmah doselio u Nadbiskupske Dvore, a trgu ispred sadašnje Katedrale dao je pogodniju namjenu, postao je heliodrom. Bl. i Sv. Vladimir Šeks predsjednik je Hrvatske Neobiskupske Konferencije.

Moj dobri prijatelj bl. Ljubo Česić Rojs novi je vojni ordinarij. Radio-komentator naglašava da je za to bilo krajnje vrijeme. Dosta je bilo Juraja Jezerinca, budući od zaista nema pojma što je to: "Tko je jamio, jamio!" Kancelar će mu biti naš dobri Saša Radović. Lijep dar za istoimenu knjigu.

Nove redovnike bira povjerenstvo: bl. Radimir Čačić, bl. Miroslav Kutle i bl. Milan Horvat. Širi odabir vrši bl. Krunoslav Olujić, a po preporuci – zna se – sv. Ive Sanadera.

Nove redovnice bira povjerenstvo: bl. Milanka Opačić, bl. Ljubica Lalić i bl. Ingrid Antičević-Marinović. Prijedlozi dolaze iz Banskih dvora, od sv. Jadranke Kosor.

Načeta je i - bivša - Islamsku zajednicu uz pomoć Šemse ef. Tankovića. Ševko ef. Omerbašić poslan je na zasluženi doživotni odmor na Palagruži. Novi zagrebački muftija je Josip ef. Manolić, a glavni imam Milan el. Artuković. Predsjednik Sabora Islamske zajednice je Luka ef. Bebić.

Ili sam sve to ipak samo sanjao ...

Gledam u prozor. Kao da sviće.

**Polnoć prođe — što me budi
U to doba iz sna moga?
Žice same zaigrale
Na guslama djeda moga,
Zaigrale iz tihana:
Zora puca, bit će dana!**

**Polnoć prođe — još pokriva
Mir preblagi dol i goru,
Ali lagan vjetrić šapće
Od iztoka k sinjem moru,
Šapće sladko iz tihana:
Zora puca, bit će dana!**

**Polnoć prođe — uspavana
Leži morska okolica;
Probuđena**

(Petar Preradović)

Ukinuti su svi samostani. Bit ćemo ubuduće samo dva, onaj Neofranjevski (nazvan tako po Sv. Franji Tuđmanu) Varaždinskim toplicama – za muške, te onaj Emilijanski (nazvan tako po bl. Emiliji Rajić, sutkinji Ustavnog suda RH) u Krapinskim toplicama. Dosadašnji, zatucani, redovnici poslani su kućama. Pojma nemaju kako se novac daje i mora oplemeniti. Izgradnju novih samostana, ali i katedrala (predviđeno ih je 50 u Zagrebu, od toga 7 na Kapitolu, a 4 na Trgu bana Jelačića), vodit će sv. Jure Radić uz doglavničku pripomoć bl. Milana Bandića.

T. Preradović

General Ante Gotovina

za Predsjednika RH

GENERALA ANTU GOTOVINU ZA PREDSJEDNIKA RH

Jakša Matovinović, Zagreb,

<http://www.facebook.com/group.php?gid=153637596928&ref=nf>

GENERAL ANTE GOTOVINA, VREDNOTA ČOVJEKA "ZA" PREDSJEDNIKA RH"

Ova skupina je osnovana za sve ljude koji misle da bi Ante Gotovina trebao biti predsjednik RH

Broj članova (trenutno): 530

Tko se želi pridružiti i pomoći, neka poduzme onaj prvi korak:

- 1. Učlaniti se (besplatno)**
- 2. Pozvati prijatelje s Facebooka i putem e-maila**
- 3. Poslati poruku Jakši Matovinoviću ili pp na face ili e-mailom, te ime grada u kojem se želi pokrenuti ova akcija!**

To je PRVI korak do cilja!

Knin

TEMELJEM USTAVA RH, IZRAŽAVAMO SVOJE MIŠLJENJE!

USTAV REPUBLIKE HRVATSKE

II. TEMELJNE ODREDBE

Članak 1.

Republika Hrvatska jedinstvena je i nedjeljiva demokratska i socijalna država.

U Republici Hrvatskoj vlast proizlazi iz naroda i pripada narodu kao zajednici slobodnih i ravnopravnih državljana.

Narod ostvaruje vlast izborom svojih predstavnika i neposrednim odlučivanjem.

Članak 9.

Hrvatsko državljanstvo, njegovo stjecanje i prestanak uređuje se zakonom. Državljanin Republike Hrvatske ne može biti prognan iz Republike Hrvatske niti mu se može oduzeti državljanstvo, a ne može biti ni izručen drugoj državi.

III. ZAŠTITA LJUDSKIH PRAVA I TEMELJNIH SLOBODA

1. Zajedničke odredbe

Članak 14.

Svatko u Republici Hrvatskoj ima prava i slobode, neovisno o njegovoj rasi, boji kože, spolu, jeziku, vjeri, političkom ili drugom uvjerenju, nacionalnom ili socijalnom podrijetlu, imovini, rođenju, naobrazbi, društvenom položaju ili drugim osobinama.

Svi su pred zakonom jednaki.

2. Osobne i političke slobode i prava

Članak 21.

Svako ljudsko biće ima pravo na život.

U Republici Hrvatskoj nema smrtne kazne.

Članak 22.

Čovjekova je sloboda i osobnost nepovrediva.

Nikomu se ne smije oduzeti ili ograničiti sloboda, osim kada je to određeno zakonom, o čemu odlučuje sud.

Članak 35.

Svakom se jamči štovanje i pravna zaštita njegova osobnog i obiteljskog života, dostojanstva, ugleda i časti.

Članak 38.

Jamči se sloboda mišljenja i izražavanja misli.

Sloboda izražavanja misli obuhvaća osobito slobodu tiska i drugih sredstava priopćavanja, slobodu govora i javnog nastupa i slobodno osnivanje svih ustanova javnog priopćavanja.

Zabranjuje se cenzura. Novinari imaju pravo na slobodu izvještavanja i pristupa informaciji.

Jamči se pravo na ispravak svakomu komu je javnom viješću povrijeđeno Ustavom i zakonom utvrđeno pravo.

Članak 44.

Svaki državljanin Republike Hrvatske ima pravo, pod jednakim uvjetima, sudjelovati u obavljanju javnih poslova i biti primljen u javne službe.

Članak 45.

Hrvatski državljani imaju opće i jednako biračko pravo s navršenih 18 godina u skladu sa zakonom. Biračko se pravo ostvaruje na neposrednim izborima tajnim glasovanjem.

U izborima za Hrvatski sabor i Predsjednika Republike ostvarivanje biračkog prava Republika Hrvatska osigurava i svojim državljanima koji se u doba izbora zateknu izvan njezinih granica tako da mogu glasovati i u državama u kojima se nalaze ili na koji drugi način određen zakonom.

USTAV NAMA OSIGURAVA PRAVO NA JAVNO IZRAŽAVANJE NAŠEG MIŠLJENJA!**ZAŠTO ŽELIMO MORALNOG ČOVJEKA POPUT NAŠEG GENERALA ZA PREDSJEDNIKA RH:**

Provedba ovih nacionalno destruktivnih ekonomskih doktrina nije mogla biti izvedena drugačije nego jedino kroz ljude koji su potpuno moralno posrnuli i ljude kojima nije problem opljačkati svoj narod istovremeno ih gledajući pravo u oči kroz TV ekrane i govoreći kako su upravo i jedino oni osobno najveći promotori nacionalnih interesa ili čak gradeći se navodnim nacionalistima.

Potvrda za to je u još jednoj neospornoj činjenici:

Svaki onaj koji je sačuvao moralni integritet i nije podlegao napasti da se sam okoristi svojim povlaštenim položajem odstranjuje se iz vlasti. Društvo pokvarenjaka ne trpi među sobom nekoga tko svojim primjerom odstupa od njihovog posrnuća te ga još samo dodatno naglašava.

"Da bismo ostvarili punu samostalnost, za koju je kroz povijest hrvatski narod dao tolike žrtve, potrebni su nam kao nikada dosad, mudrost, razboritost, spremnost na poštivanje tuđih prava, ali i nepokolebljiva odlučnost u obrani svoje samobitnosti i slobode".

TAKO NAMA STALNO GOVORE! SADA JE NAMA U RH PRILKA DA MAKNEMO ONU BANDU KOJA NAS UNIŠTAVA!

Hoćemo opet prepustiti našu sudbinu i sreću onima kojima nije stalo do naroda?

Ili ćemo njima svima pokazati koliko smo složni se legalnim putem i demokratskim oružjem boriti protiv izdajica Hrvatskog roda i poroda?

GENERAL ANTE GOTOVINA "ZA" PREDSJEDNIKA RH.

Hvala!

Banja Luka

TKO JE MOJ BLIŽNJI?

Akademik **Mirko Vidović**, Pariz

Dvije pučke uzrečice mi se čine pogodnima za ispit savjesti, pogotovu onda kad smo uznemireni: 'Tko prašta taj ne ispašta'; te francuska: *Ame égale dans l'adversité* (jednako priseban i prema prijatelju i prema neprijatelju).

Ni u 'Svetom pismu' nije dovoljno jasno zašto je Kain ubio svog brata Abela, a nitko još nije odgovorio ni na pučku zaskočicu: je li starije jaje ili kokoš. Svijet u kojem živimo nekima izgleda lijep kao san, a nekima grozomoran. A sve ovisi o našem, manje znanju, a više – duševnom stanju. I Pavao apostol zapisa: Sve je čisto za one koji

su čisti. Pa u tom smislu traži da nitko ne ponižava samoga sebe. Te: Blagoslovite one koji vas progone, blagoslov im dajte, ne proklinjite ih!

Moj naraštaj je proživio drugi svjetski rat i Domovinski rat. Drugi svjetski rat je završio trijumfom bezbožnog ateizma koji je svoju pobjedu objašnjavao borbom protiv religioznog fanatizma koji u ime Božije čini zlo bližnjima. Napisane su biblioteke knjiga o tome tko je u ludilu drugog svjetskog rata bio veći zločinac: fanatici ateističkih ideologija obje boje ili oni koji su ništa manje ubijali, rušili i porobljavali smatrajući sebe pobornicima vjere.

Domovinski rat je bio čini se, programiran u specijalnim kuhinjama onih koji su programirali vjerske prvake i pod njihovom autoritetom teške zločince koji su obožavali djela ljudskih ruku i uništavali djela Božjih ruku. I ne samo oko Srebrenice i po drugim stratištima. No, još nije ni počeo analitički pristup upravo onome

Srebrenica

što smo doživjeli i podnijeli u vrtlogu četiriju ratova koje su bivši Titovi generali, doktori, partijski i policijski faktori vodili - poistovjećujući vjeru i 'čistoću krvi'. I smijali su nam se iza leđa, dok smo se mi međusobno krvili, svojatajući Boga, raj i anđele na nebu...

Za sad, u ovoj 'posttraumatskoj fazi', ipak obrambenog Domovinskog rata, koji je završen porazom Tita, Partije, Udbe i Armije!, ljudi nastoje doći k sebi, prosto se mnogi čude da su ostali živi šta su sve podnijeli i doživjeli u masovnom obračunu politički podijeljenih pripadnika raznih vjeroispovijesti, dok su njihove vođe ispijale šampanjac po lo-

vačkim kućama, pa i u Palači Ujedinjenih naroda. Kao u Hitlerovom bunkeru...

No, ako želimo sve to shvatiti, onda uzmimo u obzir onu Pavlovu da - nitko sebe ne smije ponižavati niti proklinjati neprijatelja. To je perifrastični oblik propovijedanja one Kristove temeljne zapovijedi, kad kaže da - volimo Boga iznad svega, svoga bližnjega ka sami sebe pa i neprijatelja svoga. Pavao je bio prvi apostol kojeg je pozvao Uskrsnuli Krist. Nadahnuo ga je duhom koji je u njegovoj pokajničkoj duši stvorio jak dojam, po kojemu je mogao reći i ponavljati: Zato ću se hvaliti svojim slabostima da se u meni nastani Kristova jaskost.

A one vjerske zanese-njake, blasfematore, koji u ime Božije ubijaju ljude koji se njima ne pokoravaju, kao što je to doživio sam Pavao u Efezu - njih je nazvao pravim imenom: zvijerima u ljudskoj spodobi.

No, da ne bi ovaj pokušaj odgovora na pitanje - tko je moj bližnji - kitio pokudama ili pohvalama drugih suvremenika koji su prošli sličnim putevima sudbine kao i mi sami, navest ću nekoliko istinskih doživljaja s mojim susjedima ili kolegama u mladosti. Mi Bosanci nismo do Domovinskog rata gledali na svoje susjede druge vjere inokosno. Odista u svom ponašanju proživljavali smo onu pučku tipičnu za bosanske prilike: Brat je mio koje vjere bio.

Braco

Kao mali dječak, na koncem rata i odmah nakon rata, imao sam, moglo bi se reći, neku vrstu svog brata blizanca - Luku Kozomaru, siročće susjede Danice čiji otac je ubijen pod Prologom u srpnju 1941.

Luka je rođen kao posmrče - mlađi je bio od mene nekoliko mjeseci, a fizički smo bili vrlo slični i odrasli smo skoro nerazdvojivi. Živjeli smo uvijek zajedno - od jutra do mraka. Nazivao sam ga Braco. Nekad smo ručali u njegovoj, a nekad u mojoj kući. Tako je znalo biti i navečer - igrajući se oba bismo zaspali ko mačići bilo tamo bilo ovamo, pogotovu zimi kad je 'sidedija soba' bila topla. Moj otac je bio 'suveznik' njegove majke u poljskim radovima. I to je jedan od naših bosanskih običaja: stavimo ljudsku i stočnu radnu snagu zajedno, a tako i alat i zapregu. Brže se radi i bolje sredi kad je više poslenika. To mi je ostalo kao najdraža uspomena iz onih strašnih ratnih i poratnih dana - sve poludjelo, ali 'suveznici' i dalje složno rade i jedni druge pomažu.

Braco je podrastao. Otišao sam na sjever Bosne, k svom stricu Ivanu, najprije u Odžak, zatim u Šamac. U tzv. Nižu gimnaziju. Braco je uredio papire i odselio se u Ameriku, u Detroit, k svojim stričevima Radi i Milošu, koji nisu imali djece. Naši životni putevi su se dogodili po onoj pučkoj: kuda koji mili moji. Ali uspomene na ljepost prijateljstva i u najtežim danima i dalje je u meni izvor nade i snage, da nema te nesreće koju sloga ljudi koji se međusobno poštuju i pomažu ne će nadići.

Milutin

Nakon kratkog boravka u odžačkoj Nižoj gimnaziji, radi 'prekomande' mog strica u Šamac, prešao sam iz odžačke u šamačku Nižu gimnaziju. U Šamcu sam stanovao na prvom katu kuće Mehmeda Vajzovića, uglednog građanina čija kuća je bila između hotela Posavina i Džamije, a njegova tri sina: Hasan, Midhat i Halid su, malo po malo postali nešto kao moja rodbina. I tu se je stvar dogodila kao s Bracom: njihova majka, hanuma rođena Sarajka, bi nam, kad bismo se igrali popodne u 'marvinskoj avliji' dala po krišku kruha s pekmezom. Bio sam niz puta kod njih i za stolom, ali pobožni im babo Mehmed nije bio za to da i oni dođu za stol mog strica, jer - mi smo odista sve kuhali na svinjskoj masti, a oni na maslu ili zejtenu. Vodio nas je u ribolov na ušće Bosne u Savu.

No, iz djetinjanskog prijateljstva u zajedničkoj kući ili avliji, nastaje jedna nova vrst prijateljstva - među školskim kolegama. U Šamačkoj Nižoj gimnaziji meni najbliži i najugodniji je bio Milutin. I on ratno siročće. Majka mu se je preudala pak je od svog očuha (koji je radio na izradbi čerpića) dobio još tri sestre. U školi smo sjedili za istom klupom. Zadaću bi pisali kod mog strica zajedno. Išli smo zajedno i u šetnju po nasipu, a u proljeće 1953 smo se upisali i u Kajakaški klub. Toliko smo uskladili svoje drugovanje da je on dodao na čudnu ideju da se sprijateljim s njegovom mlađom sestrom Marijom. No, dječaci u pubertetu prijateljuju međusobno, a djevojčice se pojave nešto kasnije - kad pubertet dođe kraju. Ipak smo znali, nedjeljom popodne, kad bi bilo lijepo vrijeme, izići 'u troje' u kino. On je kupovao karte.

Ja nisam imao novaca za luksuz, a nisam se znao ni snaći kao on. Naime, jednog dana, bio je to petak, izdaljeg sam ga vidio kako sjedi pred džamijom s ispruženom rukom. Pobožni muslimani, nakon uzimanja abdesta bi mu dali sadaku - po koji gvozdjenjak. Zuar je i to. I s tako 'stečenim' novcem moj bi Milutin, sav sretan, došao s kartama za kino. Bilo mi ga je žao, ali sam se divio njegovim vrlinama i snalažljivosti, kakve sam rijetko vidio u životu: više mu je stalo da mu prijatelj bude veseo, nego li on sam.

Soka

Godine su prolazile, moja životna priča je, poput bosanskog gorskog potoka

Milorad Janjetović, vlasnik

prešla, zaobišla i rušila se oko oblutaka i sa stijena i, nakon završene mature, s niskom ocjenom iz vladanja (premda sam dobio prvu nagradu BiH za maturalni pismeni sastav), nisam nigdje mogao naići na uvjete da se upišem na sveučilište osim u Zadru. I to stjecajem okolnosti: Moj Livnjak, ing. Ante Čondrić, partizanski veteran i jedan od utemeljitelja Tanjuga, nakon završenog pravnog fakulteta radio je u Direkciji Tekstilnog kombinata 'Boris Kidrič' u Zadru. Preko drugog mog susjeda iz Bile, ing. agr. Franje Šarušića, koji je radio na poljoprivrednom kombinatu u Nadinu, uspio sam stvoriti uvjete da dođem u Zadar s nadom da ću se bar tu moći upisati na Filozofski fakultet.

N.B. Ante Čondrić je bio muž Dr-a Glorije Rabac, tada ravnateljice Katedre za talijanski jezik i - Dekana Filozofskog fakulteta...

Naime, ja sam bio pripadnik prve generacije maturanata koji su morali napisati 'maturalnu radnju' na području na kojem smo kanili prijeći iz Gimnazije na sveučilište. Po svojim sklonostima prema matematici i crtanju, moja silna želja bila je da studiram arhitekturu. No ocjena iz vladanja (crna krpa na kućnjem prozoru u znak žalosti u povodu smrti pape Pija XII.), eto onemogućila mi je da studiram na nekom sveučilištu jer takvi su onda bili uvjeti: važnije od maturalne svjedodžbe bile su 'Karakteristike' koje smo morali priložiti ostalim dokumentima za upis na fakultet. A Gojko Radeta, onda Omladinski sekretar Općinskog omladinskog komiteta, dao mi je u zapečaćenoj kuverti,

'karakteristike' na četiri stranice, po kojima ispadam da sam bar podjednako kriv za ono što je režim tada bacao u lice, na čast i dostojanstvo pokojnog pape Paccellija.

Hrvatski časnik u doba NDH

Kad sam stigao u Zadar, otišao sam, prema savjetima svojih 'pokrovitelja' u Dekanat Filozofskog fakulteta i tu uzeo formule. Ispunio ih. Zajedno sve to predao na šalter kod Nike Kisca, Dubrovčanina, koji je, vele, bio čak i domobranski dočasnik...

Upisan, ne upisan, trebalo je sačekati nekoliko dana dok, vele, komisija ne ispita 'moj slučaj'. I dan prolazi, večer se bliži, a u Studentskom domu (onda Brani-

morova obala) sve krcato puno. Predavanja su počela i svi studenti su na svojim posteljama. Vele - u četvrti Relja, moglo bi se, privatno, naći neko prenoćište. I ja krenem na Relju. Nasuprot novoj Pošti, vidim jednog pometača ulice. Razmahao se. Velim: ovaj pozna sve oko sebe, jer dok on mete, malo po malo, ljudi se naviknu na njega i on mnogo toga od njih dozna. Upitam ga, da li mi može reći gdje bih mogao prenoćiti dvije-tri noći. Ja sam novoupisani student, a nemam gdje spavati. On se zamisli. Zatim stavi svoju brezovu metlu na rame i reče: Pođi, da vidimo ima li Soka postelju za te.

I smetlar me dovede pred jednu vrstu terase prizemnog stana. Zavika: 'Soko, oj, Soko!'. Nitko se ne odazva. Ponovi on još dva tri puta kad - evo jedne Bukovčanske, u crnoj odjeci i s bijelom maramom na glavi. Kad ga ugleda zavika ko u Bukovici: 'Vrok ti sriću odnija, šta ti je, što tako galamiš!? I on njoj uljudno uzvрати: Našo sam jednog

studenta ni on ni ja ne znamo di će noćas prinoćit?. Pa šta si ga k meni vako staroj doveo - našali se ona - imam već troje na spanju, osim ako bi on prilogo na stelju u našoj sobi. I ja prihvatih. Kod dobre Soke, uz stelju dobio bih ujutro šalicu tople kave 'divke', a uvečer malo blitvice, krumpirić-dva pa i jedno jaje utvrdo treći dan.

Nakon toga uspio sam preko svojih kolega, 'po švercu' dospje-

ti pod krov Studentskog doma, i tu, kako koji dan, čekajući bolja vremena, zanoćio bih na krevetu nekog od kolega koji te noći nije bio u Domu.

I studentski dani su prolazili. Studirajući i francuski jezik, vježbao sam se u dopisivanju s mojom budućom zaručnicom, pa onda i suprugom. Ko student treće godine, oženjen, uspio sam, što pomoću svog što njezinog oca, kupiti komad ruševine na poluotoku od conte Folko Borrelli-ja. Tu smo se uspjeli 'skućiti' u ruševini, a po završetku fakulteta, i privremeno zaposliti u 'Narodnom listu', kao urednik 'kulturne rubrike'. No, kad sam, radeći kao novinar, otkrio strašne podatke iz područja demografije koja ubrzano pada naniže - što zbog dozvoljenog iseljavanja mladih bračnih parova u 'prekomorske zemlje', a što - ubijanjem djece u utrobama majki u Ginekološko-

akušerskom odjelu Doma narodnog zdravlja, dao sam se na pisanje jednog alarmantnog članka - htio sam ga objaviti i tako pozvoniti na uzbunu - šta to mi radimo u svom narodu u ovakvoj demografskoj tragediji: jesmo li mi njegovi čuvari ili grobari?

Ondašnji župnik Katedrale je navratio one večeri kad sam završio taj članak o uzrocima biološkog gašenja pučanstva u Zadru. Uzeo je kopiju članka veli, da ga pokaže 'preuzvišeno-me' (nadbiskupu pok. Mati Garkoviću). Kad je 'preuzvišeni' to vidio, nije mogao odoljeti a da glavne podatke ne povadi i razdijeli svojim župnicima. Koji su istog nedjeljnog dana, s oltara, udarili na sva zvona: ako se ovako nastavi, ne će nas biti. Bijela

kuga je prava kuga!

No, ja sam ipak bio namješten u 'Narodnom listu'. Te nedjeljne večeri, prilikom šetnje sa suprugom i djetetom, pozva me netko 'iz portuna' blizu sudske palače. Moj kolega iz Uredništva, Zlatan Miodrag mi šapnu: Sutra u zoru morat ćemo svi ići na važan 'sastanak redakcije'. Radi se o tebi. Nešto si pisao i dao nadbiskupu, bit će oštro. Pripremi se na najgore.

I Zlatan Miodrag nestade u portunu.

I odista, sutra 'u cik zore' kako bi rekli novinari, oko sedam sati dođe u moj stan - podvornik 'Narodnog lista'. Veli: Morate odmah na hitni izvanredni sastanak redakcije.

Časne sestre Služavke Malog Isusa

Kad sam tamo stigao, u redakciji su već bili na okupu svi novinari i urednici, direktor i glavni urednik, tajnici pa i 'vanjski članovi redakcije' - predstavnik Gradske vijećnice, Udbe i Gradske biblioteke.

Duga bi bila priča o tome koliko su moje kolege Hrvati sasuli drvija i kamenja na mene - još gore od Gojka Radete u svojoj 'karakteristici'. Dođe momenat da se glasa za moje - izbacivanje iz Narodnog lista. Na prijedlog direktora Grgo Stipića, tko je za

to da me se odmah izbaci iz 'Narodnog lista', sve su se ruke digle, osim ruke Zlatana Miodraga, zadarskog pravoslavnog Srbina i mog kolege s Fakulteta i iz Studentskog literarnog kluba.

Kad ga Grgo Stipić upita: 'Šta je, Zlatane, zar ti misliš da se i ovako može ponašati jedan novinar i to urednik - radeći za Vatikansku agenciju usred našeg centra za informacije?'

Zlatan Miodrag ga je s prezirom pogledao i svojim baritonom uzvratilo: 'Pa šta? Čovjek je napravio indirektnu grešku. Pa svima nama se tako nešto može dogoditi! Ako ja napravim sličnu pogrešku, zar ćete i mene ovako poniziti i izopćiti!'

Najbolji dokaz naše kulture je - prisebnost. A priseban čovjek u drugome vidi svoju moguću sudbinu. Stoga ne želi činiti drugome ono što ne želi da mu drugi učine.

Kad jedan Hrvat kaže da je Hrvat. Ponosan čovjek. Ali kad jedan Hrvat želi dokazati svoje hrvatstvo izljevom mržnje protiv onih koji se njemu ne pokoravaju, pa bio to Hrvat ili ne - radi se jednostavno o duševno neuravnoteženoj osobi.

A bjesomučnici i luđaci nemaju, niti neku svoju posebnu vjeru ni nacionalnost po kojoj bi bili prepoznatljivi. Nitko od njihovih prisebnih sugrađana ga ne će prihvatiti kao svojtu ili suplemenika, a u ponašanju prisebnih ljudi će uvijek naći ljudske vrline po kojima ih treba cijeniti i poštivati.

Bjesomučnici su, po svom duševnom stanju - inter-naci-ona-listi - sami na svijetu. Koje prisebni ljudi izbjegavaju.

prof. dr. sc. Tomislav Sunić: EUROPSKA NOVA DESNICA; KORIJENI IDEJE I MISLIOCI

Ova knjiga predstavlja zbir filozofskog nasljeđa konzervativne misli, koju je autor Tomislav Sunić prvi put napisao i obranio kao doktorsku disertaciju u Americi, 1988.g. Nakon 20 godina, knjiga konačno izlazi u trećem izdanju, ali ovaj puta na hrvatskom jeziku, u nakladi Hasanbegović. Evo konačno knjige, koja usprkos svoje velike bibliografije i citata, predstavlja lagano štivo za akademika i za gimnazijalca. U knjizi je riječ o autorima koji su znatno obilježili jednu epohu, a čiji sljedbenici će sutra imati glavnu riječ

u stvaranju nove kulturne hegemonije..

Predgovor knjizi napisao je francuski filozof Alain de Benoist.

Ujedno je Sunićeva knjiga idealno štivo za nacional-revolucionare, nacional-anarhiste i nacional-konzervativce - u svom postmodernom, arheofuturističkom izdanju, a koji odbacuju sve zastarjele nacionalizme i isključivosti. U dobi liberalno-komunističkog rasapa neka se Europljani vrate svojim pravim korijenima!

Europska nova desnica; Korijeni, ideje i mislioci

Prijevod: Nikica Barić

Nakladnik: Hasanbegović

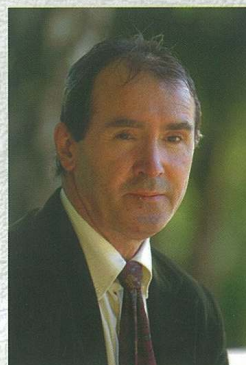
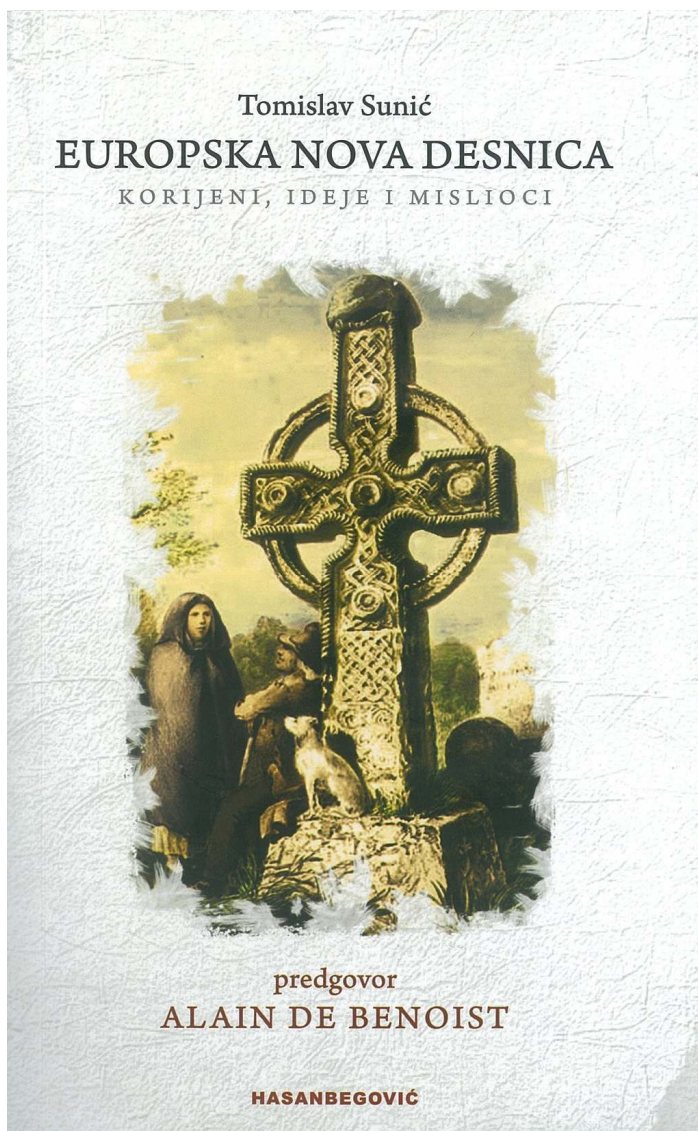
Str. 338

ISBN. 978-953-99698-4-2

Cijena: 100 kuna

hasanbegovic@net.hr

Također i u internetskoj knjižari www.knjizara.hrvatskauljudba.hr

TOMISLAV SUNIĆ rođen je 1953. u Zagrebu. Na Filozofskom fakultetu u Zagrebu studirao je francuski i engleski jezik, a zatim je magistrirao na California State University u Sacramentu. Doktorirao je 1988. političke znanosti na University of California u Santa Barbari. Bio je predavač na California State University, University of California i Juniata College u Pensilvaniji. Održao je mnogobrojna predavanja u Europi i Sjedinjenim Američkim Državama. Kao djelatnik Ministarstva vanjskih poslova Republike Hrvatske radio je u hrvatskim veleposlanstvima u Kopenhagenu, Londonu, Bruxellesu i Alžiru. Sunić je pisac više knjiga, a svoje članke, prikaze i eseje objavljivao je u cijelom nizu publikacija, uključujući The Wall Street Journal, Le Monde i Chronicles.

Knjiga Tomislava Sunića izvorno je napisana i objavljena na engleskom jeziku kao pionirska studija o jednom značajnom europskom intelektualnom fenomenu. Autor se ne bavi konvencionalnom političkom desnicom koja egzistira unutar suvremenih europskih političkih i parlamentarnih sustava. Umjesto toga, on se usredotočuje na glavne ideje skupine urednika i profesora filozofije, politologije, lingvistike i antropologije zaokupljenih vlastitom slikom europskog identiteta i korijena suvremene krize. Takva Nova desnica javila se kao odgovor na kulturni prevrat iz 1968., oblikujući u vrijeme hladnoratovske razdiobe intelektualnu misao suprotstavljenu komunističkoj stvarnosti "realnog socijalizma", ali i kontaminaciji koja je dolazila od američke pseudodemokratske i trgovačke civilizacije. Nova desnica već četiri desetljeća u svojim časopisima i ustanovama ustrajno upozorava na raznolike egalitarne prijetnje europskom duhu, na američku vulgarnost i kapitalistički imperijalizam, marksističko ujednačavanje i uništavanje povijesnih identiteta, te pogubnu prevlast liberalno-demokratske dogme utemeljenje na apstraktnoj ideologiji ljudskih prava.

"Novu desnicu su krajem 1960-ih godina osnovali mladi ljudi koji su u svojoj adolescenciji većinom proživjeli militantna politička iskustva, čije su manjkavosti i granice lako mogli procijeniti. U želji da postave temelje jedne nove političke filozofije i nove koncepcije svijeta, oni su na određeni način željeli krenuti od nule, i raskinuti s iluzijama neposredne političke akcije. U to su se vrijeme uvjerali u reduktivni, zastarjeli značaj razdiobe lijeva-desnica. Znali su da je svakom društvu istovremeno potrebna i konzervacija i promjena. Sami su se željeli kritički osvrnuti na tradiciju, kako bi ustanovili njezinu jezgru, koja i dalje ima određeni smisao, koja je i dalje živa, te otvoriti raspravu o velikim problemima svoga vremena iz istinski revolucionarne perspektive."

IZ PREDGOVORA ALAINA DE BENOISTA

STALJIN I HITLER RUKU POD RUKU

Slobodan Kljakić, "Politika", Beograd, 23. kolovoza 2009.

Pre točno sedamdeset godina u Moskvi je potpisan pakt o nenapadanju između Sovjetskog Saveza i Trećeg Reicha i svijet se je našao na korak do početka velikog rata.

Trostupčani naslov objavljen je preko cijele prve stranice našeg lista, na današnji dan prije sedamdeset godina, 23. kolovoza 1939. godine, nosio je u sebi sve odlike prvorazredne senzacije.

„Njemačka i Sovjetska Rusija danas u Moskvi pristupaju otvorenim pregovorima za zaključenje pakta o nenapadanju“, javila je „Politika“. Dva ljuta protivnika, Hitler i Staljin, preko noći su okrenuli list, **uhvatili se ruku pod ruku** i otvorili put ministrima vanjskih poslova SSSRa i Trećeg Reicha, Vjačeslavu Molotovu i Joachimu von Ribbentropu, da u Moskvi potpišu senzacionalni dokument kojim je potvrđeno da onemoćala europska demokracija nije davala prave odgovore na Hitlerove agresivne i osvajačke ambicije od njegovog dolaska na vlast 1933. godine.

Hitler je već u listopadu 1933. istupio iz Lige naroda i ugovora o razoružanju, ali je pristupio paktu Italije, Francuske i Velike Britanije. Sljedeće godine je zaključio ugovor o nenapadanju s Poljskom, a SSSR je pristupio Ligi naroda.

Ideja o formiranju europskog antifašističkog fronta u kome bi Kraljevina Jugosla-

vija imala važnu ulogu propala je s ubojstvom kralja Aleksandra i Louisa Bartoua u Marseilleu 9. listopada 1934., ali je u svibnju 1935. Francuska zaključila pakt sa SSSRom o međusobnoj pomoći.

Uistinu je taj dokument bio nedonošče. Britanija je potpisala pomorski sporazum s Njemačkom kršeći Versajski ugovor, dok je Italija, protivno odredbama Lige naroda, okupirala Etiopiju.

Hitler je u ožujku 1935. uveo obvezatnu vojnu službu, a točno poslije godinu dana njegove trupe su umarširale u demilitariziranu Rajnsku oblast. U srpnju 1936. Franco je digao pobunu protiv republikanske vlade u Španjol-

skoj, što je vodilo **zaoštavanju konflikta između fašizma i komunizma** u Evropi.

Za Hitlera je taj rat bio dobrodošli poligon, koristan trening za Luftwaffe, kako je to konstatirao Göring, čiji su taktički bombarderi „štuke“ razorili Guernicu.

Istodobno je Staljin u tom ratu iskušao efikasnost Kominterne i njenih internacionalnih brigada, ali i rad svojih tajnih službi koje su djelovale na strani Španjolske republike.

U studenom 1936. Njemačka i Japan su potpisali Antikominternski savez, za borbu protiv komunizma, a u ožujku 1938. Hitler je napao i anektirao Austriju.

Minhenskim sporazumom Velike Britanije, Francuske, Italije i Njemačke od 30. rujna 1938. Sudetska oblast je na tajnjuru izručena Hitleru, s kojim je premijer Chamberlain dodatno potpisao vlastoručno skiciranu britansko-njemačku deklaraciju o prijateljstvu. Sličnu deklaraciju su u prosincu potpisali i Francuska i Njemačka, čime je put za doslovno čerupanje Čehoslovačke bio otvoren.

Po naredbi iz Berlina, Slovačka se proglasila nezavisnom 14. ožujka 1939. Hitlerove trupe sutradan su umarširale u Prag, a Italija je uskoro okupirala Albaniju.

Kršeći odredbe Versajskog ugovora, Hitler se ustremio i na slobodni grad Danzing (Gdanjsk) na poljskom teritoriju, koji je bio pod upravom Lige naroda.

„Poslednje vesti“ u „Politici“
23. kolovoza 1939:

Prevratnički događaji su imali izuzetno ubrzanje, a javnost je sa strepnjom, iz dana u dan, pratila to munjevito kotrljanje niz tobogan povijesti, na čijem se dnu nazirao zjapeći ponor velikog ratnog sukoba.

„Politika“ je nastojala da o svemu tome izvještava što pouzdanije, iako su ključni igrači bili totalno zatvoreni za javnost.

Naš list je 16. kolovoza izvijestio da se u Moskvi vode pregovori između britanske i francuske vojne misije s predstavnicima sovjetskog Glavnog stožera, uz naglasak da „sovjetske novine i dalje šute, a i od sudionika konferencije ne može se ništa saznati o sadržaju razgovora“.

Samo nekoliko dana ranije, 12. kolovoza, Treći Reich i SSSR su započeli vojne pregovore u Moskvi, a onda je Ribbentrop poslije podne 23. kolovoza 1939. stigao u Moskvu. Nakon samo nekoliko sati, na zaprepaštenje cijelog svijeta, Moskva i Berlin su potpisali ugovor o prijateljstvu i nenapadanju.

Potpisivanjem pakta Molotov–Ribbentrop, svijet se našao na korak od početka Drugog svjetskog rata. Hitlerov napad na SSSR 22. lipnja 1941. označio je u tom ratu prevrat, uvod u poraz Sila osovine i pobjedu antihitlerovske koalicije četiri godine kasnije.

Tajni zapisnik

Sporazum Molotov–Ribbentrop imao je i tajni zapisnik kojim su SSSR i Njemačka podijelili sfere utjecaja, tako da su SSSRu pripale Finska, Estonija i Letonija, a Njemačkoj Litva. Poljska je podijeljena uzduž linije Narev–Visla–San.

OSVRTI SRPSKIH ČITATELJA

Историчар, 23/08/2009, 10:47:

Nije nikakvo čudo što su se ova dva tiranina našla "ruku pod ruku", budući da su, izvan svake sumnje, oni najveći zločinci u povijesti čovječanstva. Do dolaska Hitlera na vlast Staljin je, na nesreću naroda SSSRa i osobito Rusa, imao stravičnu bilancu zločina za koje je izravno odgovoran.

Nedavno je u nas tiskana knjiga uglednog **neuropsihijatra** "TRI DIKTATORA" (Hitler, Staljin, Tito) prema kojoj su Hitler i Staljin imali mnogo istih psiholoških,

Adolf Hitler

karakternih odlika. Prema prof. Obradu Stanojeviću (članu Odbora za srpsku enciklopediju i Nacionalnog saveta za visoko školstvo) najmjerodavniji stručnjaci, na temelju opširne dokumentacije, utvrdili su da je Hitler "najviše poštivao Staljinu".

Poznato je i to da je Staljin vjerovao Hitleru, da nije povjerovao kad je obaviješten da su njegove trupe upale u SSSR. Zbog toga je Crvena Armija njemačku agresiju dočekala nesprijetna i pretrpjela je teške gubitke. Naravno, tomu je pridonio i veliki pogrom zapovjednog kadra Crvene Armije, tijekom stravičnih Staljinovih represija na vrlo širokom frontu u SSSRu.

Мр., 23/08/2009, 11:11:

Čudi me da nema osvrta na ovako zanimljivu i značajnu temu, s obzirom na ogromne posljedice ovog događaja i njegovu aktualnost na političkoj pozornici danas. Naime, nedavno je Parlamentarna skupština OESSa usvojila rezoluciju u kojoj se, zbog ovog sporazuma, izjednačuju uloge Hitlera i Staljina u otpočinjanju 2. svjetskog rata, te se poziva da se 23. kolovoza proglasi **"Danom sjećanja na žrtve staljinizma i nacizma"** i ističe da su ta dva totalitarna režima **"dovela do genocida, kršenja ljudskih prava i zločina protiv čovječnosti"**.

Povodom ove rezolucije zastupnici oba doma ruskog parlamenta izdali su saopćenje (početkom srpnja o.g.) u kojem kažu da je to "izravna uvreda sjećanja na milijune" sovjetskih vojnika "koji su dali svoje živote za oslobođenje Europe od fašističkog jarma".

Na žalost, izgleda da su i jedni i drugi u pravu. Tragično je što su tako stravično velike žrtve sovjetskih vojnika u slamanju strašne pošasti kakvi su bili nacizam i fašizam, zlouporabljene i za neke druge ciljeve.

Мирко Контић,
23/08/2009, 12:12:

Uvijek me je zanimalo, je li ikada učinjena revizija tog sporazuma, i to glede dijela tajnog dogovora o podjeli Poljske? Postoje li informacije da bi oduzeta poljska područja bila vraćena Poljskoj?

vasa stepanovic, 23/08/2009, 14:57:

Za pohvalu je, što ste se makar sa zakašnjenjem od sedamdesetak godina sjetili objaviti vijest iz 1939. (kada je u tadašnjoj Jugoslaviji bila sloboda novinstva). Mogli ste također dodati, da je objavljivanje te vesti bilo striktno zabranjeno za vrijeme komunističkog terora u Jugoslaviji od 1945., pa do pada Berlinskog zida.

Naježim se kada vidim "legitimne" nasljednike te zločinačke Titovske ideologije, kako paradiraju u današnjoj Vladi Srbije, pod okriljem "demokrata" bez traga grižnje savjesti, što su mnogi od njih bili izravni sudionici Miloševićeve tiranije!

Goran Panic, 23/08/2009, 15:37:

Izgleda da fašizam nikome nije smetao za suradnju. Svi su pravili pakt sa svima, svijet se ujedinio u toj ideji, a ovamo se fašizmu pripisuju ksenofobija, rasizam i antisemitizam. Svatko gleda svoj interes. Srbija nikad.

Историчар, 23/08/2009, 17:17:

Slažem se s Tamarom da se rusofili ne trebaju stidjeti zbog ovog Staljinovog čina, jer naše

Staljin

rusofilstvo je staro vjekovima prije Staljina, kao i poslije Staljina. Uz to ruski narod je najveća žrtva ovog Gruzijca (kako neki ističu), a **Lenjin je samo četvrtinom bio Rus (četvrtinom Židov, četvrtinom Kalmik i po osminom Nijemac i Švedanin).**

Kada je Hitler napao i (sa saveznicima) okupirao Jugoslaviju, njegov tadašnji saveznik u podjeli Europe, Staljin nije i prstom mrdnuo, dok je car Nikolaj 1914. objavio rat agresorima na Srbiju, iako Rusija za isti nije bila spremna i platila je tragičan ceh, kako u tom ratu, tako i još više u boljševičkoj revoluciji.

U nekim komentarima se ističe da su se i neki drugi dogovarali s Hitlerom (Francuzi, Englezi), ali kao da im nije poznato da Staljinov i Hitlerov pakt nije bio samo

o nenapadanju i sl. već i ugovor o okupaciji i podjeli znatnog dijela Europe i da je Staljin (SSSR) odmah s Hitlerom okupirao i podijelio Poljsku (uz ogromne zločine, onaj u Katinskoj šumi je samo djelić njih), okupirao 3 baltičke zemlje i dio Finske.

Nema sumnje da je Hitlerova velika grješka što je napao SSSR. U protivnom Staljin bi se zadovoljio postignutim u zajedničkoj akciji, a Engleska vjerojatno ne

bi izdržala u otporu Hitleru i Mussoliniju, budući da se tada sama branila.

Krajnje je nekorektno, najblaže rečeno, prema milijunskim nevinnim žrtvama (najviše Rusima i Ukrajincima) Staljinove tiranijske vladavine, tvrditi da je "Staljin ubijao najviše one koji su se držali nacista i radili protiv vlastite domovine"! I prije dolaska Hitlera na vlast prevelik je bio "popis" Staljinovih zločina na milijunima građana SSSRa, a i drugih.

Tako je u SSSRu likvidirano preko 500 Jugoslavena (prema ruskim podacima od prije 6 godina, koji se i dalje dopunjuju), među kojima i veliki broj najviših (tadašnjih i bivših) rukovoditelja KPJ, **poslije čega je Broz došao na njeno čelo, dajući i svoj doprinos likvidaciji nekih od njih.**

Djile, 23/08/2009, 22:10:

Tamara, pa rusofili čeznu za vremenima SSSR (koji je vodila Rusija, **kao što je Jugoslaviju primarno vodila Srbija**), kada su Rusi bili supersila. To je očigledno iz njihovog piskaranja, većine njih. A što se tiče Staljina, da i za njim uglavnom čeznu, većina njih, opet, jer je tada SSSR bio na vrhuncu intimidacije (taktike etničkog čišćenja) ostalih. Hruščov i Brežnjev su bili previše mekani za njih, a o Gorbačovu da i ne govorimo, on ih je kao upropastio.

Nema veze što je bio Gruzijac (jedan čovjek), Rusija je bila primarna u SSSRu, kao što nema veze što je Tito bio Hrvat (jedan čovjek), **kad je manje više sva moć odlučivanja i upravljanja (baratanja novcem) bila u Srbiji.**

cro, 23/08/2009, 23:58:

Mislim da niste shvatili moju poantu. Nije važno što je bio Staljin po nacionalnosti, nego je sve ostalo isto, gotovo isto. To je jednostavno način života Rusa.

Za vrijeme careva postojali su logori u Sibiru. Susjed je nadzirao susjeda. Sloboda mišljenja i izražavanja je bila znanstvena fantastika. Nastaje SSSR, Lenjin, Staljin, NKVD, KGB, sve isto, još krvavije. Raspada se SSSR, nastaju nezavisne države, iako su to samo baltičke države danas, i naravno Rusija. **Bivši KGB-ovci postaju tajkuni ili su u vlasti.**

Što mislite koliko Putin ima ljudi na svojoj duši? On će reći da je to radio u ime onoga, propalog režima. Vlast je centralizirana, poslije dva mandata postavlja svog pijuna, onda se on vraća na vlast. Ponovno na dva mandata, ponovno pijun, pa u nedogled, do smrti. Tko god kaže nešto protiv završi u zatvoru, kao onaj što je zajedno s Putinom opljačkao naftnu kompaniju. Oni koji su malo glasnjiji dobiju metak na ulazu u stan, na ulici ili ga ozrače s plutonijem. To su sve KGB metode.

Vjačeslav Molotov

Postoji li i jedan ministar koji ima hrabrosti usprotiviti se Putinu? Je li postojao i jedan ministar koji je imao hrabrosti usprotiviti se Staljinu? Staljin je slao milijune u smrt za ostvarenje svoga cilja. Sjetite se Beslana, kazališta u Moskvi. Više mrtvih talaca nego otmičara. Cilj je ispunjen. Kada se prikažu američki zločini u Iraku, ti ljudi završe u zatvoru. Ka-

da se spomenu zločini Rusa u Čečeniji, ti što to spominju dobiju metak.

Danas Rusi mogu slobodno putovati. Za vrijeme SSSR morali su dobiti dozvolu za ići u drugi grad. To je jedina razlika.

Kao što rekoh, nije bitna nacionalnost. Putin bi danas za ostvarenje svoga cilja sklopio pakt s nekim novim Hitlerom. U to sam siguran 100%. Imao je "dobre" učitelje.

Đerđ Juhas, 24/08/2009, 08:32:

Ni Staljin, ni Hitler, ni USA nisu krojili tadašnju povijest, nego **netko sasvim četvrti**. Kao i danas. Mada su i Staljin i Hitler i USA i Velika Britanija itd. **znali koji su oni "četvrti"**, ali protiv njih ni do dan danas nitko ne može ništa. "Oni" su imali mrežu po cijelom svijetu, kao što ju i danas imaju. Srbija je po tom pogledu bila čista i sada je. Možda baš to toj mreži smeta.

Ковач Југовић, 24/08/2009, 09:18:

Da, Staljin i Hitler ruku pod ruku, ali iz europskog kuta i za europsku povijesnu literaturu.

Ono što bi Srbi trebali pamtiti: Staljinove snage oslobodile su Beograd i veći dio srpskih područja. Tisuće Rusa palo je u toj borbi. Samo u jednoj Jagodini preko tisuću. Sličnu pomoć očekuje srpski narod i u oslobođenju od drugog, suvremenog nakota.

Prema tome: Da je "Politika" znala ono što nije znala – ne bi ovime tada mahala. **A zašto danas maše** - e to je za neku drugu raspravu.

Читалац, 24/08/2009, 19:04:

U zadnjem broju NINA objavljen je intervju s poznatim ruskim filozofom M. Rihlinom. Uz ostalo, on za Staljina kaže: **"Staljin je otac, genije političke policije, a to je bilo središte njegovog režima, kao i ideja denuncijacije protivnika... Staljin je sve oponente strijeljao."**

Molotov – Ribbentrop

On se ne slaže s onima koji izjednačuju komunizam (staljinizam) s nacizmom. Pritom ističe jednu odliku (vrlo bitnu) u kojoj se staljinizam razlikuje od Hitlerovog nacizma.

Kod Staljina se moglo završiti u logoru "ma kako optužba apsurdna bila". "Njemačka policija je pokušavala dokazati krivicu, osim u slučaju Židova." Za Nijemce **"Gestapo je tražio dokaze protiv vas, ali je policija pod Staljinom proizvodila i namještala dokaze. Staljinu nisu nikada bili potrebni dokazi"**.

Dobro je poznato da je OZNa, a

zatim UDBa kopirala metode sovjetske tajne policije, cijelu dekadu poslije pobjede, osobito prvih godina i prema svojim žrtvama u svezi s Rezolucijom IB.

Tamara, 24/08/2009, 20:53:

Za vrijeme ruskih careva postojala je sloboda mišljenja za široke narodne mase upravo onoliko kolika je postojala i u svim ostalim državama. Čitajući ruske pis-

dobrim dijelom psihološki pripremili narod za kasniju revoluciju, ako čitate, npr. Tolstojevo "Uskrsnuće" ili "Vaskrsenje", vidjet ćete bar jednu, bitnu razliku između carističkih i staljinističkih zatvorenika: **kod carističkih nema gladi koja je stalno pratila i morila "stanovnike" Gulaga.**

Meni je žao što Tolstoj nije doživio vrijeme Oktobarske revolucije i Sovjeta jer je i inače bio kritičan prema vlasti i jako me zanima što bi pisao dvadesetih ili tridesetih godina 20-og stoljeća. Mislim da je ono u carističkim sibirskim zatvorima bilo mila majka u odnosu na staljinističke.

Inače, Rusi će vam uvijek sami reći da je njima za upravljanje takvom ogromnom zemljom kao što je Rusija potrebna čvrsta ruka i nema razloga da im ne vjerujemo. Oni su zadovoljni Putinom i Medvedevim, pa zašto se i mi ne bismo radovali što je najveći i bratski slavenski narod konačno zadovoljan svojim ljudima na vlasti, i to na daleko zdraviji način nego u vrijeme Staljinovog kulta ličnosti.

cro, 25/08/2009, 12:08:

Tolstoj bi sigurno pobjegao na Zapad kao i njegovi nasljednici (mislim da su u Velikoj Britaniji). Kod nas u Hrvatskoj su ljudi poslije uspostave Kraljevine SHS brzo zažalili za Austro-Ugarskom. Ali kada je došao komunizam, nacionalizacija itd., kraljevina i nije bila tako loš izbor.

Lako se mogu složiti da su puno gori uvjeti bili u GULAGU nego u carskim zatvorima. Međutim, s tim velikim narodom jednostavno nešto ne štima. Da je carevina valjala ne bi se raspala.

ce iz 19. st. mnogo se može saznati o tom razdoblju.

Što se tiče zatvora u Sibiru, **u vrijeme careva to sasvim sigurno nisu bili onakvi monstruozi logori kakvi su postojali u vrijeme Staljina.** Išlo se u izgnanstvo, gdje se živjelo gotovo običnim, svakodnevnim životom, samo daleko od rodnog grada, ili u prave kazamate, gdje se, opet, nije postupalo prema zatvorenicima na onako nezamislive načine kao u Gulagu.

Iako su pisci 19. st. bili izuzetno oštri i kritični prema ondašnjem sustavu i vlasti, pa vjerojatno i

U cijeloj Europi je bilo gladi, ali tamo posebno. I po broju i po postotku. Uzmimo na npr. Prvi svjetski rat i vojsku koja je ponos države. Tu su Srbi slični Rusima, jako vole vojsku. Bila je bez odjeće, loša obuća, oružja nije ni bilo, nizak stupanj obrazovanosti običnih vojnika. Nije ni čudo što su dolazili porazi, pa na kraju Oktobarska revolucija.

Današnja Rusija je kao preslika carske, tajkuni umjesto grofova, **s laganim daškom (koji ipak izaziva upalu sinusa normalnim narodima) komunizma.** Rusija je najbogatija država na svijetu, sa strašnim resursima, ali narod nije nikada imao koristi od toga, teško da će ikada i imati. Netko je rekao da su oni zadovoljni. Velika većina ne može napustiti svoju zemlju da vidi kako je vani. Ne zna za bolje, a današnja je vlast, kao i prošle vlasti, tu mislim i na cenzure u medijima, svojski se trudi da narod i ne sazna kako je drugdje. A kad i sazna, vlast ga stavlja na uzde.

**Tamara, 25-
/ 08 / 2009 ,
15:06:**

Nisu svi Tolstoji bili Tolstoj, pa ni ona grana što je danas dobrostojeća u Britaniji, ali su, nesumnjivo, gotovo svi oni profitirali od imena Tolstoj. Uvjerena sam da sam L. N. Tolstoj, čovjek koji je već u carskoj Rusiji osniva o škole za seosku djecu na svom imanju, jedan od prvih oslobodio kmetove i radio na "oplemenjivanju" vlastitog naroda, nikada ne bi napustio Rusiju, bez obzira na sve. Štoviše, zbog svog "rata" s crkvom, Meni se nekako čini da je povijest

boljševika, ali i to samo u početku, jer je on ipak bio drvo koje se ne savija. Pretpostavljam da bi se zbog njih i stradanja naroda na kraju ipak izmirio s crkvom i vratio u njeno okrilje, što dalje opet dovodi do zanimljivih kombinacija i spekulacija. Ali, dobro, to sad i nije važno.

S tim velikim narodom itekako nešto štima, ali je taj veliki narod kroz povijest, kao uostalom i većina slavenskih naroda (što vi u Hrvatskoj, zbog trenutne njemačke zaštite, niste u stanju vidjeti), stalno izložen teškim pritiscima i prijetnjama samom opstanku. Malo-malo pa se moraju obnavljati gotovo iz samog korijena. Inače, iznenadili biste se koliko je taj narod znao o životu drugih, čak i u vrijeme najveće sovjetske zatvorenosti. Uostalom, velika većina njih i ne želi nigdje van, nego samo dobar život u vlastitoj zemlji. Potrebno im je vremena i na putu su da to postignu.

cro, 25/08/2009, 23:39:

toga naroda slična sudbini Sizifa. Kada pomisliš da će nešto konačno napraviti kako valja, pogotovo za sebe, oni to moraju raditi iz početka. U 70% slučajeva su si sami krivi, a za 30% su im drugi krivi. Valjda zato što žele glumiti globalne igrače. Ruse je do sada izvlačilo, da ne propadnu potpuno, to što ih ima najviše u Europi. Da su drugi narodi vukli poteze kao Rusi, mnogi bi jednostavno nestali. Rusija ima više nafte nego Oman ili Emirati. Pogledajte gdje su Arapi, a gdje su Rusi. Sada ćete reći da Rusija ima puno više stanovnika, ali to nema veze. Imaju toliko nafte i plina, atomsku bombu da to zašтите, a oni su siromašni kao crkveni miševi. Mislim na veliku većinu stanovništva. I nemojte mi samo spominjati tu neku, bolje reći zamišljenu, slavensku vezu. Što su to Rusi napravili posebno za Srbiju ili za ostalu "slavensku braću"? Navedite mi jednu pozitivnu stvar. Bez priča o oslobađanju 1944. Oslobodili su oni i Varšavu, Prag, Sofiju... Ovi prethodni su požalili dan oslobađanja. Mi u bivšoj YU smo sretni što je poslije oslobađanja došla 1947. To su mi na mnogo načina potvrdili prijatelji iz Češke. Tu prednost smo izgubili 1991. Možda smo pod zaštitom Njemačke, ali to je višestoljetno naslijeđe. Danas smo dobri i s Amerikom. Njemačka je dobra s Amerikom.

To jedino vi ne vidite i dosta vaših sunarodnjaka. Kao da ste zapeli u 20. stoljeću. Tadić je bio u Kini, kod nas je bio kineski predsjednik, što je veća čast. Naime on rijetko napušta Kinu, 1-2 puta godišnje. Bio je Putin, ne Putinov pijun. Znači nismo loši ni s ovima na Istoku. Poštovanje, a ne ljubav. A vi? Puno emocija. Malo ste se držali Rusa, malo Francuza i Engleza.

Dobro, nemate baš sreće, uvijek u zavadi s Njemačkom, a ona je danas najjača u Europi. Morate se okrenuti sebi, svojim mogućnostima, ne Rusima zbog slavenske veze. Mislim da je Srbija, bar onaj dio koji razmišlja kao vi, kao Godot. Stalno čekate, ali nikada ne dočekate. I onda je potrebno, zbog vlastite savjesti, tražiti krivce negdje vani.

Tamara, 26/08/2009, 14:40:

Solženjicin iz Gulaga nije otišao u Evropu i SAD vedar i čio, jer da je bio vedar i čio ne bi nikad ni napustio SSSR. Dokaz tome je da se, nakon sloma SSSRa, vratio u Rusiju i postao veoma kritičan prema materijalističkom Zapadu, a sam je postao ruski nacionalist i tradicionalist.

Naprotiv, prije bismo mogli reći da je Dostojevski, nakon carističkog "Gulaga" postao vedar i čio, jer je tek nakon tog iskustva postao veliki i slavan pisac. Niti je tada bio zaboravljen niti je danas, a umro je, unatoč kockarskim sklonostima, kao dobrostojeći čovjek. Evo vam samo ukratko sa srpske Wikipedije o njegovoj smrti:

"Преминуо је 9. фебруара по новом или 28. јануара по старом календару, 1881. године у Санкт Петербургу. После два дана, његово тело је испратила на гробље безбројна гомила народа, монаштва и свештенства. Таква почаст одавана је једино телима преминулух руских царева."

Слободан Кљакић, 27/08/2009, 00:05:

Iskren da budem, čudi me da i dalje stižu reakcije na moj tekst o paktu iz 1939. koji je Hitleru i Staljinu omogućio da njih dvojica u sljedeće dvije godine osvajački prošetaju Europom, sve dok Hitler

nije napao Staljina 22. lipnja 1941. godine.

Čudi me što neki potpisnici reagiranja ne znaju za posljedice toga pakta, čudi me da netko tvrdi kako se o tome nije smjelo govoriti u ovd a š n j e m "komunizmu", čudi me da **neki ne znaju za teoriju da je Staljin mislio da je prevario Hitlera**, a onda se pokazalo da je Hitler prevario Staljina, čudi me što neki nisu pažljivo pročitali moj tekst u kome sam jasno iscrtao dinamiku ondašnje nemoći europske demokracije da Hitleru stane za vrat na vrijeme, jer je europska diplomatija više nego šurovala s Hitlerom, čak mu se divila, a i neka druga stajališta iz osvrta me čude ...

Što se mene tiče, sve pobrojeno i drugo mi pokazuje, po tko zna koji put, da na ovdašnjoj, lokalnoj razini tu mačenja krajnje složenih povijesnih pitanja, a onda i problema iz naše ne tako daleke prošlosti, emotivnost dominira nad racionalnošću. Nemam ništa protiv emocija, naprotiv, ali činjenice i dalje vape da sve bude racionalno, analitički dovedeno u svezu, u elementarni logični red, umjesto da budu cenzurirane nečijim emocijama!

U svojim tekstovima jedino se time bavim, trudim se da činjeni-

NKVD-ovac

ce dovedem u taj logični red i da ih promatram o kontekstu prostora i vremena. Uvjeren sam već skoro 40 godina da je to mnogo produktivnije, nego li da sudjelujem u jalovom nadmetanju emocija.

Zato sam i spreman da o svakom spornom pitanju iz ovog ili iz drugih mojih tekstova, na svaki problem koji izazova nedoumice, saopćim ono što mi je činjenično poznato.

HRVATSKA MORA NAPUSTITI MESIĆEVU JUGOSLAVIJU ZVANU ZAPADNI BALKAN*

Priredio *mr. sc. Dragan Hazler*, Basel, Švicarska

Stjepan Mesić predaje poljubcem Zapadni Balkan Borisu Tadiću?!

Kad je Stjepan Mesić, propali predsjednik predsjedništva SFRJ, pobijeđeni vrhovni zapovjednik JNA i zaštićeni svjedok Haaškog suda vidio da mu nestaje njegova Jugoslavija i participacija u Miloševićovoj Jugoslaviji pobrinuo se je osnovati novu Jugoslaviju pod imenom Zapadni Balkan. Znade se, da su u toj prljavoj raboti imali svoje prste Englezi i nešto manje Francuzi, ali se to ne spominje mnogo, da bi Mesićevo autorstvo bilo autentičnije i zasluge veće za „dragovoljno“ uključivanje Hrvatske u najnovije izdanje Jugoslavije (treće!).

Osnivački scenarij Zapadnog Balkana je analogan scenariju osnivanja velikosrbske kraljevske Jugoslavije i velikosrbske komunističke Jugoslavije, u čemu je Velika Britanija odigrala ključnu ulogu. Na početku su redatelji i glavni izvođači u stvaranju obadvije Jugoslavije bili Hrvati, ali su vrlo brzo sve glavne uloge predali Srbima i drugim Ne-Hrvatima. Nacionalnost kao i brojni autobiografski podatci zločinca Josipa Broza Tita su upitni. Ako su čak točni, on je po materi Slovenac, po otcu Hrvat, a po nastupima Jugoslaven.

Reprizu stvaranja obadvije Jugoslavije i primopredaju Srbima imamo u aktualnom Novosadskom susretu predsjednika država Zapadnog Balkana i nekih susjeda, među kojima su Talijani.

Mesić i Tadić se uz primopredaju ljube kao homoseksualci

Iz Mesićevog poljubca s predsjednikom Srbije Borisom Tadićem se još ne zna je li to bila generalna proba ili konačna primopredaja predsjedništva Zapadnog Balkana Srbinu Borisu Tadiću. Srbski predsjednik Tadić je sazvao Novosadski skup i predvodio da pa se može svašta vjerovati ili nagađati.

Bilo jedno ili drugo, poznato je da predsjednik Srbije Boris Tadić ističe u svima susretima s europskim državnici, da su Srbija i on „spremni svakog časa preuzeti glavnu ulogu u predvođenju Regiona Zapadni Balkan.“

Stjepan Mesić i Boris Tadić

Doduše i smaknuti srbski premier Zoran Đinđić je isticao pravo i spremnost Beograda da „upravlja Regionom Zapadni Balkan“, ali su ga u tome po starom srbskom običaju prema svojim vladarima ubili sami Srbi.

Neovisno o tome, da li Mesićev poljubac Borisu Tadiću predstavlja generalnu probu primopredaje ključeva Zapadnog Balkana ili konačni politički cirkus primopredaje

vlasti u „Regionu“ Srbiji, Hrvatski narod bi trebao referendumom odlučiti o istupanju Hrvatske iz te nametnute političke tvorevine, da mu se ne dogodi treća Jugoslavija.

Referendumom treba Mesića smijeniti prije isteka predsjedničkog mandata

Hrvatska je mediteranska i pannoniska zemlja, koja ne pripada nikakvoj Regiji Zapadnog Balkana, nego jugoistočnoj Europi i Hrvatski narod se mora pravovremeno odhrvati Mesićevom silovanju s trećom Jugoslavijom i smijeniti ga referendumom s dužnosti predsjednika RH prije isteka mandata.

To je hitna potreba iako ne lako izvediva jer iza Mesićevog Zapadnog Balkana stoji i sada kao i ranije Velika Britanija i nešto manje Francuska, kao što su stajali u stvaranju obadvije Jugoslavije.

Branimir Lukšić o protuhrvatskoj politici Velike Britanije

Profesor Splitskog sveučilišta, dr. sc. Branimir Lukšić piše o politici Velike Britanije prema području Jugoslavije u Drugome svjetskom ratu ovo:

„Geostrateški i geopolitički ciljevi Velike Britanije na području Balkana tijekom Drugoga svjetskog

rata bili su slijedeći: nakon pada trećega Reicha spriječiti njemački utjecaj na zemlje podunavskoga bazena, osigurati kontrolu gospodarskog koridora prema Bliskom Istoku, spriječiti utjecaj Sovjetskog Saveza na ovome području, osobito nazočnost sovjetske ratne flote u Jadranu, a također i smanjiti utjecaja katolicizma i Vatikana na ovome području.

I prije Drugoga svjetskog rata Velika Britanija zbog istih ciljeva poduzima slijedeće:

(1) 7. svibnja 1915. na njezin poticaj zemlje saveznice daju Srbiji jamstvo za pripajanje s vremenom područja BiH. To uključuje i jamstvo za „širok pristup Jadranskom moru“.

(2) 20. srpnja 1917. pod pritiskom osobito Velike Britanije Hrvati, Srbi i Crnogorci potpisuju „Krfski sporazum“, što je bio prvi korak za širenje srpske dinastije na Balkanu.

(3) 18. prosinca 1916. objavljeni su tzv. „Wilsonovi prijedlozi“ među kojima i zahtjev Velike Britanije za osnivanje države Srbija-Crna Gora. Dana 26. studenoga 1917. Crna Gora proglašava ujedinjenje sa Srbijom, a princ Aleksandar Karađorđević prihvaća tu novu državu.

(4) Na poticaj britanske vlade održana je u Ženevi od 6. do 9. studenoga 1918. „Jugoslavenska konferencija“, a 4. prosinca te iste godine proglašena je Kraljevina Srba, Hrvata i Slovenaca.

Imperijalna politika Velike Britani-

je prema ovome području nastavljala se i tijekom Drugoga svjetskog rata. U Drugome svjetskom ratu na području Jugoslavije vodio se građanski rat u uvjetima fašističko-nacističke okupacije, u kojemu su se borila tri pokreta:

- četničko-monarhistički za očuvanje unitarne kraljevine Jugoslavije,
- komunističko-unitaristički za revolucionarnu uspostavu sovjetske komunističke Jugoslavije, i
- ustaško-separatistički pokret za uspostavu samostalne Hrvatske države.

Kod toga glavni **cilj komunističke nije bio antifašizam**, kako neki u Hrvatskoj to danas žele prikazati, **nego komunizam, tj. stvaranje sovjetsko-komunističke Jugoslavije**. Pri-

ka Britanija najprije podržava monarhističke četnike, a zatim, kada je vidjela da će oni izgubiti rat, daje podršku Titovim komunistima. Tako npr. za vrijeme rata Velika Britanija šalje svoga emisara Juliana Ameryja najprije Draži Mihailoviću.

U svojoj knjizi koju je objavio u Londonu 1973. pod naslovom „Approach March“, britanac Amery već na početku očituje svoju političku sklonost kad kaže:

„Zagreb je mnogo ljepše mjesto nego Beograd; pa ipak, odmah sam znao da više volim Beograd. Zagreb je još uvijek dio katoličke Srednje Europe, iako kao njezina predstraža“ (str. 150.).

Dosljedna svojoj politici Velika Britanija daje potporu beogradske puče od 27. ožujka 1941. koji su predvodili pukovnik zrakoplovstva Mirković, major kraljevske garde Knežević, i četnički vojvoda Birčanin sa svojom „Narodnom Odbranom“. Birčanin je kroz sve to vrijeme bio u izravnom dodiru sa britanskom obavještajnom službom S.O.E.

S istim ciljem u Londonu se stvara tijekom rata jezgro „Balkanske unije“. Naime, 15. siječnja 1942. pod patronatom Velike Britanije grčka i jugoslavenska vlada u Londonu potpisuju sporazum o međusobnoj uniji

kao zametku šire balkanske konfederacije. Napomenimo, da je ideja o balkanskoj uniji, kao nekoj vrsti „Jugoslaviae redivivae“, u kojoj će katolička Hrvatska imati sporednu ulogu, očita i danas u politici Velike Britanije prema državama propale Jugoslavije.

No kada je britanska vlada uvidjela da komunisti pobjeđuju u Dru-

ga je napada Hitlera na Sovjetski Savez suprotno sporazumu Ribbentrop-Molotov iz 1939. godine, **komunisti su imali suživot sa fašistima i nacistima bez trzavica**. Komunisti su bili utoliko antifašisti, ukoliko su im fašisti smetali da ostvare svoj cilj.

Za vrijeme Drugoga svjetskog rata na području Jugoslavije Veli-

gome svjetskom ratu na području Jugoslavije, ona krši zadanu riječ i daje svoju potporu Titovim partizanima. Čak i Amery uočava ovu perfidnost, pa kaže:

“Tijekom zime 1943. na 1944. britanska se politika priklonila Titu i okrenula od Mihailovića. Ali je tek u svibnju 1944. donesena formalna odluka da se prekine kontakt s Mihailovićem i da se povuče britansko poslanstvo koje je bilo pri njegovom stožeru... Sovjeti će 'osloboditi' Jugoslaviju, pa je Titova pobjeda bila sigurna. U takvim okolnostima nije više bilo nikakve svrhe da se podupire Mihailovića” (str. 271.).

Principijelna u svome neprincipijelnom pragmatizmu Britanija ostavlja na cjedilu svoje dotadašnje saveznike u Jugoslaviji i podupire komuniste. Među operacijama koje Britanija tada poduzima poznata je i operacija „Bullseye”, koja je imala za cilj kontakt s Titovim partizanima u Crnoj Gori. Kolika je pomoć Britanije u pobjedi Titovih komunista najautentičnije svjedoči Amery kad kaže:

“Britanska suradnja sa Titom putem emisara Deakina, i kasnije kroz poslanstvo koje je vodio Fitzroy Maclean bila je za Tita velika poduka. Tito je dugovao svoju pobjedu više Britancima, nego sovjetskoj materijalnoj pomoći” (str. 272.).

Razmišljajući o ovakvom ponašanju Velike Britanije Amery je ipak prisiljen napisati i ovo:

“U našem nacionalnom karakteru postoji snažan poriv da pronađemo moralno opravdanje za naše političke prevrtljivosti. Umjesto da

smo priznali da smo pogriješili u svojoj strategiji, i da nije više politički prihvatljivo pomagati Mihailovića, mi smo od nužnosti napravili krepost, i pretvorili čovjeka koji je bio naš prijatelj u žrtveno janje radi naše vlastite nemoći. Ovo je licemjerje britanska javnost prihvatila. Odluka da ga napustimo i njegovo nezakonito ubojstvo nakon rata iz ruku Tita, bili su veliki udarci britanskom prestižu. Kada je Tito raskinuo sa Staljinom 1948. tadašnja britanska vlada mu je s pravom dala potporu bez obzira na ideološke razlike. Ali kada je jedan neutralni posjetitelj

Julian Amery

rekao u to vrijeme Titu da se on može osloniti na Britance, Tito mu je cinički odgovorio: 'Oni nisu mnogo učinili ni za Mihailovića'” (str. 272.).

Treba ovdje naglasiti, da britanski establishment ima toliki strah od njemačkog utjecaja na ovim prostorima, da je taj isti Julian Amery u donjemu domu britanskoga parlamenta izjavio 1992. godine, da-

kle u vrijeme dok je bjesnila srbojugoslavenska agresija na Hrvatsku, i u vrijeme kad je Njemačka zajedno s Velikom Britanijom već bila članica Europske Unije, slijedeće:

“Njemačka danas dominira scenom, a Austrija je opet postala dijelom Njemačke. Nije riječ o službenom „anschlussu”, ali snaga Njemačke ponovno se danas ne razlikuje mnogo od njezine moći s početka 1938. godine. Ne znam koliko će velik 'lebensraum' Njemačka nastojati steći” (citirano u Carole Hodge "Velika Britanija i Balkan", Zagreb 2007., str. 73, fusnota 38.).

I u svojim poznim godinama Amery ne može zatomiti očitovanje svoje političke sklonosti pa kaže:

“Srbi su izvanredan narod... Tijekom Drugoga svjetskog rata ti su ljudi ustali kao jedan da bi svrgnuli vladu, koja ih je bila spremna pretvoriti u Hitlerove satelite. Iako su i uzajamno ratovali, od svih pokreta otpora u Europi njihovi su osobiti” (ibid.).

O britanskoj političkoj bešćutnosti prema žrtvama talijanskoga fašizma u Hrvatskoj za vrijeme Drugoga svjetskog rata neka posluži i ovaj podatak. Prema nekim procjenama talijanske su okupacijske vlasti uz kolaboraciju četnika ubile na području Hrvatske 40.442 osobe, od kojih 30.795 civila, među njima 9.000 žena i oko 4.000 djece. Osobito se isticala brutalnošću 2. talijanska armija pod zapovjedništvom generala Marija Roatta. Treba napomenuti, da talijanski počinitelji ovih zločina nisu nikada za njih odgovarali, izuzev nekih pojedinaca, jer su to nakon rata spriječili iz političkih razloga Britanci i Amerikanci. Britanski ko-

mandosi su Roattu, člana londonske masonske lože, koji je **po britanskoj uputi 3 puta spasio Tita (treći put u Jablanici) od hrvatske vojske**, poslije rata oslobodili iz zatvora u Milanu i odveli na otok Maltu, gdje je pod njihovom zaštitom živio sve do smrti.

Britansko vjerolomstvo se najočitije pokazalo u njihovom sudioništvu u zločinima počinjenim na Bleiburgu i na Titovim marševima smrti nazvanim Križni put. Kad su izručili Titovim komunistima u svibnju 1945. nakon završetka rata hrvatsku vojsku koja im se predala u ratno zarobljeništvo, i hrvatske civile koji su se Britancima stavili pod zaštitu kao tražitelji azila, Britanci su prekršili ne samo svoju riječ da to ne će učiniti, nego i propise ratnoga prava iz tada važće Ženevske konvencije od 1929. o postupanju s ratnim zarobljenicima, koju je Britanija potpisala, i kojoj je i NDH pristupila u siječnju 1943., o čemu je Britanija bila propisno obaviještena.

Veliku Britaniju ne opravdava ni činjenica, da su u kolovozu 1945. ona, SAD, SSSR i Francuska sklopile „Sporazum o postupku i kažnjavanju glavnih ratnih krivaca Osovine“ temeljem kojega bi se ratni krivci, koji bi se pronašli među ratnim zarobljenicima, mogli izručiti za suđenje i kažnjavanje svakoj savezničkoj državi koja bi to zatražila. Ovo ne opravdava Veliku Britaniju, jer kada su hrvatski vojnici i civili bili izručeni Titovim komunistima (sredina svibnja 1945.) još nije bio sklopljen spomenuti sporazum, a osim toga Britanci nisu izručili pojedine osobe za koje je postojala sumnja da su ratni krivci, nego su ekstradirali sve hrvatske ratne zarobljenike i s njima civilno pučanstvo.

Da su Britanci i prije izručenja na

dr. Ante Pavelić, 1942.

Bleiburgu znali da Titovi komunisti ubijaju sve one za koje pretpostavljaju da bi mogli biti prepreka njihovoj totalitarnoj vladavini svjedoči, između ostaloga, i povjerljivo izvješće, koje je engleski veleposlanik u Vatikanu poslao svome ministru vanjskih poslova Anthony Edenu 11. svibnja 1945., dakle prije bleiburškog izručenja Hrvata, u kojemu piše o krvavoj diktaturi komunista u mjestima koje oni osvoje, i u kojemu se detaljno nabrajaju komunističke likvidacije svih onih za koje su komunisti mislili, da bi im mogli kasnije smetati u njihovoj totalitarnoj državi.

Odgovornost britanskih vlasti za nečuveni pokolj Hrvata koji je uslijedio najprije na Bleiburgu nakon izručenja, a zatim se nastavio na Titovim zloglasnim marševima smrti, može se okvalificirati kao sudioništvo u ratnim zločinima, u zločinima protiv čovječnosti, i u zločinu genocida kako ga definira Konvencija o genocidu iz 1948. godine. Ovo ni u čemu ne umanjuje kaznenu odgovornost počinitelja ovih monstruoznih zločina, partizanske vojske i njezinih zapovjednika, na čelu sa Josipom

Brozom Titom, za koga postoje nepobitni dokazi da je za ova zlodjela znao, da ih je odobrio ili izravno naredio.

Ovdje dodajmo i to, iako to ne ulazi u predmet ovoga prikaza, da je britanska vojska u Austriji u isto vrijeme poslala u sigurnu smrt predajom sovjetima golem broj Kozaka, vojske koja se borila protiv ruskih komunista, te djecu, žene i članove njihovih obitelji, iako se radilo o ljudima koji nisu nikada bili sovjetski građani, jer su emigrirali iz Rusije za vrijeme komunističkog prevrata u listopadu 1917. godine. Ovo je izručenje bilo suprotno sporazumu u Jalti iz 1945. godine, da će biti izručeni sovjetima samo oni ratni zarobljenici koji su sovjetski državljani. Velika većina ovih ljudi je nakon toga poubijana, ili je stradala u nehumanim uvjetima sibirskih logora, što su njihovi izručitelji mogli sa sigurnošću pretpostaviti.

Ova nehumanost establishmenta Velike Britanije ima svoje povijesne presedane. Tako je Engleska za vrijeme Burskih ratova 1896. u Africi uvela sustav koncentracijskih logora u koje je zatvarala i

mučila gladu žene i djecu burskih protivnika, da bi tako prisilila te protivnike na predaju. Engleska je također, da bi osvojila Irsku, 1847. godine prouzročila u Irskoj veliku glad koja je usmrtila svakog petog Irca.

Da se britanska politika prema državama na području bivše Jugoslavije nije ni do danas promijenila neka nam posluži ovaj citat dr. Carole Hodge, stručnjaka za jugoistočnu Europu i predavača na više sveučilišta u Velikoj Britaniji.

U svojoj knjizi „Velika Britanija i Balkan“ ona piše:

“Nakon što je Slobodan Milošević napustio srbijansku političku pozornicu... britanska se politika na Balkanu usredotočila na pripremanje Srbije za preuzimanje jedne od glavnih uloga u toj regiji. Prebacivanje američkih interesa na Srednji Istok, te zbrkanom i polovičnom politikom većine europskih institucija prema tome prostoru, stvoren je vakuum koji je Velika Britanija, nastojeći i dalje u europskim i svjetskim razmjerima 'ulaziti u ring s momcima iz mnogo težih kategorija', vrlo spremno popunila.

Moćna Srbija, koja je uživala pokroviteljstvo Velike Britanije i koja je o tome pokroviteljstvu i ovisila, trebala je Britaniji poslužiti kao protuteža u borbi s nekim europskim 'teškašima' sa sjevera europskog kontinenta, ali i kao neka vrs-

Josip Broz Tito

ta dimne zavjese u mogućim budućim sukobima među europskim zemljama“ (str. 405.).

U ovome prikazu sam se iz vremenskih razloga ograničio na politiku Velike Britanije prema Jugoslaviji za vrijeme Drugoga svjetskog rata. Istu vjerolomnu politiku je Velika Britanija vodila tada i prema drugim državama jugoistočne Europe osim prema Grčkoj, jer Grčku zbog političko-dinastijskih razloga ona nije htjela prepustiti komunistima.

U zaključku neka mi bude dopušteno citirati poznatog engleskog pisca Johna Boyntona Priestleyja koji je napisao o engleskom establišmentu ovo:

“Engleski establišment i njegove obožavatelje rese samodopadna iluzija o samima sebi, licemjerje i vjerolomstvo, što je odavno poznato u vanjskome svijetu. Mi smo poznati zbog svojih pobožnjačkih izdaja“. (Esej „What happened to Falstaff?“ u knjizi „Essays of five decades“, London 1969.).“

Hvala Prof. dr. Branimiru Lukšiću za ovu pouku!

Iz Lukšićeve pouke bi svaki čitatelj trebao shvatio, zašto Velika Britanija otežava ulazak Hrvatske u Europsku Uniju i zašto toliko ukora upućuje Hrvatskoj u prilog obtužbe u procesima Haaškog suda.

Hrvatska je u očima Velike Britanije povijesni krivac za rušenje obadrije Jugoslavije, kojima je ona bila babica i kuma pa je zato „grijeh Hrvatske“ neoprotiv.

Ovakova politika Velike Britanije ohrabruje Sloveniju u njenom nekorektnom kočenju ulaska Hrvatske u Europsku Uniju.

* *Basel, 20. lipnja 2009. na obljetnički dan podlog srbskog ubojstva hrvatskih zastupnika u beogradskoj Narodnoj skupštini, što je zgrozilo cijeli Svijet.*

NAPREDNO RUŠENJE

Akademik **Mirko Vidović**, Pariz

Je li Ivo Andrić začetnik doktrine o 'napretku putem rušenja'?

Naime, taj fratarski stipendist, član ubojite 'Mlade Bosne', suorganizator potpisa pristupa Kraljevine Jugoslavije 'Trojnom paktu', dobio je Nobelovu Nagradu za književnost za svoj roman 'Na Drini ćuprija'. Vjerojatno su članovi Nobelova komiteta čitali taj roman, a nije sigurno da su i shvatili njegov sadržaj u kojem se miješaju povijesne netočnosti, pučka uobrazilja, legende, fantazija i pjesničko sanjarenje Ive Andrića.

Bit Andrićeva romana je: kako su Turci gradili most na Drini kod Višegrada, i kako su ga srpski podrivači noću rušili. Nagrada tog rušenja mostova i dan danas je duboko nejasna i valovito zbrkana kao i splavovita Drina: je li nagrađen turski napor da gradi mostove prema europskom zapadu, ili srbijansko rušenje komunikacija između Istoka i Zapada?

Elem, slična mitomanija ni danas nije prestala u zaprepašujuće neozbiljnom brkanju povijesti i mašte proizišle iz zlokobne političke propagande. U zagrebačkom 'Globusu', istini za volju, možemo nerijetko pročitati ozbiljne priloge (kakve redovito čitamo u adekvatnom zapadnom tisku kojem bi 'Globus' htio sličiti (Newsweek, Der Spiegel, L' Express itd).

No, u broju od 21. kolovoza, kad otvorimo str. 38 - opali nas neka vrsta šamara i po očima i po nosu i po ustima: stupidno djeluje i na-

slov i sadržaj bučkuriša Bisere Fabrio "Kako smo rušili komunizam"... (Pa isto onako kako je Mesić 'rušio' Jugoslaviju).

Tko je to, kada i kako 'rušio komunizam'?

Po Biseri je to djelo nekog novovjekog 'Baš Čelika' - Lecha Walese, schweismeistera iz 'Stoćnie wole' u Gdansku. Mora se priznati da ni Waltu Disneyu nije pala na pamet toliki nerazmjer između virtualnosti i 'poviestne neo-zbiljnosti': Pitanje je samo, da li je Walensa obrkatio na Staljinov način prije ili nakon štrajka za poboljšanje uvjeta rada radničke klase.

Poljaci su u arhivima poljske policije našli dokaze da je Walensa bio mali ali stari 'drucker', iza kojeg su išli oni koji nisu znali kud će ići i gdje će stići: sve je, vele, bilo zakuhanu u helsinškoj čorbine čorbe čorbi...

No, budući da je komunizam proizišao iz 'Komunističkog manifesta' objavljenog 1848, da su pisci tog manifesta otvoreno nijekali posto-

jednog sveopćeg svjetskog carstva, tražili, u trećem poglavlju tog 'manifesta' da književnici stanu hvaliti i slaviti taj budući planetarni imperij i 'kritički se osvrnu' na sve što se protivi ideji 'diktature proletarijata' i hodu ubrzanim korakom 'svjetske revolucije' proleterskog internacionalizma.

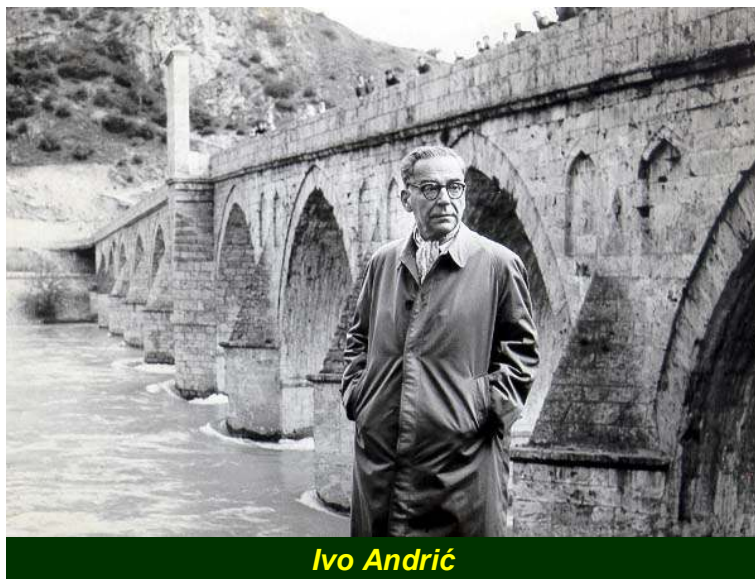
U svojoj knjizi 'Qu'est-ce la litterature' J. P. Sartre napada Staljina da je 'izdao međunarodni radnički pokret' i ideal 'svjetske revolucije' nagodivši se sa zapadnim imperijalistima o podjeli vlasti na zemlji, nad ovisnim nacijama, umjesto da sve svede, kako to reče Mesić, 'pod jedan kišobran' (šta ono bude s njima?).

Baš tada i u ondašnjim općim burnim (ne)prilikama ban Jelačić je djelom sablje ostvarivao viziju sasvim suprotnu marksističkom manifestu: oslobođenje kmetova od poluropske podložnosti parazitskim zemljoposjednicima, ostvarenje jednakosti među narodima putem emancipacije podređenih naroda dinastičkim siledžijama i - nastavak povijesti bez naglog prekida s prošlošću, da se

I upravo jer je uspio u okviru Habsburškog carstva Hrvatsku izvesti iz hunske podređenosti, Karl Marx je kroz ondašnji 'napredni tisak' i u Europi i u Americi poduzeo razaračku djelatnost i ocrnjivanje hrvatske nacije i njezine želje

za nezavisnošću.

Zanimljivo je da je u Hrvatskoj ideja Velikog Bana o nezavisnosti

Ivo Andrić

Ban Josip Jelačić

Hrvatske 'i od Beča i od Pešte' opstala još za živoga Marxa i da se je, u Hrvatskoj stranci prava razvila u misao vodilju onih neslobodnih naroda u Europi i u svijetu, koji su, prije sveopćeg bratstva domovina ostvariti svoju državnu nezavisnost. Upravo s takvim stranačkim programom Eugen Kvaternik je uspio učlaniti, u Parizu, HSP u - Prvu internacionalu! Tako nešto može samo jedan ispravni i pravi pravaš! Tko me odbaci, taj mora računati sa mnom! Si tu ne viens pas a Lagardere, Lagardere ira a toi!

No kad se je ta I. internacionala raspala na lijevu (komunističku) i desnu (socijalističku) tendenciju (a obje te tendencije bile su ateističke!), HSP je ostao i dalje na istom, srednjem pravcu - ni lijevo ni desno, odan svom geslu: 'Hrvatska Hrvatom - Bog i Hrvati'. Kao klin među raskoljenim polutkama balvana.

Nije slučajno Karl Marx nazvao hrvatski narod "kontrarevolucionarnim po svojoj naravi" i stoga mu prorekao da će "u idućem svjetskom ratu nestati s kugle zemaljske". Stoga se ne treba čuditi da su komunisti, nakon II. svjetskog rata odishta pošli u fizičku likvidaciju hrvatskog naroda, i s Jelačićeva trga u Zagrebu uklonili Bana koji Madžarima pokazuje gdje se nalazi Drava. Majka Karla Marxa, naime, bila je podrijetlom - Madžarica...

U Poljskoj je, 1947.

održan osnivački sastanak Kominforma (neke vrste komunističke agencije slične CIA u Americi). Na taj osnivački sastanak Tito je poslao Kardelja i Đilasa (prve IBeovce u Jugoslaviji) izbjegne lutanje u kaosu u kojem bi opet jači i lukaviji podvrgao svojoj volji slabije naružane i naivnije.

Tu u Poljskoj je dogovoreno da se centralna zgrada Informbiroa sagradi u Beogradu i

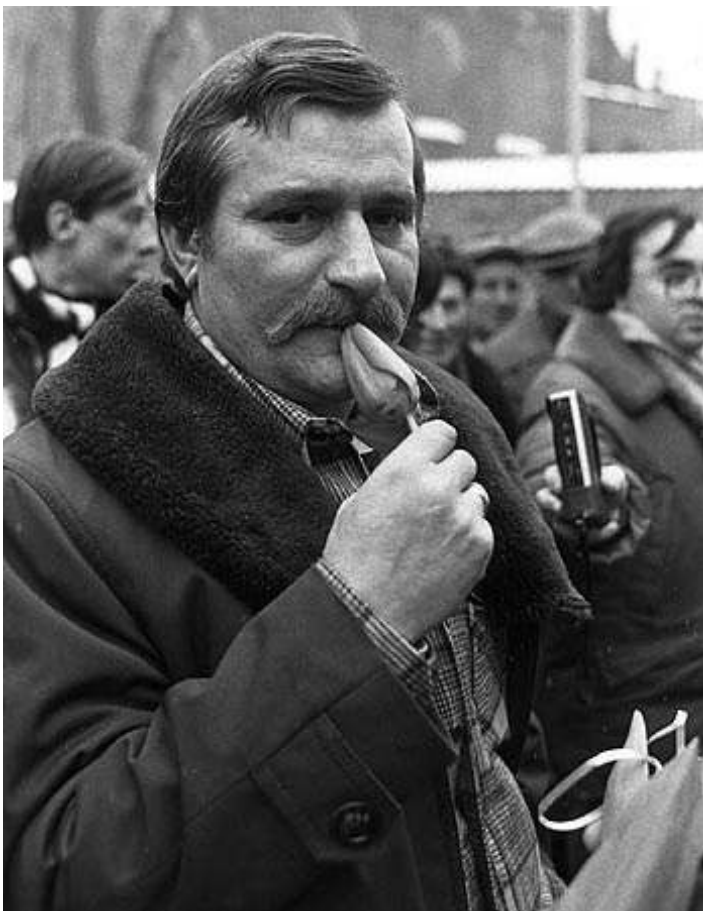
odmah nakon toga i počela je gradnja te čudovišne građevine. No, kad su Anglosaxonci shvatili šta Staljin kani postići s Titom, udarili su šakom o stol i - Staljin je Tita proglasio 'fašistom'. To i sad možemo pročitati u 'Velikoj sovjetskoj enciklopediji' (u članku o Zadru).

I eto - kako bi to rekli Francuzi, na juhu od 'revolucionarnog stremljenja' kule od karata na koju je trebalo postaviti crvenu zvezdu petokraku (i ukinuti sve križeve po svijetu), Bisera uvali Lecha Walesu kao pomodni začim.

Ni kriva ni nedužna.

Jadan ti je on! Jer, kad se netko baci u povijesne vode, nije mu dosta plivati na vreloj vodi, nego i znati - kako odatle izići da bar spasi svoju dušu.

Mitomanija je duševna bolest. A laž pak smrtni grijeh...

Lech Walesa

TRAŽI SE USTAŠA MARTIN MATEK

Ivo Matanović, Zadar

Gospođa Ljiljana Matek iz Rijeke, obratila nam se pismom, u kojemu moli da joj pomognemo oko bilo kakve spoznaje o njenom stricu Martinu Mateku, koji je bio ustaša u postrojbama Pavelićevog tjelesnog zdruga. Kako navodi viđen je zadnji puta negdje u Bleiburgu 1945. g.

Vezano uz naš današnji telefonski razgovor šaljem Vam ovaj e-mail, vezano uz Martina Mateka. Martin Matek rođen je 1919. g. u Rovanjskoj (Jasenice). Za vrijeme 2. svjetskog rata bio je u ustaškoj vojsci sa službom u Zagrebu kao pripadnik Poglavnikovog tjelesnog zdruga. Tijekom rata posjećivao je svog brata Jakova Mateka koji je 1943. g. odselio s obitelji iz Rovanjske u Slavoniju, u Ličko Selo kraj Našica. Partizani su

1944. g. ubili Jakova na pragu kuće.

Martin Matek nije bio oženjen. Bio je visok, crn, kuštrave kose. Kažu da je bio najljepši momak u Jasenicama. Prema nekim informacijama viđen je 1945. g. na Bleiburgu. Od tada mu se gubi svaki trag.

Eto, to je sve što znam o Martinu Mateku. Svaka informacija o njemu bila bi nam dragocjena. Molim Vas da mi e-mailove šaljete na ovu adresu:

ljiljana.matek@ri.t-com.hr

Ova e-mail adresa je zaštićena je od spam robota, nije vidljiva ako ste isključili Javascript.

Unaprijed zahvaljujem i šaljem Vam

lijepi pozdrav

Ljiljana Matek

A. Raspora Španca 3

51000 Rijeka

tel.: 051 642 403

mob.: 098 984 3572

Ivo Matanović

Stoga molimo sve one koji ga se sjećaju da nam jave na adresu "Glasnika" ili izravno na adresu gospođe Ljiljane.

Svi važni podatci s kojima gospođa Ljiljana raspolaže napisala je u pismu kojega uz njenu zamolbu objavljujemo.

Ivo Matanović, predsjednik Hrvatski političkih uznika

društva "Ivo Mašina" Zadar

Poštovani g. Matanoviću,

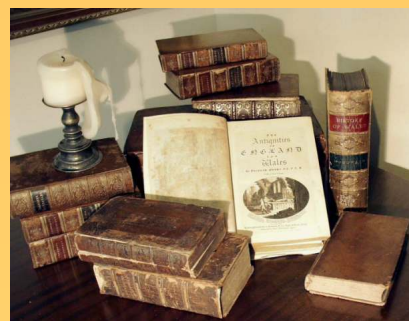
Rovanjska

HRVATSKA KNJIŽARA

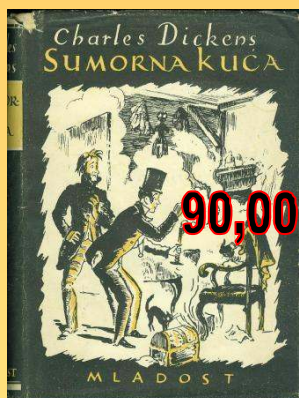
knjizara.hrvatskauljudba.hr

preporučuje Vam knjige:

Charlesa Dickensa

Posmrtni spisi Pickwickova kluba 1-2

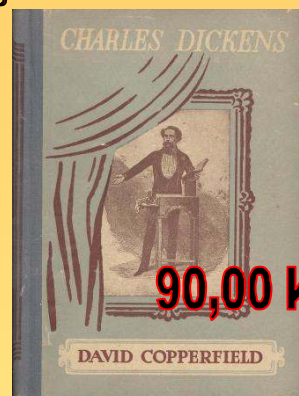

90,00 kuna

Sumorna kuća 1-2

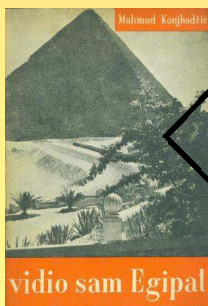
90,00 kuna

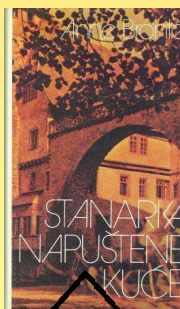
90,00 kuna

David Copperfield 1-2

Izdvajamo iz ponude antikvarijata (cijene treba uvećati za poštarinu):

**Mahmud
Konjhodžić:**
VIDIO SAM EGIPAT
str. 222, 1956. g.
45,00 kuna

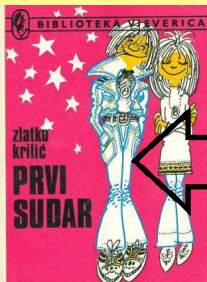
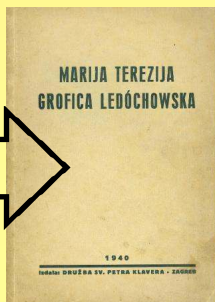

Anne Bronte:
**STANARKA
NAPUŠTENE
KUĆE**
str. 421, 1975. g.
50,00 kuna

B. K. Zajcev:
**ŽIVOT
TURGENJEVA**
str. 256, 1944. g.
45,00 kuna

**MARIJA TEREZIJA
GROFICA
LEDOCHOWSKA**
str. 266, 1940. g.
50,00 kuna

Zlatko Krilić:
PRVI SUDAR
str. 101, 1979. g.
40,00 kuna

USPOSTAVA HRVATSKE DRŽAVE, DR. FRANJO TUĐMAN, TUĐMANIZAM I DETUĐMANIZACIJA (16)

Marko Francišković, HRVATSKA KNJIGA OPSTANKA, ulomci

Tu je ona najosnovnija Tuđmanova strateška pogreška jer on ne vidi dalje od svijeta koncipiranog po sekularnim liberalno-kapitalističkim načelima te sukladno tome niti nema prikladne strategije za opstanak hrvatske države i nacije u uvjetima najprije nasilne ekspanzije, a potom i nasilnog raspada sekularizma jednom kada se dogodi njegova neminovna implozija. Tuđmanu se sva državnička strategija temelji na vjeri u neminovnost anglo-američko-cionističke svjetske dominacije te se sukladno tome ponaša kao onaj koji se toj sili želi umiliti i (još važnije jer sebični interes je osnova sekularnog globalizma) pokazati korisnim njihovim globalnim interesima. Nažalost, to je pogrešan pristup prema strateškom određenju hrvatske budućnosti i za prosperitet hrvatske države i nacije potreban je radikalni otklon od tog strateškog pravca koji je zacrtao Tuđman osobno. To znači da je budućnost hrvatske države i nacije jedino u opoziciji sa sekularnim liberalnim kapitalizmom, a jedina spasonosna opozicija, jedini pravi oponent sekularnoj civilizaciji smrti je teokracija s kristocentrizmom u svim društvenim znanostima (filozofiji, ekonomiji, pravu, biologiji, psihologiji, tehnologiji i dr.).

Sve prije navedeno sažeto u jednu rečenicu glasi: Za nacionalni opstanak potrebna je nova nacionalna strategija koja uviđa neodrživost sekularizma, liberalnog kapitalizma i demokracije, a to znači otklon i od pripadnih zabluda tuđmanizma.

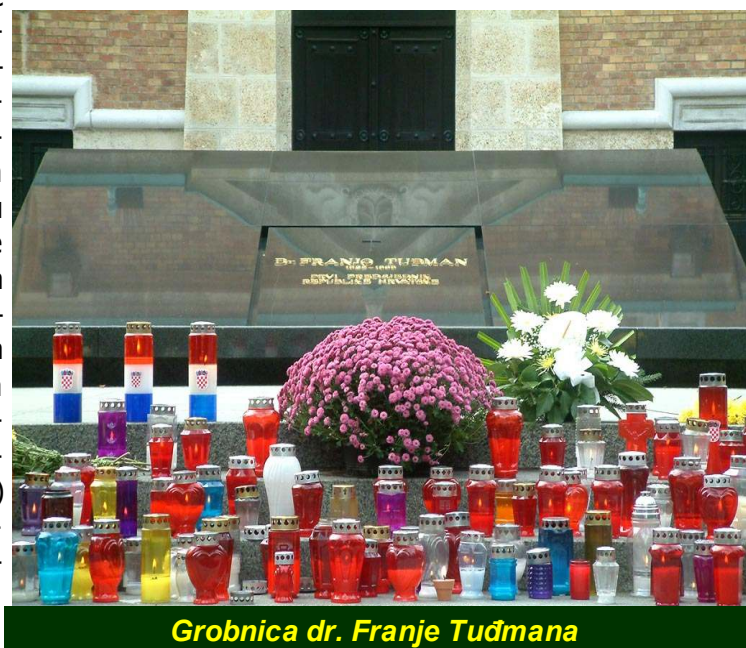
Osnovni razlog zašto Tuđman nije imao nikakvu alternativu liberalnom-kapitalizmu i cijeloj nadirućoj globalizaciji, a što ga je navelo na potpuni pristanak uz globalizaciju i Novi svjetski poredak, nalazi se u nepostojanju vjere u punom smislu tog pojma nego se u tuđmanizmu na Katoličku Crkvu gledalo kao na običnu ljudsku instituciju sa svojim svjetovnim interesima i borbi za moći na svjetskoj sceni. Katolička Crkva je primarno doživljena kao jedan politički subjekt, a nije spoznat njen mistični karakter koji je upravo onaj određujući, dok je politički utjecaj tek jedan nusprodukt od sekundarne važnosti za spoznavanje Crkve. Taj Tuđmanov trajni nedostatak spoznaje istine po pitanjima Crkve traje skoro do samog kraja njegove vladavine i tek se sa neizbježnim utrućem svijetle života u njemu dogodilo istinsko unutarnje prosvjetljenje i spoznaja o vječnosti u koju se odlazi.

Drugi jaki razlog Tuđmanovog čvrstog uvjerenja da pod svaku cijenu treba prihvatiti liberalni kapitalizam u monetarističkom obliku nalazi se u slabo opisanoj i relativno nepoznatoj Tuđmanovom boravku u SAD godine 1966. kada je kao direktor IHRPH-a (Institut za historiju radničkog pokreta Hrvatske) bio na studijskom boravku na Har-

vardu.

Pod pokroviteljstvom International Seminar of Harvard University tada je održan jedan veliki međunarodni seminar na kojem je sudjelovalo četrdesetak znanstvenika i kulturnjaka iz cijeloga svijeta. Ta životna epizoda ključna je upravo zbog konačne preobrazbe Tuđmana u smislu sagledavanja neodrživosti sovjetskog bloka i dominiranja liberalnog kapitalizma na globalnoj razini. Vrativši se natrag u Zagreb na institut Tuđman je bio toliko preobraćen na liberal-kapitalizam da se nije ustručavao tajniku Instituta izjaviti: "Sve ovo kod nas (SFRJ) je glupost. Jedini pravi društveno-ekonomski sistem je kapitalizam!"

Nažalost, Tuđman je na ovoj poziciji ostao do kraja svojeg državnog djelovanja i trošio je silnu energiju da spoji novostvorenu državu sa kapitalizmom u jednu harmoničnu cjelinu. Pokušavao je spojiti nespojivosti i harmonizirati oprečnosti te se u tome na koncu i iscrpio, a da nije postigao skoro nikakve poželjne rezultate na socijalno-ekonomskom području.

Grobnica dr. Franje Tuđmana

ANTI-ISLAMSKI MANIFEST ZA EUROPSKU UNIJU (24)

Eugen of Savoia

Je li politički islam novi oblik totalitarizma?

Džihad u nekim slučajevima uključuje i vojnu silu

Raditi na tome da današnje čovječanstvo bude oblikovano i organizirano kao jedna velika obitelj po načelima islama (Saudijska Arabija kao model?) jest džihad, jest obveza svakog muslimana. Zalagati se svim duhovno-intelektualnim i materijalnim snagama - islamisti uključuju i nasilje, teror u tu svrhu - da islam postane jedina religija na svijetu (politički gledano barem većinska u svakoj državi), to je džihad, to je zapovijed Kurana (usp. 2, 190-193). Braniti islamska područja pred napadom izvana, pa i pred ideološkim napadima, npr. zapadne civilizacije, etike i morala modernih društava, kršćanske religije, i to je džihad koji uključuje u ovom slučaju i vojnu silu. Ta svijest džihada određivala je povijesni put islama kroz srednji vijek pa sve do početka 20. stoljeća. Pitamo se postaje li ta svijest ponovno aktualna i učinkovita kod muslimana našeg vremena? Izgleda da je tako, iako ima islamskih mislilaca koji se zalažu za preinterpretaciju džihada, za prilagođivanje te ratne etike i volje za ekspanzijom uvjetima i okolnostima današnjeg vremena i današnjega globaliziranog svijeta. Radikalni islamisti rade svim silama na tome da ne dođe do preinterpretacije Kurana što se tiče džihada. Ali ne samo njega. Islamisti hoće pod svaku cijenu spriječiti svaku reformu islamske religije općenito, i specijalno oni hoće spriječiti

tumačenje Kurana po umijeću moderne hermeneutike i egzezeze. Islam mora ostati ono što on jest po svojoj naravi: totalitarni, s tendencijom postati totalitarni, s tendencijom postati totalitarni, s tendencijom i unutarnjom logikom da postane univerzalistički i integralistički. Takav je islam zaista protivnik zapadne civilizacije; takav je islam jedina ozbiljna alternativa civilizaciji Zapada, koju muslimani intelektualci smatraju dekadentnom i osuđenom na propast. Zar je dakle sukob civilizacija ipak neizbježan, usprkos globalizaciji ili upravo radi nje?

Globalizacija znači uvođenje sekularističkog i ateističkog svjetonazora

Dok u islamskom svijetu postoji slika Europe i Amerike kao onih snaga koje namjerno sprečavaju širenje islama u svijetu, i dok kolektivna svijest neprestano oživljava i aktualizira povijesno sjećanje da je odnos Europe prema islamu ostao isti kakav je bio u doba križarskih ratova, moramo se bojati da do tako brzog pomirenja između dviju kultura neće doći.

Čega se sjećaju muslimani u povijesnoj perspektivi?

Sjećaju se da povijest odnosa između kršćanske i islamske kul-

ture započinje već u 7. stoljeću kad su nosioci mlade islamske religije izradili prvi projekt osvajanja svijeta, moderno rečeno kad su započeli provoditi globalizaciju u smislu islama, islamizaciju svijeta. Nastanak zapadne civilizacije između 15. do 18. stoljeća, čija glavna snaga je bila industrijalizacija na osnovi praktičnoga znanstvenog razuma, spriječilo je taj projekt globalne islamizacije onda poznatog svijeta.

Zapadna civilizacija je sve brže i šire preuzimala vodstvo razvoja u svjetskim razmjerima koje je konačno vodilo do kolonizacije islamskog svijeta. Iako je vrijeme kolonizacije prošlost, ipak treba za bolje razumijevanje povijesti i današnjih odnosa napomenuti činjenicu da muslimani svuda u svijetu gledaju u Zapadu - Europi i Americi - još i danas svog neprijatelja prema kojem neki gaje osjećaje mržnje, a drugi osjećaje prezira (usp. B. Tibi, "Kreuzzug und Džihad", 1999)

Islamski intelektualci gledaju u današnjoj globalizaciji novi pokušaj kolonizacije svijeta - i time islamske kulture - od strane Zapada. Teološki govoreći, za njih znači globalizacija uvođenje sekularističkog i ateističkog svjetonazora i načina života u današnji svijet. To je za islamsku kulturu, koja je u biti religiozno-religijska kultura, apsolutno neprihvatljivo. To je zapravo neprihvatljivo i za nas katoličke kršćane. Muslimanima je dobro poznato da katolištvo, kršćanstvo nije isto što i današnja zapadna civilizacija. Oni dobro znaju da su katolici kod mnogih pitanja u duhovno-moralnoj opoziciji s društvenopolitičkim snagama zapadnog svijeta.

LIJET SARMATSKOG SOKOLA (3)

Zbirka pjesama liječnika, izabrao i priredio **Zijad Duraković**, "SIPAR", Zagreb, 1996.

HAIKU

Emil Bobinac

I.

Metle u stranu,
Sad se gradovi čiste
Mitraljezima.

II.

Saonicama –
Visibabe bijele,
Crveni semafor.

III.

Jesenje sunce
Kroz oblake škiljilo
Na žuto lišće.

IV.

Modrinom neba
Tamni pokrivač plače
Suzama kiše.

V.

Krijesnica je
Zadovoljno šetala
U krilu mraka.

VI.

Farovi golfa
Preorali su maglu
Na autoputu.

VII.

Čempres i oblak
U proplanku čuvaju
Tišinu groba.

VIII.

Pokisao put
Popločen žutim liščem,
Plače za ljetom.

IX.

Kapljice rose
Oteo sam livadi
Žeđ da ugasim.

X.

Nisu umakli.
Mlade je ljubavnike
Stiglo svitanje.

Emil Bobinac sin jedinac Marije i Milana Bobinca rođen je u Slavonskom Brodu, a od treće godine života živi u Zagrebu. Osnovnu školu i gimnaziju završio je u Zagrebu. Studij medicine završio je na Medicinskom fakultetu u Zagrebu. Stručno medicinsko obrazovanje nastavio je kraćom edukacijom u Klinici za interne bolesti u Freiburgu, te poslijediplomskim studijem i specijalizacijom iz in-

fektologije. Specijalistički ispit iz infektologije položio je u Zagrebu. Radio je u Klinici za infektivne bolesti u Tuzli, a potom je obnašao dužnost voditelja službe za zarazne bolesti u Doboju. Vratio se u Zagreb gdje je radom u Klinici za infektivne bolesti dočekao mirovinu.

Objavio je više znanstvenih i stručnih radova kao i nastavnih tekstova. Sudjelovao je s više referata na raznim stručno-znanstvenim skupovima iz infektologije i graničnih područja.

Za mladih dana pokazivao je poseban interes za endemsku nefropatiju i virusni hepatitis, potom za rad na suzbijanju i liječenju velikih boginja, a kasnije za stručno-organizacijskim pitanjima infektološke poliklinike i znanstvene jedinice za kliničku infektologiju.

Kroz sav svoj radni staž sudjelovao je u svim oblicima nastave, od nižih i srednjih medicinskih škola do programa poslijediplomskog studija. Obranio je doktorsku disertaciju na Medicinskom fakultetu u Zagrebu. Izabran je u zvanje višeg znanstvenog suradnika. Bio je profesor Više medicinske škole pri Medicinskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu i profesor infektologije na Medicinskom fakultetu u Tuzli.

Kako sam autor voli reći, sklon je pisanom štivu iz područja izvan medicine, napose iz književnosti, a gdjekad je zabilježio i pokoju vlastitu riječ, najčešće pretočenu u poneki kraći stih.

VELIKA "ČISTKA" U MAKEDONIJI (1)

Državni funkcionari obvezni su Povjerenstvu za istraživanje prošlosti dostaviti izjave da nisu bili suradnici komunističkih tajnih službi

Mile Radenković, Skopje, 31. kolovoza 2009.

Do kraja rujna svi državni funkcionari u Republici Makedoniji moraju nadležnom državnom Povjerenstvu za lustraciju (istraživanje prošlosti) dostaviti izjavu da nisu bili suradnici komunističkih tajnih službi.

Takvu obvezu, na početku primjene Zakona za lustraciju, ima 250 državnih funkcionara, počevši od predsjednika države, premijera, predsjednika Sobraanja i dalje, sve do funkcionara u mjesnoj samoupravi. Izjava mora biti ovjerena kod bilježnika i nadležnom povjerenstvu dostavljena u zapečaćenoj kuverti.

Provjera vjerodostojnosti tih izjava počet će početkom listopada, kad bi trebalo biti utvrđeno je li netko od državnih funkcionara prešutio da je bio suradnik neke tajne komunističke službe.

Zakon za lustraciju u Makedoniji je donesen početkom prošle godine, ali je njegova primjena odlagana zbog formiranja lustracijskog povjerenstva, oko čega je inače bilo stranačkih natezanja gotovo tijekom cijele godine.

Predlaganje i usvajanje spomenutog zakona, jednog iz paketa tzv. europskih zakona, izazvalo je buru raspru počevši od toga tko treba biti lustriran, pa do toga od koje se godine treba provjeriti je li netko bio policijski doušnik.

Zakonom je propisano da lustraci-

ja obuhvaća razdoblje od 2. kolovoza 1944., pa do dana usvajanja zakona, ali će ta odredba biti provjerena pred Ustavnim sudom, s obzirom da je u javnoj raspravi prevagnuo prijedlog da lustracija vrijedi do 1991. godine, odnosno do prestanka postojanja državne zajednice SFRJ.

Ustavni sud će se pozabaviti i dvojbom hoće li se imena funkcionara, za koje se bude dokazalo da su bili suradnici komunističkih tajnih službi, objaviti u Službenom listu ili ne, te treba li lustraciji biti podvrgnut i šef države, ako se zna postupak njegova izbora.

U Arhivu Republike Makedonije odloženo je 36.000 policijskih dosijea, a od njih – 14.600 se odnosi na političke slučajeve, a 20 tisuća na dosije vezane za najveći makedonski zatvor "Idrizovo".

Nije poznat broj dosijea koji su arhivirani kao državna tajna, kao ni broj dosijea koje su zainteresirane osobe podigle prije nekoliko godina, kad je takva mogućnost bila dostupna svakom državljaninu Makedonije.

Član Povjerenstva za lustraciju, profesor Đorđi Malkovski, izja-

vio je da povjerenstvo nije nikakav sud, te da nitko ne će biti stavljen na stup srama, ali će državne funkcije biti lišen svatko za koga se dokaže da se tijekom života i svoje karijere okoristio surađujući s komunističkim tajnim službama.

Zanimljivo je da Zakon za lustraciju ne će biti primijenjen na članove Makedonske akademije znanosti i umjetnosti, na vladike makedonske pravoslavne crkve, novinare, profesore i mnoga druga zanimanja, ako oni sami ne izraze želju da im prošlost bude provjerena.

Makedonija i Albanija, ne računajući Srbiju, jedine su istočnoeuropske države u kojima nije provedena lustracija aktualnih državnih funkcionara.

Makedonskim funkcionarima predstoji lustracija

MOŽE I GORE?

Diana Majhen, Zagreb

Sve dok nisam pročitala da se za predsjednika RH kandidiraju i Vesna Pusić i Damir Kajin, živjela sam u uvjerenju kako, što god se dogodilo, ne može biti gore nego što jeste. Doista je teško zamisliti nekoga tko bi predsjedničke ovlasti koristio na gori način od Mesića. I nakon deset godina, još uvijek nismo ništa pametniji u pitanju financijera njegovih kampanja, niti smo uspjeli shvatiti što bi značila ona čuvena rečenica koju Mesić po potrebi razvlači od nemila do nedraga, a po potrebi baca u zapećak „Neka institucije sistema rade svoj posao“.

Ako se osvrnemo na lik i djelo predsjednika Mesića, samo su njegovi istomišljenici u stanju pronaći nešto pozitivno u ovih deset godina. Proputovao je (o trošku svih nas) svijet nekoliko puta, a ja si nekako pokušavam zamisliti što li si ljudi, s kojima je Mesić prilikom tih putovanja razgovarao, misle o intelektualnom dometu Hrvata i o njihovom domoljublju.

Slobodno možemo reći da je Mesić na mjesto predsjednika došao služeći se neistinama, ali je nimalo laskavo za nas da je to uspio uraditi ne jednom, nego dva puta.

Počevši od onoga da nije svjedočio u Haagu, što je ne trepnuvši okom govorio onima koji su ga trebali birati na mjesto predsjednika RH, preko njegove sada već legendarne izvedbe pjesme o Juri i Bobanu, izjave da je Hrvatska pobijedila 10. travnja i

transformacije u velikog antifašistu, kada je ocijenio da će mu to biti korisnije.

Sada nam se pruža prilika da doživimo i gore.

Suluda teza da je Hrvatska počini-la agresiju na BiH mogla bi dobiti i službenu, predsjedničku težinu. „Antifašisti“ koji bacaju oko-bombe da bi spriječili koncerte i koje se proglašava Thompsonovim fanovima, a koji nakon otkri-vanja identiteta i razloga za takav čin netragom nestaju, mogli bi biti vječno obilježeni kao domoljubi, potpuno nevezano na to što su upravo suprotno. Proslave u Srbu mogle bi se odvijati svake nedje-lje, a Kumrovec bi mogao postati glavni grad Hrvatske. A broj inter-polovih tjeratica kojima se traže udbaši koji su sudjelovali u likvi-dacijama Hrvata mogao bi opasati Hrvatsku, dok bi likovi s tjeratica ugodno i mirno živjeli bez da bi ih se i privelo na ispitivanje, a kamo li im se sudilo, ukoliko još ne bi bili i nečim nagrađeni.

Moje je osobno mišljenje da ništa što Mesić radi u posljednje vrije-me nije slučajno. A najmanje je „slučajan“ njegov napad na Crkvu.

Vjerujem da bi Mesić sve križeve u Hrvatskoj jako rado zamijenio petokrakama, a umjesto vjeronau-ka uveo sat ONO i DSZ ili nešto slično. Strah me i pomisliti što bi uradio sa crkvama.

Ako se uzme činjenica da se sko-ro 90% građana ove zemlje izjaš-njava katolicima, nije li onda na-pad na Katoličku crkvu u biti na-pad na sve nas koji se tako izjaš-njavamo? Ja sam prva protiv toga da se Crkva upliće u bilo kakva dnevno-politička zbivanja, jer sam mišljenja da je uloga Crkve prven-stveno briga o čovjekovom du-hovnom stanju. No, kada vidim pokušaje da se zatru križevi u Hr-vata, da se vjeronauk, kojeg uop-će nije obvezno pohoditi izbaci iz škola, osjećam se sve većim i ve-ćim katolikom.

Ako ništa drugo, Mesić će velikom broju katolika ojačati vjeru.

No, ne vjerujem da je išta od to-ga slučajnost.

Po mom mišljenju, Mesić naveliko radi na pripremi terena za svog nasljednika, započinje s onim na što računa da bi njegov nasljednik trebao dovršiti. A kako bi izgledala Hrvatska koja bi bila Mesiću po mjeri, vjerujem da se ne treba posebno objašnjavati.

Negativan trend koji se pos-ljednijih godina razvija pre-ma svemu što ima hrvatski predznak nikako ne treba uzimati olako.

Jednom smo to već uradili, pa su našu pogrješku živo-tom platile tisuće hrvatskih domo-ljuba, koji su branili ovu zemlju. Nadam se da ne ćemo ponoviti istu grješku.

ALTERNATIVNA VLADA HRVATSKE REPUBLIKE HERCEG-BOSNA (BOSNA I HERCEGOVINA)

Leo Pločkinić, predsjednik, Mostar, 28. kolovoza 2009.

Javni poziv svim hrvatskim političkim strankama: Završite postupak formalno-pravnog mirnog razdruživanja Hrvata iz Federacije BiH

Podržavamo istupanje svih hrvatskih ministara iz Vlade BiH i dajemo im punu i koncenzusnu potporu u ime hrvatskoga naroda u BiH. Pozivamo sve hrvatske političke stranke da završe proces razdruživanja iz Federacije BiH ako u budućim ustavnim promjenama Hrvati u BiH ne dobiju jednaka ustavna prava, odnosno Hrvatsku federalnu jedinicu tj. ukoliko se BiH ne uredi na načelima tri ili četiri entiteta zajedno sa Sarajevom kao distrikom. Uskoro pokrećemo i javnu peticiju za razdruživanje iz Federacije te diplomatske napore kako bi međunarodnoj zajednici pokazali punu samoodrživost Hrvatske Republike Herceg-Bosne koja već ima priznanje jednog entiteta u BiH i većeg dijela međunarodne zajednice koji je umoran od financiranja propalog "Daytonskog čudovišta". Želimo objaviti kako je raspad BiH realna, ali posljednja opcija koju zagovaraju i političari iz RS-a, ali ukoliko bošnjački političari žele mirnu podjelu kao Čehoslovačka sami će tome pridonijeti upornim preglašavanjem drugog konstitutivnog naroda. **Ističemo kako 700.000 hrvatskih građana nije lojalno BiH i ne priznaje simbole ove umjetne tvorevine te je ne prihvaća kao domovinu.**

Nadalje, Washingtonski sporazum nikada nije niti proveden, a na njemu se temelji Federacija BiH, dok je Daytonski sporazum promijenjen u 175 slučajeva uvijek na štetu Hrvata, iako OHR nije imao mandat mijenjati ga, a sve pod krinkom „reformi i poboljšanja funkcionalnosti države“, što se nikada nije dogodilo. Federacija BiH je prema

Washingtonskom i Daytonskom sporazumu bila predviđena kao konfederacija s Republikom Hrvatskom, no ova točka napisana u oba sporazuma nikada nije i provedena. Hrvatima u glavnom gradu HR Herceg-Bosne, Mostaru, je nametnut tzv. Mostarski Statut čime se dodatno osporava konstitutivnost Hrvata i slijedom čega demokratski izbori nemaju nikakav smisao. Ovakav kriterij OHR nikada nije nametnuo i bošnjačkom političkom krugu čime je napravio dvostruke kriterije.

OHR uopće nije inzistirao na povratku Hrvata u svoje domove nakon rata, dok se izrazito založio za povratak Bošnjaka tako da povratak Hrvata OHR nije ni proveo niti se založio za povratak njihove imovine. Treba naglasiti kako Bošnjaci danas predstavljaju glavni politički problem u BiH jer javno teže hegemoniji računajući na svoju brojnost, te nastoje podčiniti i podložiti druga dva naroda kroz asimilaciju u tzv. „bosansku naciju“ što nailazi na žestok politički otpor.

Glavna politička premisa bošnjačke politike glasi:

„Ovo je Bosna, kome se ne sviđa – Hrvati neka idu u Hrvatsku, a Srbi u Srbiju“.

Ovako destruktivno stajalište naišlo je na veliku kritiku kod ostala dva naroda koji se pokušavaju zaštititi od hegemonije na različite načine. U posljednje vrijeme Hrvatima se od strane bošnjačkih medija upućuju otvorene prijetnje „ratom koji bi ponovno zahvatio prostore BiH“, no zapravo ponavljaju nesretna previranja iz prošlosti, koja bi bila krunski dokaz kako je društvo u današnjoj

daytonskoj BiH – zapravo neodrživo. Dva naroda u BiH: Hrvati i Srbi odgovaraju na ovakve najave kako je BiH samo interes i kako će BiH postojati dok postoji interes za postojanje BiH.

Glavni dokaz kako najmalobrojniji konstitutivni narod, Hrvati, u Federaciji BiH nemaju Daytonom zagarantiran paritet, konsenzus i rotaciju jeste njihovo nepostojanje na mjestima na kojima bi po pravilu trebali biti. Ne postoje sankcije ili kazne kako bi se spriječilo bošnjačku politiku da krši jednakost u Federaciji BiH, a da stvar bude još gora **bošnjački političari se lažno predstavljaju kao Hrvati kako bi uzurpirali hrvatska mjesta u administraciji** i time riješili problem nezaposlenosti svoga kadra u mastodontskoj administraciji. U glavnom gradu Sarajevu danas Hrvati čine manje od 3%, što je šokantan podatak

iznesen od BH Helsinškog Odbora. Sarajevu nije nametnut nikakav Statut kao Mostaru kako bi se stanje promijenilo i gradu vratila multietničnost.

OHR ne negira ove nepravilnosti i priznaje kako svoje odluke donosi pod utjecajem bošnjačkog analitičkog pomoćnog osoblja koje predstavlja dio bošnjačkog političkog kruga, ali to smatra „ispravnim postupanjem“.

Na općim izborima 2006. godine, Bošnjaci su jednostavnom većinom Hrvatima izabrali predstavnika na mjesto hrvatskoga člana Predsjedništva BiH čime se Hrvatima po tko zna koji put osporava konstitutivnost. Prema Daytonsko-me mirovnim sporazumu, Hrvati u BiH su izborna jedinica, no OHR namećući probošnjačke izborne zakone osporava demokratski put prema izboru legalnih i legitimnih predstavnika Hrvata u BiH čime opet Hrvati gube

Leo Pločkinić

pozicije koje su predviđene za njihove predstavnike. Preglasavanje Hrvata u BiH je zabilježeno na svim razinama od općinske, preko županijskih razina, razine federalne Vlade do državne Vlade, tj. Vijeća ministara. Alarmantan podatak je kako Hrvati do danas nikada nisu imali predsjednika Federalne Vlade ili Vijeća ministara čime su svedeni na puki politički ukras bez prava odlučivanja ili vođenja državom.

Hrvatima u BiH bošnjački politički krug je **potpuno uništio javne medije na hrvatskome jeziku** posredstvom Regulatorne agencije za komunikacije (RAK) koja je također potpuno u rukama samo jednog naroda. Namećući samo jedan federalni i jedan BiH državni javni emiter, na kojima Hrvati nemaju svoje predstavnike i urednike, provodi se agresivna kampanja asimilacije te pokušaj stvaranja jedne „bosanskohercegovačke“ državne nacije koja nema uporište u povijesti niti u pravu, no potrebna je kako bi se nametnula ideja pripadnosti državi BiH. Zbog nepostojanja medija na hrvatskome jeziku i bez urednički naklonjenih medija, Hrvati teško mogu predstaviti svoje probleme svijetu dok ih Bošnjaci preko svojih medija klasificiraju kao „sve građane“ ne zastupajući stavove bh Hrvata medijski i „tiho pokopavajući“ njihove probleme pa čak i samo postojanje svodeći ih preko termina „svi građani“ na razinu nacionalne manjine. **Ova činjenica predstavlja kršenje temeljnih ljudskih prava Hrvata.**

Velika prijetnja po stabilnost BiH predstavlja **državni sinkretizam: spojenost islama i politike u bošnjačkome političkome krugu** tako da iza svih političko-državnih događanja u pozadini stoje islamski vjerske vođe čime BiH poprima oblik šerijatske države sa sustavima up-

ravljanja sličnim islamskim republikama u Aziji i Africi. Kao direktni rezultat ovoga je pojava tzv. **vehabijskoga pokreta, radikalnog pokreta koji u BiH broji između 300.000 i 400.000 pripadnika** koji ne moraju uopće raditi, ali primaju plaću za svoju privrženost pokretu. Bošnjačka područja su ekonomski najnerazvijenija u svijetu iako su u njih uložena sredstva od nekoliko desetina milijardi Eura od kraja rata. **U BiH i gradu Sarajevu se u punom jeku provodi islamizacija** što se negativno odražava prema ostalim narodima, a predstavlja i veliki problem za euroatlantske integracije iz razloga što Bošnjaci žele biti dio Organizacije islamske konferencije (OIC) čiji su pridruženi član. Ozbiljan problem predstavlja što **Bošnjaci preko državnih institucija BiH podržavaju Sile osovine zla: Iran, Siriju, Libiju, Palestinu** i druge što je apsolutno neprihvatljivo za ostale narode, a automatizmom je nekompatibilno za euroatlantske krugove. Poražavajuća je činjenica kako Bošnjaci proslavljaju američke poraze, a izražavaju simpatije prema Silama osovine zla. Isticanje ovoga problema, bošnjački politički krug trenutno pripiše „islamofobiji“ što je smiješno uzevši u obzir njihovu brojnost i utjecaj na zbivanja u Bosni i Hercegovini.

Miroslav Ćiro Blažević:
„Čestitam Alternativnoj Vladi Hrvatske Republike Herceg Bosne na dosadašnjim uspjesima“.

Hrvatska područja u BiH su među najrazvijenijim i samo u zadnje tri godine su dali preko 4 milijarde maraka u Federalni budžet iz kojega su im vraćena zanemarivo mala sredstva. **Teritorij HR Herceg-Bosne je samoodrživ i ima sve predispozicije da samostalno politički i gospodarski upravlja resursima kojima i raspolaže.** Pored svega navedenoga, Hrvati u BiH kao konstitutivan narod u Ustavu BiH imaju pravo iz istoga Ustava na samoodređenje i samoopredjeljenje kroz Povelju UN-a na Pravo konsti-

tutivnih naroda na samoodređenje i samoopredjeljenje kao pozitivan pravni akt.

Na kraju, ukoliko Hrvati u BiH ne dobiju temeljna ljudska prava, i pravedno ustavno uređenje BiH preko započetih procesa ustavnih reformi kroz hrvatsku multietničku federalnu jedinicu unutar Bosne i Hercegovine, Alternativna Vlada Hrvatske Republike Herceg-Bosna će naložiti nevladinom sektoru i koordinaciji Udruga iz Domovinskoga rata predavanje u parlamentarnu proceduru **Inicijative za postupak mirnog razdruživanja iz Federacije BiH.** Ako ova Inicijativa ne prođe, hrvatskim političkim strankama će biti javno sugerirano da povuku potpis s Daytonskoga sporazuma od kojega Hrvati nemaju nikakve koristi i koji je štetan po daljnje interese Hrvata u BiH. Povlačenje potpisa sa sporazuma bit će predloženo i ostalim stranama u BiH koje imaju isti interes kako bi započeli pozitivni reformski politički procesi.

U pitanju granica i administrativnog razgraničenja predlaže se konsenzus svih naroda u BiH, a kako bi dokazali da Hrvati nemaju nikakve administrativne teritorijalne pretenzije prema druga dva naroda, predlažu se granice koje su utvrđene na dan potpisivanja Daytonskog mirovnog sporazuma iz 1995. godine s **pravom diskontinuiteta teritorija kao garancijom kako se te federalne jedinice neće odvojiti iz sastava BiH** i uz uvjet svima kako moraju osigurati povratak izbjeglih i raseljenih osoba. Smatramo kako je neophodno dovesti sva tri naroda u jednak okvir konstitutivne zaštite, a to su federalne jedinice čije postojanje bi dovelo do samoodrživosti i BiH što danas nije slučaj. BiH će postati samoodrživa kada i Hrvati dobiju ista prava koja imaju i druga dva naroda ili će se raspasti kao posljedica neuvažavanja jednakih prava za sva tri naroda što je do danas samo bilo odgađano a moglo bi postati neminovan slijed događanja.

ŠTO REĆI O JOŠ JEDNOM PATOLOŠKOM PONAŠANJU NAMETNUTOG PREDSJEDNIKA DRŽAVE STJEPANA MESIĆA O KATOLIČKOM KRIŽU

Josip Kokić, Zagreb

Ponajprije dužnost svakom onog koji sebe naziva katolikom, odnosno vjernikom u jednoga Boga, oca svih ljudi ovoga svijeta, **jest govoriti istinu, posve argumentiranu i svakom razumljivu**, kako je Isus govorio za ovozemaljskog života. Nažalost tako nije ni u Crkvi a ni u društvu koje je u velikoj većini deklarirano kao katoličko. Primjerice šef vlč. Miklenića gl. urednika GK, **nadbiskup Bozanić**, je prije nekoliko godina, kad smo dobili vijest o pristupnim pregovorima za ulazak u EU, istoga dana na HTV dnevniku **čestitao upravo Mesiću na njegovim zaslugama**. Nadbiskup je vrlo dobro znao tko je i što **Mesić, da je u biti doista veleizdajnik**, o čemu sam vjerojatno **javno prvi progovorio** o tome, prije više godina. Pitam sa da li je nadb. Bozanić uopće ikoga konzultirao da li i što uopće reći. Znam da uglavnom nikoga i nikada ne konzultira o svojim postupcima već vjerojatno radi po nalogu nekoga koga mi ne poznajemo.

Mesiću nije prvi puta da se izruguje s vjerskim simbolima i samom Crk-

vom. Uostalom nema segmenta u ovom društvu u koje On ne zadire, uglavnom šarlatanski, bahato i beščutno, bez argumenata, samo iz razloga da bude u centru pažnje. Javni mediji u tome su odigrali ključnu ulogu najniže razine, pa jadni novinari a posebice oni režimski hrle na Pantovčak poput maca na svoj omiljeni whiskas. U takovom ozračju ništa nije čudno **jer to Žikino kolo je itekako povezano**. Drugi primjer o koje sam pisao u zadarskom HL, a tiče se još jednog crkvenog velikodostojnika, **nadb. Srakića**, ujedno i predsjednika HBK, koji je ne tako davno na jednom skupu na kaptolu izjavio **kako On nije euroskeptik** za razliku od nekih drugih biskupa, i da je EU nešto najbolje što se je moglo dogoditi, a da pritom nije spomenuo niti jedan minus na što sam vrlo otvoreno i oštro reagirao nabrajajući brojne i velike minuse, a da EU ovakva kakova jest ne počiva na zamislima Sv. Benedikta, već posve suprotno.

Ako tako govori jedan nadbiskup iz Slavonije koja je toliko pretrpjela upravo zahvaljujući toj i takovoj EU, što se je čuditi jednom Mesiću školskom primjeru mediokriteta, koji su okupirali državu Hrvatsku. Zar one koji su mirno i demokratski prosvjedovali ispred HNK želeći promijeniti ime TMT u Kazališni trg nije nazvao fašističkim spodobama.

Među nama je bio i pom. biskup Pozaić, a na skupu je bilo više od četiri tisuće prosvjednika. Tada nitko iz visokog klera nije reagirao, a uvreda je bila zrela za Mesićev opoziv. I tada sam napravio prijavu Ustavnom sudu RH, ali su rekli kako je On zaštićen imunitetom. Taj njihov odgovor bio je i ostao potpora GOVORU MRŽNJE. Pitam se od koga i za što su građani zaštićeni i tko ih uopće štiti u ovoj državi od okupacije tzv naše vlasti.

Vratimo se na križ, kojeg bi Mesić eliminirao iz javnog života, a iz svojeg osobnog života to je odavno učinio, ako ga je uopće imao. **Nitko i nikada do sada na ovom svijetu nije i neće naći bilo što protiv križa, simbola ljubavi za bližnjega pa i najvećeg neprijatelja**, zato ga sinovi tame i žele ukloniti jer u njemu nema mržnje već samo ljubavi, a njima je to najveća smetnja u grabljenju moći i eliminaciji istine i ljubavi prema svakom čovjeku. **Takav čovjek mora biti opozvan ili podnijeti ostavku pod snažnim pritiskom javnosti, dakle prije isteka mandata**, čime bi RH barem malo osvijetlala svoj obraz i pred svijetom i svojim domoljubnim narodom, ako istinski želi mijenjati ovo nepodnošljivo stanje, jasno mirnim i dostojanstvenim prosvjedom a gdje nego na Trgu B. J. To je jedino i posljednje što se može učiniti, u vremenu u kojem jesmo, sada i ovdje.

Za koga? Pa za nas, mlade naraštaje i za isto tako sve one koji ne misle na ovaj naći, jer će i njima život biti ljepši i početak će voljeti svoju domovinu RH, Bogom danu za svakog čovjeka dobre volje i želje za boljim životom.

Što je istina?

OTVORENO PISMO PREDSJEDNIKU REPUBLIKE G. STJEPANU MESIĆU

Jure Prpić, Zagreb

U ovome pismu bi htio postaviti nekoliko pitanja poštovanom gospodinu odnosno svjesnom drugu Stipi Mesiću u svezi katoličke crkve i Ureda predsjednika Republike Hrvatske. Nadam se da ćete mi na sva ta pitanja veoma rado odgovoriti. Na tome se unaprijed zahvaljujem.

U izjavi ste među ostalom izjavili, da treba iz javnih ustanova izbaciti križeve odnosno vjerska kršćanska obilježja. Ako to predlažete što će biti s vojnim ordinarijem? U čiju domenu posjedovanja spada navedena ustanova, crkve ili države? Kako to da vojska Republike Hrvatske ide na hodočašće u Lurd i u hrvatsko nacionalno svetište Mariju Bistricu? **Nije li to miješanje države u održavanje vjerskih obreda?**

Iz Vaše izjave proizlazi da je crkva odvojena od države, a kako to da u sklopu vojnih objektima imate toliko kapelica gdje vojni kapelani obavljaju vjerske obrede za potrebe vojnika? Možda u navedenim sakralnim objektima treba umjesto križa na zidove postaviti petokrake sa srpom i čekićem koje bi nas podsjećale na neka prošla vremena koja su za neke strukture bila bolja od današnjeg društvenog sustava?

Molim da mi rastumačite kako maknuti križeve s groblja? Groblja su radi društvenog položaja u vlasništvu lokanih struktura države. Pošto ste naveli da je crkva odvojena od države, a kako sam naveo da se groblja nalaze u državnom posjedu, stoga bi na grobljima trebalo ukloniti sva vjerska obilježja kako kršćanska tako i muslimanska te židovska, kao i sva ostala. Možda bi najjednostavnije bilo postaviti na grob komad daske s petokrakom, pa se tako ne bi isticala vjersku pripadnost pokojnika?

Ne ulazim u Vaše mišljenje, jer je to Vaša privatna stvar. Ali kada državu vodite prema nekakvoj komunističko-

talibanskoj strukturi, to me onda pogađa.

Molim Vas, objasnite mi kako to da su tijekom Domovinskog rata hrvatski borci, uglavnom, u najtežim trenucima nosili krunice oko vrata. Što oni bili? To Vam pišem jer znam da su se i moja djeca borila za boljitak Hrvatske, a ne za nekakav talibanski poredak kakav očito samo Vama treba. Stoga se nemojte poigravati sa svojim izjavama na štetu svih onih Hrvata koji su svoj život položili na oltar domovine. To najviše pogađa sve građane koji su izgubili svoje najmilije u ratu.

Zato ostavite na miru sve te križeve koji vise na zidovima raznih državnih ustanova, jer za Vas to je samo komad drveta s gipsom ili metalnom slitinom dok je za nas simbol vjere i ljubavi prema svakom božjem ljudskom biću.

Ne znam bi li Vam više odgovarala neka vladajuća struktura slobodnih zidara koja bi na svoj način vodila politiku zemlje. Međutim, kako sami javno ističete da je Hrvatska pravna država s demokratskom strukturom društva, onda i poštujujte volju naroda koji Vas je izabrao u dva protekla mandata. Za nekoliko mjeseci Vam ističe drugi mandat a dalje kuda ćete?

Odgovori na sva ta pitanja mogu Vam pomoći glede uspomene u kakvoj ćete ostati u sjećanju naroda koji Vam je povjerio dva mandata.

Također, zanima me Dan antifašističke borbe koji se održao u Sisku. Veličao se je komunizam pod izlikom antifašizma? Možda smo trebali slaviti Dan ustanka Hrvatske u Srbu kako zahtijevaju određene strukture sklo-
ne četnicima.

Stoga sam Vas ovim putem htio podsjetiti da se prva borba odvijala na stadionu Gornjih Svetica, gdje je zagrebačka srednjoškolska mladež prilikom izdvajanja Židova jednostavno pristupila židovskim kolegama i cijelo-

lom svijetu pokazala da je cijela Hrvatska židovska. Navedeni stadion kasnije je spaljen zbog rušenja zagrebačke sinagoge. Tako su sa svojim golim životima pokazali cijelom matorodu kolika je ljubav hrvatske mladeži prema religiji drugih naroda koji žive na tim prostorima.

O tim događajima snimljen je film: "Operacija stadion" i televizijska serija: "Sumorna jesen". **Stoga gospodine druže Predsjedniče pokušajte misliti ne samo do nosa nego i malo dalje.**

Obično narod govori: "Kakve prijatelje imate takvi ste". Radi toga na tako visokom položaju vođenja države pomalo pazite na svoje postupke. Mene se ne tiče tko Vam je prijatelj, nego me zabrinjavaju postupci Vaših prijatelja što Vam poklanjaju ukradene slike i čuke (jeftinih satova koji se inače prodaju na kile) za pomilovanje.

Vjerujem da niste samo predsjednik nego i zastupnik svih nas građana Hrvatske. Pa, ako nastavite i ubuduće tako, znači da svjesno vrijeđate nas obične građane. To si ne možemo dopustiti.

Možda očekujete da ćemo Vas kao predsjednika Republike Hrvatske i svjesnog ideološkog druga pozdraviti s:

Smrt Fašizmu - Sloboda Narodu!

Ali ste se prevarili. Promjenom društvenog sustava kao građaninu Republike Hrvatske jednostavno mi je priličnije pozdraviti Vas gospodine predsjedniče sa starim hrvatskim pozdravom:

Bog i Hrvati!

Ujedno mi ne bi trebali zamjeriti na ovom pismu, jer svi mi samo Božji stvorovi u liku ljudskih bića, sa svim vrlinama i manama koje jedni drugima trebamo oprostiti.

JUGOKOMUNISTIČKI OUROBOROS

Simbioza Svjetske satanističke lige i Saveza jugokomunističkih zločinaca u Hrvatskoj

Zvonimir R. Došen, Hamilton, Kanada

SABA je kratica za "Satanic Association of Bolshevik Atheists" (Sotonska udruga boljševičkih ateista). Ona nije nikakva lokalna jugokomunistička organizacija na teritoriju Hrvatske. Ona je samo jedan ogranak svjetske satanističke organizacije. To prije svega potvrđuje njihova crvena petokraka, koja je od davnina poznata kao simbol nečastivog (sotonski pentagram). Stoga nije nikakvo čudo da ta izričito ateistička, antihrvatska organizacija svesrdno podržava svoga pijuna Stevana Mesića u njegovom jurišu na hrvatske svetinje. U ovoj organizaciji okupljeni su Subnorovci, oni najradikalniji komunistički, antihrvatski tipovi, koji su se po završetku Domovinskog rata, pod novim nazivom, ali starim ciljevima opet dali na posao. Većina njih su oznaško-udbaški zločinci koji su trebali zauvijek nestati odmah na početku Domovinskog rata.

No, kako je sotona nenadmašivi majstor prividne transformacije, uspio je prevlačenjem vune preko očiju hrvatskih političkih vođa i ove svoje sluge privremeno pretvoriti u tobožnje podupiratelje oslobođenja Hrvatske i spasiti ih od potpunog uništenja. U kolikoj mjeri je ta njihova metamorfoza bila lažna pokazalo se odmah poslije smrti predsjednika dr-a Franje Tuđmana. On je zapravo bio onaj koji ih je svojom dobronamjernom,

ali očito naivnom tezom "Izmirenja svih Hrvata", spasio od kazne koja ih je trebala stići za sve zločine koje su, u tuđinskoj službi, izvršili nad hrvatskim narodom.

Oni su davno svojom izdajom, svojim sluganstvom okupatoru i svojim zločinima protiv svoga naroda sebe isključili iz hrvatskoga korpusa. Oni su prestali biti Hrvati onoga časa kad su se s četničko-partizanskim bandama uključili u borbu protiv Hrvatske. Njih je trebala stići ista kazna koja je 1956. u Mađarskoj stigla AVO-še. No, predsjednik Tuđman je bio toliko human da ih i poslije pokušaja državnog udara, dok je u Hrvatskoj plamsao rat, nije uopće kaznio ni najblažom kaznom.

Stevana, pokušava desekracijom i uklanjanjem simbola kršćanstva, zarobiti i dušu hrvatskoga naroda. Sotona se najviše boji križa, najuzvišenijeg simbola kršćanstva, pa njegovim uklanjanjem želi sebi stvoriti otvoren put prema uništenju svega što čovjeka veže s Bogom. Desekracija i uklanjanje križa je najpotentniji stimulans za sotonsku adsku dušu.

Da bi čovjeka pridobio, sotona mu najprije mora oduzeti vjeru, jer gubitak vjere je najveća nesreća koja čovjeka može zadesiti. Bez vjere on ostaje bez svoje duše i pada u beznađe. A beznađe je najveći grijeh protiv vjere, jer poriče postojanje nade. Čovjek bez vjere ne vidi razliku između sebe i životinja. No, i to mišljenje, iako istinito, u neku ruku je nepravedno, barem za životinje, jer kako netko davno reče - čovjek bez duše puno je gori od životinje.

Od čovjeka ne valja ni koža ni meso, još ako nema duše i ako mu riječ ne valja, onda je on uistinu najbezzvrijedniji stvor na svijetu. Primajući komunistički ateizam kao putokaz u svome životu, čovjek odbacuje sve ono što ga čini čovjekom. On postaje bezdušni stvor, koji se samo radi vanjskog izgleda (?) naziva čovjekom.

Komunizam je sotonska ateističko-sadistička organizacija kojoj je glavni cilj prekidanje sveze čovjeka s Bogom. To je sotonska antiteza svemu onome što čovjeka čini božjim stvorom. Njezini inicijatori i animatori su bili najgori i najodvratniji tipovi iz Darwinovoga majmunskog dosijea.

Is your Government breeding Bolsheviks?

Arthur Topham, Publisher & Editor of RadicalPress.com thinks so. Zionist front organizations like B'nai Brith Canada have been working hard for years to create their repressive, anti-free speech legislation like Section 13 of the Canadian Human Rights Act. These Bolshevik/Marxist laws turn nebulous words like "hate" and "contempt" into legal clubs which the pro-Israel, pro-Zionist, pro-Jewish lobby groups then use to bludgeon into silence any Canadian with who dares to expose the racist, apartheid policies of the state of Israel or who criticizes the ideology of Rothschild Zionism.

Having created these Commie, Zionist "Human Rights" Commissions and Tribunals to enforce their deceptive, Stalinist concepts of what is acceptable in terms of speech for all Canadians these foreign lobbyists are now using sec. 13 to attack anyone who attempts to use the Internet to explain to Canadians what their heinous plans are for censoring the thoughts and words of all open-minded and freedom-loving Canadians.

IT'S TIME TO RID CANADA OF SEC. 13 & THE BBC BOLSHEVIKS!

The Synagogue of Satan

Danas ta sotonska jugoboljševička neman, pljuvanjem po svim hrvatskim svetinjama, najgrubljim uvredama i otvorenim izazovima, kroz svog mezimca dehumaniziranog homo boljševicusa

Ona, svojim razaračkim djelovanjem, poput mitološkog Ouroborosa (zmije koja, počevši od repa, proždire sama sebe), uništava sve oko sebe, pa i samu sebe, ali se, eto barem u Hrvatskoj, uvijek ponovno rađa. **Ouroborosa se može uništiti samo odsijecanjem glave.**

Kako je prema Sabinoj izjavi, naizgled glavni razlog za uklanjanje križa iz javnih institucija u

Hrvatskoj tobože ustaška zakletva na križ i bodež, **vidljivo je da se ovim zlikovcima kod same pomisli na ustaštvo i danas gaće tresu.** A što se tiče njihovoga argumenta da u Hrvatskoj ne postoji samo kršćanska vjera, potpuno se slažem. Uz kršćansku (katoličku) druga najbrojnija vjera je islamska. Sve druge su brojčano potpuno zanemarive. Stoga, **savjetujem da**

se u svim javnim uredima i institucijama u Hrvatskoj pored križa postavi i islamski vjerski simbol. Jer, nije to bilo tako davno kad su se Hrvati tih dviju vjera zajedno borili za svoju Hrvatsku i za njenu slobodu umirali. Ta dva simbola uklesana su i na spomeniku Bleiburškim žrtvama. **To su simboli koji sotoni najviše smetaju.**

HRVATSKI NAROD DOBIO JE U NASLJEĐE UDB-aški REŽIM

Branko Stojković, Bjelovar

Nikada dosta Mesićevih zala

Ja mislim da je došlo vrijeme da se mi Hrvati očistimo od utjecaja (bivših) komunista. Hrvatska je za vrijeme Mesićizma ostala pokradena i zadužena, a on samo kaže: "Zašto dijaspora ne pomogne Hrvatskoj?" Tako je Mesić medijski ozbiljno kritizirao naše iseljenike. No, sada bi hrvatski iseljenici trebali podmiriti sve dugove što je "zlotvorski" Mesićev režim opljačkao i napravio. Između ostaloga, Mesić je nadalje izjavio: "Svi Hrvati moraju plaćati porez, a ne samo neki". Bila je to njegova poruka još uvijek preživjelim Hrvatima.

Gdje su Mesićevi topnički dnevni?

Zanimljivo je da Mesić pljuje po Hrvatima u zemlji, koju predstavlja, a sad i po Hrvatima u inozemstvu. Ispada da Stjepanu Mesiću nitko ništa ne može. I da on može raditi što god želi. Baš onako kako je to radio i 1991. godine, kada je kao Vrhovni komandant JNA i predsjednik SFRJ-

a, za vrijeme komunističke vlasti - naređivao jugoslavenskoj vojsci rušenje i paljenje Hrvatske. Na hrvatske gradove i sela jugovojaska je ispalila na tone topovskih granata. Mesićeva je vojska ostavila iza sebe velike materijalne i ljudske štete.

Pitam: Kada će Stjepan Mesić odgovarati za ratne zločine?

Branko Stojković i Miroslav Rovis

Procesijske a ne antirecesijske mjere

Mi smo jedna od najzaduženijih zemalja na svijetu po glavi stanovnika. U ovim vrlo hirovitim vremenskim prilikama, kada je (bivša) komunistička birokracija

napravila samo svađu među hrvatskim građanima, s uvođenjem čestih zakonsko-socijalnih mjera, koje nisu pomogle običnim ljudima. Država dodatnim nametima, sebi je osigurala preživljavanje. Dokle će sve to narod moći trpjeti, pitanje je samo vremena. Novi PDV-e od 23 posto i drugi "krizni nameti", u i ovako razrušenom gospodarstvu veliko je breme na grbači naroda. Da ne (iz)gubimo iz vida sva događanja, jer zaduženost Hrvatske je sve veća, skoro je dug oko 50 milijardi eura. Velika kriza osjeća se ovih dana u svim mjestima Hrvatske. Iako bi ljetna sezona trebala biti živa,

ona to nije.

Hrvati su postali roblje Mesićizma

Pitam: Kakav je to narod, koji je prodao svoju vlastitu zemlju? Kaže resorni ministar Petar Čobanković (HDZ), da seljaci s blokadom prometnica i graničnih

prijelaza ugrožavaju turizam. A i ministar turizma Damir Bajs kaže - da se ježi od toga. Zanimljivo je, da ova tiranska vlast ugrožava ljudske živote u Hrvatskoj neuhra- njenošću naroda, pa za to nitko ne odgovara. U Slavoniji (danas 27. kolovoza

2009.) policijska država na čelu s ministrom Tomislavom Karamar- kom, razbila je i zabranila seljački prosvjed. Resorni ministar Petar Čobanković ismijao je seljake is- pred novinarskih kamera: "Kakvi su to pobunjeni seljaci!", i kakvi su to prosvjedi u kojima je sudje-

lovalo od 100 do 130 seljačkih traktorista. Čobanković je zaklju- čio: "Eto vidite krize nema..."

PALETA UMJETN(IKOV)E POVIJESTI ILI JE LI SVE KAKO NAM SE ČINI?

Divo Bašić, Dubrovnik

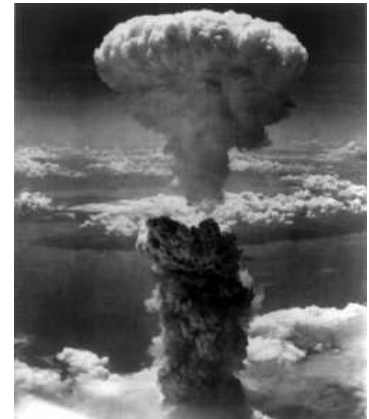
Sjećam se još famoznog "friza" na početku poglavlja povijesne čitan- ke u V. razredu osnovne škole kada se učenicima na taj način pokušava dočarati povijest i "nizanje događaja" koji i samim p (r)oučavanjem (p)ostaju povijest. Jedan sveučilišni profesor je čak napisao znanstveni rad da bi dje- ca trebala početi učiti povijest tek u VI. razredu o. š., a danas već u vrtiću uče - engleski jezik! To je donekle dobro u globalizacijskom svijetu, ali programi su zavidno i općenito prezahtjevni. Tako će djeca kad odrastu shvatiti na više jezika da jezik povijesti ipak nije linearno nizanje povijesti, već na različitim razinama ponavljanje inačica pokušaja manjine da zata- ška činjenice. Velike nepravde "vladari svijeta" nameću ostatku fizičkog svijeta, ali problem će uvelike poljuljati svijet kada u ve- ćoj mjeri bezuspješno zažele ovla- dati posmrćem ili znatno dužim životom na ovom svijetu. Jer nov- ci su da se "ije, pije i trumpa", a to ne čine mrtvaci. Svijet (ili pre- ciznije: ljudi u njemu) teže ili žive u demokraciji, a najsočnije plodo- ve te "vladavine naroda" ubiru oni koji ju razložno najviše zagovara- ju. Prečesto se zaboravlja na lju- de koji uopće ne vide plodove bilo kojeg ljudskog procesa (nürnberškog, bolonjskog i dr.).

Povezivanje svijeta i različita ud- ruživanja (država) slični su lažni procesi svijeta kojeg poznajemo. Ili pak ne poznajemo u većoj mje- ri.

U knjizi: David Icke, Najveća taj- na, TELEDisk, Zagreb, 2007, str. 275, 353-355, 359, 366-367, 375, kaže se:

"Prvi direktor CIA-e bio je Allan Dulles, nacist kao i njegov brat John Foster Dulles koji je bio ime- novan za američkog ministra vanjskih poslova. Dullesovi su još jedna loza britanske aristokracije. Oba brata Dulles bila su upletena u Projekt spajalica (Project Paper- clip, kojim su glavni nacistički vo- đe, znanstvenici, inženjeri, struč- njaci kontrole uma izvučeni iz Njemačke prije dolaska Saveznič- kih snaga). Tu je bio upleten i Henry Kissinger, 'njemački Židov'. ...Braća Dulles potekla su iz juž- njačke robovlasničke obitelji, a Rockefelleri su im bili rođaci. ...Hitlerov glavni financijer Fritz Thyssen upoznao je Allana Dulle- sa s Hitlerom. John Foster Dulles pisao je 'Heil Hitler' na svojim pis- mima njemačkim klijentima i bio je poslan u Njemačku da u ime rothschildsko-rockefellerskog Ok- ruglog stola dogovori nove zajmo- ve za naciste. Zajmovi su odobra- vani da bi se Nijemcima pomoglo plaćanje ratnih reparacija čije je nametanje kao član američke de- legacije na versajskoj mirovnoj

konferenciji 1919. godine pomo- gao nametnuti isti John Foster Dulles.

Stoga ne iznenađuje da su CIA-u stvorili nacisti i da je bila stvorena za naciste. Jedan od njih bio je Reinhard Gehlen, glavni obavješ- tajac Hitlerovog SS-a na ruskom frontu, kojemu je Allan Dulles dao zadatak da organizira CIA-inu mrežu u Europi. ...Postoji seksual- no igralište za vodeće američke i inozemne političare, mafijaše, bankare, biznismene, zvijezde zabavne industrije itd... Zove se Bohemian Grove, a nalazi se 120 km od San Francisca u Californiji, blizu mjesta Monte Rio smješte- nog na obali rijeke Russian u So- noma Countryju. ...u Groveu pos- toji mnogo posebnih soba... jedna je poznata kao Podzemni salon (Underground Lounge), a njezin je naziv na vratima zapisan kao 'U.N.derground'. ...Steve Bechtel, direktor najveće svjetske građe- vinske kompanije dolazio je u Bo-

hemian Grove 1980-ih godina dok je njegova kompanija dobivala goleme ugovore zahvaljujući programu potrošnje Svjetske banke i njezinog predsjednika A. W. Clausena, još jednog 'grovera'. ...Na fotografiji iz 1957. godine Ronald Reagan i Richard Nixon sjede za stolom u Bohemian Groveu i slušaju dr. Glenna Seborga, čovjeka koji je sudjelovao u otkriću plutonija i radio na projektu 'Manhattan' koji je proizveo bombe bačene na Japan.

Doktor Edward Teller, 'otac A-bombe', također je bio član. I Reagan i Nixon... kasnije su postali predsjednici SAD. U stvari, svi republikanski predsjednici nakon Herberta Hoovera iz 1945. godine bili su njegovi članovi, kao i mnogi demokratski predsjednici, uključujući Billa Clintona. ...Bush i [tada nepoznati] Clinton zajedno su viđeni u Švicarskoj vili u Lampeu u američkoj državi Missouri. 'Bolnica' u tom mjestu u stvari je sjedište CIA-inog centra za stanja blizu smrti. Cathy [Cathleen O'Brien, rođ. 1957., suautorica knjige *Trance Formation of America*] je, pod kontrolom uma, bila dostavila veliku količinu kokaina u jednu stambenu prikolicu i tamo je vidjela dvojicu budućih predsjednika: '...Opazila sam tadašnjeg guvernera Arkansasa Billa Clintona i njegovu ženu Hillary za stolom u kutu gdje su razgovarali s tadašnjim potpredsjednikom Georgom Bushom i njihova dva "olovna vojnika" (podvrgnuta kontroli uma) iz specijalne postrojbe koji su prebacili kokain u zgradu. Tadašnji upravljač mog [Cathynog] uma Robert Byrd rekao mi je da su Bush i drugi pripremali Billa Clintona za predsjednika u slučaju da se američka javnost razočara u republikance i povjeruje da bi izbor demokrata donio promjene.

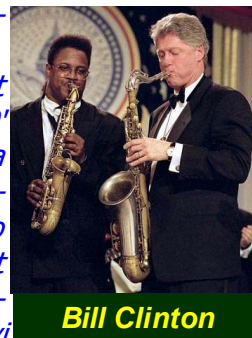
Clinton je poslušno slijedio Bushove naredbe. Budući da implementacija onoga što je Hitler nazvao "Novi svjetski poredak" nije poznavala stranačke linije, ne čudi da je Clintonov vođa predsjedničke kampanje bio James Carville, čija je supruga, Mary Matalin, isti posao voditelja kampanje odradila za Georga Busha.' ...Sada pok. general u obavještajnoj službi Ravnog zrakoplovstva SAD-a rekao je Marku Phillipsu: 'Ti si još uvijek isti, no s Ujakom (SAD-om) više ništa nije isto. Sada je veći dio CIA-e, FBI-a i mafije jedna organizacija, a spremaju se krenuti na vojsku'. ...Phillips je također rekao Cathy da su im pomagali mnogi dobri ljudi iz obavještajne zajednice koji žele iskorijeniti zlo. Izgleda da se u obavještajnoj zajednici odvija unutrašnji 'rat'. ...Svaki put kad vidite da vlade koriste krinku 'nacionalne sigurnosti' kako bi uskratili pravdu i informacije, ono što oni zapravo štite je sigurnost vlastitih kriminalnih aktivnosti. ...Cathy kaže da je čula kako Bush i Reagan inzistiraju na tome da je jedini put do 'svjetskog mira' 'mentalna kontrola masa'.

Navodi da je bila u prilici promatrati planiranje projekta Novog svjetskog poretka koji se zove 'Obrazovanje 2000'. ...Saznala je da je taj projekt - poznat i kao 'Amerika 2000' i 'Global 2000' - zamišljen da bi se kod djece povećao kapacitet 'učenja' i istovremeno smanjila njihova sposobnost da samostalno i kritički razmišljaju. ...George Bush Novi svjetski poredak nazvao je svojim 'susjedstvom', i govorio o tome kako je mnogim svjetskim vođama, kao npr. kralju Fahdu iz Saudijske Arabije, jednostavno rekao što da učine ili kažu. To nedvojbeno vrijedi i za Saddama Husseina s kojim je Bush dijelio naftne 'provizije' u iznosima od stotina

milijuna dolara. ...Michael Aquino iz Odjela za psihološko ratovanje američke vlade jednom je Cathy O'Brien rekao: 'Devedeset i pet posto populacije želi da ih vodi ostalih 5%, i 95% ne želi znati što se doista zbiva u vladi'."

Skoro je jednostavnije djeci u školi sugerirati da iščitavaju "frizove", nego im p(r)oučavanjem povijesti savjetovati da budu dobri, otvoreni i pošteni ako ikada budu u kakvoj političkoj ili drugoj poziciji koju obično pripisujemo onoj od moći. Od nasljeđivanja kriminala možete se ograditi samo tako da sve predočite očima javnosti, a ako samo malo zažmirite, onda ćete u budućnosti morati to (u)činiti više puta. **I moćnici su nemoćni pred smrću, a ona je svakodnevno tu, oko nas.**

U RH obično nazivamo moćnicima one ljude koji mogu utjecati na događaje u pojedinoj državi - ili kako se to kaže - "u regiji", ali iz perspektive povijesti svijeta oni su samo jedna friz-sličica ili dio nje - svi oni, "u paketu", kao i svakoja-ke mjere koje nam pokušavaju nametnuti, jer je to dobro za njih i približavanje EU. Možete se približiti nečemu na gotovo isti način na koji ste udaljeni od nečega, ako mjerilo postavite na drugu ili neku od viših strana i razina. Kao predsjednik SAD-a Ronald Reagan je 1980-ih s govornice pohvalno pozdravio mladog i perspektivnog glazbenika Bruce Springsteena ne znajući da ga ovaj zapravo u pjesmama s briljantnog albuma *Born in the U.S.A.* žestoko napada i kritizira SAD-politiku. Eto, toliko o povijesti i politici.

Bill Clinton

HRT-u ZBOG PEDOFILIJE (2)

fra Martin Planinić, Ploče-Tepčići, 10. rujna 2007.

Neka se Feral ruga. Ne smeta mjesecu što pas laje, kaže narodna poslovice. Ostajem uz svoje gledalište, glede Side i nedolična spolnog ponašanja, prethodno citirana, a u Fokusu objavljena. Svoje sam gledalište obrazložio. Tko ne prima moje obrazloženje, i ako iza toga i dalje stoji glavna urednica Ferala, neka ona napuni svoju "boršu" prezervativima pa na splitskoj, tek obnovljenoj rivi, bude uslužna svojim prolazećim mušterijama. A tatice i mamice, u Feralu zaposlene? Neka svojim kćericama napune i uvijek dopune torbice s prezervativčićima kako bi ih mogli osposobiti za najstariji zanat. Ako se smatraju uvrijeđenima, neka znaju da su i oni mene više puta, bezrazložno i vrijeđali i uvrijedili. Dajem zato svima na znanje: i ja sam krvav ispod kože.

Jučer, 9. rujna 2007. objavljeno je u Dnevniku da je Drago Bašić otišao u istražni zatvor zbog pedofilije.

Negodujem i ja sa svima što negoduju. Žao mi je djece, žrtava takvih zlodjela. Pedofilija je zločin. Ne povlačim.

Svim srcem i svom dušom ostajem uz (iz)rečeno. Zato ozbiljno pitam: Želimo li nestanak pedofilije? Da,

svatko će odgovoriti. I, svatko će, manje-više, ostati uz tu praznu riječ. Zato treba svoj da potvrditi djelom. A kako? Vratiti se mladenačkoj uzdržljivosti i bračnoj vjernosti, općim vjerskim, a pogotovo kršćanskim svetinjama, koje je Feral popljuvao, misleći da se meni ruga. Dajem na znanje da sam izvadio iz srži kršćanskog nauka ono što je Feral bezdušno ismijavao.

Priznajmo! Nije bilo davno, kad se smatralo sramotom prstom dodirnuti žensku osobu prije početka braka. Držalo se da je to: i pred Bogom grijeh i pred ljudima sramota. Priznat ću, da je, unatoč tom tvrdom stajalištu, bilo i pogriješaka. No, pogriješke su bile među osobama približno iste dobi. Bez pedofilije.

Danas, kad je spolna raspojasačnost postala normalan način ljudskog vladanja i ponašanja, načinjena je rupa na nasipu. Pro-

Preko iste televizije, ne sjećam se u kojim emisijama, problem je bio kako podučiti nekaku djecu o prezervativu, jer malodobna djeca, čak i ispod petnaeste godine, stupaju u spolne odnose. Nitko od gostiju ne reče: treba ih podučiti da je to rano, jer prije ulaska u spolne odnose treba sazreti i biološki i psihički. Osoba, koja želi stupiti u spolni odnos mora biti odgovorna za svako svoje djelo pa i za to. Malodobne osobe niti su zrele niti su odgovorne. Umjesto da ih ljudi od znanosti i pera, na ovaj ili na onaj način, poduče, dopuštaju im spolne odnose i tako dokidaju razliku između pedofilije i normalnog ponašanja.

Tko je maloljetnicima dopustio ulazak u spolne odnose, isti taj im je dopustio i izbor partnera. Možemo li nazvati pedofilijom slobodni maloljetnički izbor partnera, ne samo među djecom, već i među odraslim osobama? Ne! Jer, čim smo im dopustili ulazak u spolne odnose, dopustili smo im i slobodan izbor partnera.

Dokle god ne prihvatimo uzdržljivost i bračnu vjernost kao orijentir ljudskoga ponašanja od kolijevke do groba, ne ćemo puno puta znati ni sigurni biti da li je spolni odnos odrasle i maloljetne osobe pedofilija, ili je to maloljetnički izbor partnera.

Uz sve ovo čvrsto i nepokolebljivo ostajem, jer sam vjernik. Kad bih drukčije zastupao i tvrdio, negoli sam to sada prestao bih biti općenito vjernik, a pogotovo kršćanin-katolik.

Pedofil

valila je potopna voda što ne štediti ni djecu. Tu je problem.

PATNJE HERCEGOVAČKIH FRANJEVACA 1945. - 1990. (3)

prof. dr. fra Andrija Nikić,
Mostar

4. Umjesto zaključka

Ovaj je tekst spomen na bezbožničku mržnju prema 91 hercegovačkom franjevačkom uzniku i 224 godine, deset mjeseci i 16 dana njihova dugotrajnoga ubijanja, čamjenja, mučenja i raspadanja u komunističkim zatvorima. To je bilo razdoblje franjevačkog zajedništva koje su s tugom i patnjom proživljavali, ali s ponosom nadživjeli. U povijesti Hercegovine, gdje franjevci postoje i rade gotovo osam stoljeća, nije bilo toliko osuđenih franjevaca kao za vrijeme komunističke umišljene i stvarne strahovlade.

Posredni ili neposredni tužitelji krivci su za optužene franjevce. Mučitelji, sinovi tame i mržnje, posezali su za najstrašnijim neljudskim sredstvima i načinima mučenja samo da bi franjevcima zagorčili život. Suvremeni svijet, pod zaštitom međunarodne zajednice, nije o tomu progovorio, niti krivce pozvao na odgovornost. Kao da naši franjevci

nemaju pravo na život i opstojnost! Toliko naglašavano čovjekovo pravo kao da se ne odnosi na hercegovačke franjevce. Ovo je prinos istini o ne tako davnu razdoblju.

Svi sudski postupci hercegovačkim franjevcima imaju nekoliko razina, odnosno može ih se i treba promatrati i prosuđivati s različitim motrišta. Donekle se pokušavalo očuvati izvanjski oblik prav-

noga postupka, ali je svakomu jasno da je to bila samo vješto korištena krinka i laž. Svojim su držanjem i jasnim očitovanjem optuženi franjevci to znali i dosljedno se tomu ponašali. Znali su da oni nisu izvedeni pred sud zbog počinjenih djela, za koja bi ih trebalo suditi, nego je ishodište svega politička pozadina komunističke vlasti. Sastavljači optužnice bili su zaduženi optužnicu sastaviti, sročiti i uputiti. O tomu je odlučeno u Sarajevu, a možda i u Beogradu (ili u kojoj Titovoj vili). Njihovi su odvjetnici po službenoj dužnosti stavljeni pred dvojbu: kako ih braniti, jer se u optužnici navodi uglavnom ono što su činili drugi, a ne optuženi.

su se zadatku zajedno našli masoni i boljševici. To je poznata stvar. Stoga su, s komunističkim predrasudnicima (ideolozima), i vodeći jugoslavenski masoni odgovorni za suđenje, osudu, mučenja i smrt hercegovačkih franjevaca. U tomu su zajedničkom dogovoru mržnje i osvete spaljeni franjevci u protuzrakoplovnom skloništu na Širokom Brijegu, a drugi ubijeni kao psi i bačeni u Neretvu. U njihovu spaljivanju i bacanju u Neretvu htjelo se sotonistički oskvrnuti sve katoličke, hrvatske, vjerske i narodne svetinje.

Svjedoci istine dr. fra Leo Petrović, dr. fra Mladen Barbarić, dr. fra Vendelin Vasilj, dr. fra Svetozar Petric, dr. fra Gaudencije Ivančić, dr. fra Rufin Šilić, dr. fra Bonicije Rupčić i drugi franjevci u svojim stavovima, koje su jasno i glasno iznosili u propovijedima, bili su ljudi s osobitim prepoznatljivim crkvenim, tj. katoličkim načelima, u bogoslovnim (dogmatskim), čudorednim i političkim (narodonosnim) stavovima. Slijedili su i provodili nauk i stav Crkve. Bili su jasni protivnici fašizma, nacizma i

Hercegovački franjevci

Postupak je imao političku i predrasudnu označnicu. Trebalo je u Herceg Bosni pronalaziti i suditi nekim važnim osobama za državu i Crkvu da bi se u njima osudio i slomio katolicizam te navodni ozloglašeni "nacionalizam" i "separatizam". Oni su bili zaprjeka stvaranju narodnosne Katoličke crkve. To je bila zamisao jugoslavenskih slobodnih zidara u službi Kraljevine Jugoslavije. Na tomu

boljševizma (komunizma). Na tragu povijesnoga i misaonoga surječja, u kojemu je cijela Crkva, naročito u Europi, živjela u prijelomnim zbivanjima i pometnji predrasuda (ideologijâ), politikâ i svjetonazorâ, naši su franjevci veoma naglašeno uočili kolika i kakva opasnost i protimba Crkvi i njezinu radu i poslanju prijeti i dolazi od masonstva. Prenoseći te stavove u hercegovačko-bosansku

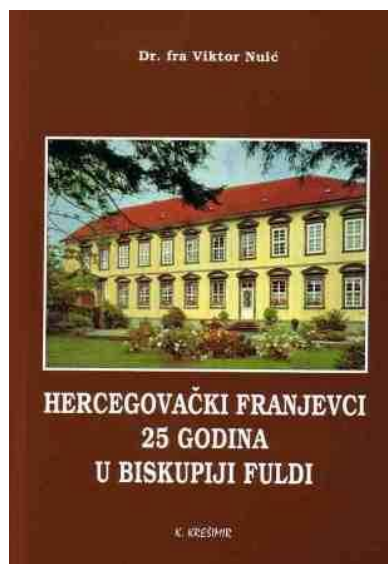
i hrvatsku sredinu, uočili su "predrasudnu" spregu koja postoji između "boljševizma i masonstva". Franjevci su proživljavali i veoma dobro bili upoznati s neuspjelim pokušajem sklapanja konkordata. Znali su s kime su u sprezi ti boljševici, s "nevidljivim" masonima, i da im služe. O tomu su otvoreno govorili i pisali u Kršćanskoj obitelji i knjigama (djela dr. fra Vendelina Vasilja o komunizmu). Stoga su i postali "glavni neprijatelji" jugoslavenskim masonima i komunistima (boljševicima). Znali su da te dvije zablude međusobno surađuju i rade na zajedničkomu naumu i na uništenju Rimokatoličke Crkve¹.

Ipak, ostali su neshvaćeni. Kod nas ne treba očekivati zahvalnost, ali neke stvari ipak ne smijemo zaboraviti. Njihova je prerana smrt posljedica zatočeništva. Umirali su iznenada, rekao bih, najviše od neslobode hrvatskoga naroda u Herceg Bosni. Sloboda je za časne ljude uvijek smrtonosna, a dostojanstvo, čini se, traži najveće žrtve. Osim toga, njihovo osobno domoljublje, rodoljublje, vjera i odanost katoličkomu puku bilo je ono što im je život učinilo velikim i zahtjevnim.

Smrt ih je u hipu pretjecala. Umirali su puni zanosa, zamisli, snovâ, zlokobno, bolno nesretno, duboko razočarani vremenom. Živjeli su svoje katoličanstvo, za hrvatstvo, za Crkvu, Hrvatsku i Herceg Bosnu. To im je bila obitelj i majka. Umirali su uspravno boreći se za hrvatsku baštinu, kulturu i pravicu, ali su prešućivani, zaboravljeni i brisani od onih za koje su živjeli i umirali. Ima ljudi koji će nastaviti borbu za hrvatske vrhovne ciljeve za koje su oni živjeli i umirali.

Činjenica je da je već danas većina hercegovačkih uznika prerano, u komunističkim zatvorima, pre-

minula. Rijetki su se od njih usudili ostaviti svoje pisano svjedočanstvo o svojim patnjama. Malo više ih je povjerljivima ostavilo svoje svjedočanstvo. Prije nekoliko godina prvi smo put slušali svjedočanstvo dvojice poznatih hercegovačkih uznika. Osobno, u ime svih čitatelja i članova Crkve i hrvatskoga naroda, hvala im na tom jedinstvenom svjedočanstvu. Fra Blagu Brkića, fra Jozu Zovku, fra Franju Vidovića i druge žive uznike, zamolio bih, u ime sadašnjosti i budućnosti, da, ako ikako mogu, svoja svjedočanstva zapišu i objelodane.

Smrcu starijih franjevačkih uznika suvremena je hercegovačka hrvatska baština zakinuta za još koju pripovjedačku moćnu i jezično zanimljivu stranicu. O njima će biti ispisane mnoge stranice kao o povijesnim istraživačima i uznicima, ali je već danas neprijeporno da su iza sebe ostavili trajan, dubok i častan trag.

Franjevce su napadali od 1945. do Gospinih ukazanja 1981. i presuda fra Jozi Zovki, fra Jozi Križiću i fra Ferdi Vlašiću.

Godine 1981. bilo je jasno, kao i danas, da se sudeći hercegovačkim franjevcima sudilo katoličkoj Hercegovini, hrvatskomu katolič-

kom puku u Hercegovini i franjevcima kao vjernim sinovima svoga naroda. Trebalo ih je slomiti ili saviti. Neprijatelji nisu uspjeli ni jedno ni drugo. Krvnici nisu poznavali dušu, vjeru, svijest snagu hercegovačkoga čovjeka. To se tako jasno očitavalo prije, za vrijeme i poslije suđenja uhićenim hercegovačkim franjevcima. Suvremeni je zatvorenik bio i zagrebački nadbiskup Alojzije Stepinac. On je, konačno, proglašen blaženim mučenikom. I na njih bih primijenio ono što se primjenjuje za blaženoga Alojzija Stepinca: **oni su u svojim svjedočanstvima sabrali svjedočanstva vjernosti franjevac, svećenika, redovnika, redovnica i mnoštva vjernika. Posve prožeti evanđeljem bili su zauzeti za čast Božju, za slobodu Crkve i naroda, za dostojanstvo i prava svake ljudske osobe. Crkvu su ljubili svim srcem, a hrvatski narod i svoj franjevački red ljubili su nepokolebljivo odani i vjerni.**

Svako je suđenje bila potvrda najavljenih namještenih sudskih postupaka, prema onoj komunističkoj da nema čovjeka u ovoj državi – Jugoslaviji, kojega mi nismo sposobni staviti pred sud i suditi mu. Stvarno, možda i nesvjesno, komunisti su sudili ljudima, a ne nitkovima. Ponosni smo što su među ljudima bili brojni hercegovački franjevci. Gledajući danas na sve ondašnje patnje i smrti, nije teško uvidjeti da su naši franjevci i svećenici bili žrtvovani prema Mojsijevu propisu: bez mane, mlado i muško i bez mane (usp. Izl 12.5), ali isto tako da su svoje mlade živote ugrađivali u život ondašnje mučeničke Crkve koja je pomalo hvatala korak s izazovima vremena i života da bi provodila obnovu hrvatskoga naroda budeći u njemu svijest o samobitnosti, osjećaje za Crkvu i za

onda porobljenu zemlju u čiju su mladu slobodu naši franjevci ugradili svoje živote, davno prije Hrvatskoga tjednika, prije Hrvatskoga proljeća i prije Domovinskoga obrambenog rata, što je vrjednije od svih priznanja i odličja.

Nakon istraživanja o patničkomu doprinosu hercegovačkih franjevaca i katolika Crkvi i Lijepoj Našoj, zaključio sam da su se tvorcii bivše države bespoštedno borili protiv hrvatskih narodnosnih usmjerenja jer je jasno tko su i gdje su nositelji narodnosne misli. Zato je vrijeđanje i ponižavanje nekih hrvatskih područja, osobito Hercegovine, u javnim glasilima, uvedeno kao neka vrsta slobodnog udarca u boksu pa se pripadnike tih područja u njima slobodno vrijeđa i ismijava. Nakon svega, nakon uzastopnih velikih uvrjeda, hrvatski se katolički puk u Hercegovini, s franjevcima na če-

lu, probudio i postao bolno svjestan što se u nekim umišljenim glavama u hrvatskomu glavnom gradu misli o Hercegovcima.

Danas u mladeži treba poticati poštovanje prema kršćanskim i domovinskim vrijednostima. Svima nam trebaju temelji evanđelja za uspostavu pravednoga društva i odgovornoga naraštaja. Svjesni smo da je najbolji način stvaranja hrvatskoga društva u kojemu će vladati poštenje i ponos, odgoj svakoga čovjeka koji će na kršćanskim ćudorednim načelima izgrađivati domovinu u kojoj nitko ne će biti zaboravljen i ponižen. To s Božjom pomoći može svatko od nas postići. Crkva će se truditi da bude duhovnom okomicom koja joj po naravi poslanja pripada jer tako izgrađuje Božje kraljevstvo u hrvatskom narodu. Tako mu najbolje služi moleći za Božji blagoslov radniku, seljaku,

vojniku, intelektualcu, svima bez razlike. Treba naglasiti da sve što činimo treba biti u zajedništvu jer je ono snaga i blagoslov.

Hercegovački su franjevci i naši vjernici znali da je krv mučenika sjeme novih kršćana, duhovnih zvanja i mnogih drugih Božjih darova koje Bog, zahvaljujući krvi mučenikâ i patnikâ, kao nebeski cvijet daje svomu vjernom i odanom narodu. Jučer više nego danas u hercegovačkomu su kršu duhovno zrnje sijale i klasje žele muške i ženske redovničke i crkvene zajednice.

¹ *Usp. Musa, Vladimir, U Titovim kandžama, München, 1973.; Grubišić, Slavko, Nad ponorom pakla, Zagreb, 2000., Vukušić, Bože, Tajni rat UDBA -e protiv hrvatskih iseljenika iz Bosne i Hercegovine, Zagreb, 2002.*

PREDSJEDNIK VIJEĆA KONGRESA BOŠNJAČKIH INTELEKTUALACA (VKBI), SUROGATA SDA, FORMALNO NA ČELU "BOŠNJAČKOG SABORA"

Sven Rustempašić,
Sarajevo

Zle slutnje i argumenti (utemeljeni na prethodnim gorkim iskustvima!) protiv "Bošnjačkog sabora" u organizaciji akademika Muhameda Filipovića, dobivaju svoje nove potvrde. Jedna je i podatak da je za predsjednika Odbora tog sabora postavljen aktuelni predsjednik Vijeca kongresa bošnjačkih intelektualaca (VKBI), produžene kandže SDA udbaške kamarile. Dakle, SDA i

Sven Rustempašić

njihova surogat organizacija VKBI, i formalno je na čelu ove ujdurme, ove podvale.

U magazinu SAFF od 27. augusta 2009., predsjednik VKBI Prof. Mulabegović, inače jedan moralni patuljak koji je prije nekih 7-8 godina na mjestu čelnika Sarajevskog Univerziteta, prema navodima iz medija koji nikada

nisu demantirani, optužen za zloupotrebe položaja pa i pronevjeru, nakon čega je smijenjen - pri čemu su se zloupotrebe, naravno,

zataškale - daje izjavu za SAFF na cijeloj stranici, u kojoj proglašava da će taj Bošnjački sabor "ustanoviti donju granicu bošnjačkog popuštanja". Možete li zamisliti nižu platformu od te? To su, očigledno, izdiktirali lideri SDA, veleizdajnici države BiH, građana Bosanaca i Hercegovaca i bošnjačkog naroda. U tom tekstu najavljeno je toliko štete po interese obrane države BiH, građana BiH, a posebno pripadnika bošnjačkog naroda, da je mučno to i opisivati. Ako neko ima jak stomak da takve prevare u jednom tekstu pročita (naravno, ako zna PREPOZNA TI šta tu doista piše!), neka uzme SAFF.

U uvodu SAFF piše da su Prof.

Mulabegović odn. VKBI, zvanični organizator sabora. Dakle, to je (anamo) njihov sabor, a ne bošnjački! SAFF piše da je to predsjednik VKBI učinio protivno volji SDA. Ali, da li je to doista tako? Jer, taj izgovor je providan; ta vrsta šibcarske prevare ne bi

trebala prevariti niti jednog iole pametnog čovjeka. Ustvari je sve to u izvedbi SDA, njenih surugata odn. pijuna, a javnosti se lažno najavljivalo kao "sabor neovisnih bošnjačkih intelektualaca, nezvan za bilo koju političku stranku".

Tekst, tj. izjava predsjednika VKBI, pijuna SDA i sada predsjednika Odbora ovog Bošnjačkog sabora, u novom izdanju magazina SAFF, pokazuje kakva je tu podvala upakovana. Ljigava podvala - koju smo mogli i očekivati.

KUPIO SAM SAMO JEDNOM NOVINE NA GODIŠNJEM ODMORU U BOSNI I HRVATSKOJ

dr. Muhamed Borogovac,
Sarajevo

Prije rata, i to od moje sedme godine, moji roditelji su bili pretplaćeni na "Oslobođenje" i sarajevski "Svijet", te sam svako jutro, čim ustanem, nalazio novine zakačene za kvaku ulaznih vrata našeg stana i redovno ih čitao prije doručka i odlaska u školu. Tokom godina sam razvio naviku da čitam i druge novine, pa sam često čitao Politiku, Vjesnik, Slobodnu Dalmaciju, a od nedjeljnika VUS, NIN, Dugu, Danas, Intervju.

Imao sam stomak i da čitam polemike podlog Jugoslavena Predraga Matvejevića sa Fuadom Muhićem i kolumne obrijanog sarajevskog četnika Nenada Kečmanovića u -u, kojim se širila histerija protiv svih nesrba, za koju sam još tada vidio da će završiti u genocidu. Tada sam imao živaca čitati novine, jer je tada bilo nade za Bosnu i Hercegovinu, bez obzira na sve neprijatelje koji su joj ra-

dili o glavi.

Ovo je prva godina da se baš ništa povoljno za Bosnu i Hercegovinu ne može očekivati u novinama niti na vijestima. Četnički agenti čvrsto drže vlast, mnogo čvršće nego ikada ranije, čvršće nego čak i za vrijeme post Titove Jugoslavije, koju slobodno možemo nazvati Srboslavija. Današnja besperspektivnost Bosne i Hercegovine me je odučila od čitanja štampe.

Ipak, zadnjeg dana moga godišnjeg odmora kupih Oslobođenje. Znaite onu situaciju kada za duzi

lobođenje za posljednju marku koju slučajno nađoh u džepu. Da je u blizini bio kakav prosjak dao bih mu tu marku, ali na aerodromu ih nema, te kupih Oslobođenje.

U dugom letu preko Atlantika otvorih to "Oslobođenje" i naiđoh na članak nekog Dr. Hakije Džozića o Inzkovoj odluci da popiše državnu imovinu. Nažalost, izgleda da je Inzkova odluka više nasekirala dotičnog Džozića nego i samog Dodika. Između ostalog, on kritikuje Inzka i riječima: "Tuđa ruka svrab ne češe." što je jasna poruka Inzku (kao strancu) da se prestane miješati u domaću politiku.

Sjetimo se da kada se Bosna i Hercegovina uništava onda se "naši" političari i novinari pravdaju da moraju slušati "svijet", međutim kada "svijet" pokušava da ojača državu BiH, onda mu poručuju da se ne miješa, da je BiH naša (čitaj Dodikova) briga.

I nije tu samo neki marginalni Džozić iz Oslobođenje u pitanju. I reis Mustafa Cerić je kuduo Inzka, pjevajući istu četničku pjesmu, kako se moramo mi sami, Bosanci i Hercegovci, dogovoriti između sebe, te nam nikakvi stranci ne trebaju.

Tokom godišnjeg odmora sam sreo još neke ljude koji su neka-

dr. Hakije Džozić

period napuštate neku zemlju, a u džepovima još imate sitnija dotične zemlje kojeg jedino na aerodromu prije polijetanja možete potrošiti. Tako ja kupih Os-

da kao i ja "gutali" novine, a danas ih više ne čitaju. Pretpostavljam da se i njima gadi ta izdajnička izdavačka politika i da nemaju živaca za neprekidne podvale koje im serviraju razni Bazdulji, Džozici, Selimbegovičke,

Numanovići i slični likovi sa novinskih strana. Zato se vjerovatno štampa u BiH veoma slabo prodaje, ali dok god postoji bilo kakva Bosna i Hercegovina, postojaće i dotacije za izdajničke novine i izdajnike novinare.

Tek kada nestane Bosne i Hercegovine neki od "novinara" će shvatiti da su presjekli granu na kojoj su sjedili. Nažalost, glavni urednici to znaju i sada, ali briga za veliku Srbiju je jača i od brige za budućnost rođene djece.

KNJIŽEVNO-KULTURNO DJELO HRVATSKIH MUSLIMANA I NAJNOVIJI POKUŠAJI NJIHOVA OTHRVAĆIVANJA (11)

Ferid Karihman, „Hrvatsko-Bošnjačke teme“, Hrvatska sveučilišna naklada, Zagreb, 1996.

Publikacije hrvatskih muslimana bile su: Behar (1900-1910), Ogdalo (1907), Muslimanska Svijest (1908-1911), Muslimanska Sloga (1910, 1912-1914), Biser (1912-14, 1918), Svijest (1926), Novi Behar (1927-1945), Islamski Svijet (1932-1934), Glasnik islamske vjerske zajednice (1933-1945), Narodna uzdanica (1933-1945), Islamski glas (1935-1936), El Hidaje (1936-1945), Muslimanska Hrvatska svijest (1936-1943), Putokaz (1937-1939), Osvit (1942-1945), itd.

Hrvati-muslimani surađivali su i u drugim hrvatskim časopisima i novinama kao Vienac, Prosvjeta, Bog i Hrvati, Obzor, Hrvatska domovina, Nada, Hrvatski salon, Hrvatska zajednica, Novi Čovjek, Napredak, Svijet, Novosti, Jutarnji list, Hrvatsko kolo, Hrvatska Revija, Jugoslavenski list (hrvatske nezavisne novine), Jugoslavenska pošta, Hrvatski dnevnik, Gospodarstvo, Nova Hrvatska, Novi list, Hrvatski Narod, Sarajevski list, Glasnik Zemaljskog muzeja za Bosnu i Hercegovinu, u publikacijama Jugoslavenske Akademije Znanosti i Umjetnosti, Hrvatske Akademije Znanosti i Umjetnosti itd.

Srpsko-muslimanske publikacije bile su: Bosansko-hercegovački glasnik (1906-1907), Gajret (1911-1914, 1919-1941) i Samouprava (1909-1912) te još neke koje su vrlo kratko izlazile.²²

Mehmed beg Kapetanović Ljubušak

Još treba spomenuti kriterije koji se temelje na književno-kulturnim i estetskim strujanjima²⁴ te ideološke, društvene i političke koncepte koji bosanske muslimane privlače hrvatskoj kulturi. Suvremena hrvatska nacija i kultura u to vrijeme već posjeduju elemente modernih dostignuća zapadne civilizacije i slobodouman pristup kako pitanjima vjere (uostalom, riječ je o plurireligijskoj naciji) tako i u to vrijeme vrlo privlačnim društvenim problemima koji su zaokupljali braću Radić: bolji položaj seljaka i pacifizam.

Hrvatska je, isto tako, za razliku od drugih susjeda na europskom jugoistoku i Balkanu, privlačila bosanske muslimane zbog većeg razlikovanja i jasnoće između konzervativnih, liberalnih i lijevih strujanja među Hrvatima pa i stoga što je predstavljala gospodarski naprednije društvo zahvaljujući većem

stupnju industrijalizacije sjevera Hrvatske. Sve je to veoma privlačilo bosanske muslimane usprkos tome što je Hrvatska još uvijek bila pod stranom vlašću: austro-ugarskom (1878-1918) i srpskom (1918-1939).

Napokon, treba reći da je jedan od najvažnijih činilaca poistovjećivanja bosanskih muslimana intelektualaca bila njihova spoznaja (ne odluka)²³ o pripadanju hrvatskom narodu na temelju nacionalnih, povijesnih, etničkih, jezičnih, geografskih, ekonomskih veza, prema tome, i svijesti o zajedničkoj sudbini bosanskih muslimana i ostalih Hrvata su se bez ikakve dvosmislenosti.²⁴

Stoga – bosanski muslimani su se bez ikakve dvosmislenosti izjasnili tada kao Hrvati – njihova umjetnička i znanstvena djela ne mogu pripadati ni jednoj drugoj nacionalnoj kulturi osim hrvatskoj.

²² – *Novi Musavat (1911-1912), Budućnost (1919-1920), Domovina (1920-1922), Glas težaka (1920), Jednakost (1918-1919).*

²³ – *Rasim Muminović u članku Povijesnost i nacionalnost govori da "Čovjek ne može odlučivati o tome što jest, jer on to jest, ali može (se) odlučiti o nečemu što nije ..."*

²⁴ – *Karihman, F.: Los escritores croatas de religion musulmana, Studia croatica, br. 46-47, Buenos Aires, 1972.*

PROŠIRENJE SJEVERNE ILICE DO FRANKOPANSKE ULICE I UREĐENJE PROSTORA DO GRIČA (8)

ing. Milan Panjković, „Zagreb“, Revija Društva zagrebčana, srpanj-prosinac 1944.

8. Uređenje ulica t.j. planiranje, izvedenje kolnika, pješačkih staza, te kanalizacije izvodi SGZ sa svojim poduzetnicima u suglasnosti s ustanovama i gradskim poglavarstvom, koje će istodobno izvoditi vodovod, električnu i plin na račun ustanova.

9. SGZ morat će provesti odmah ulice s **privremenim kamenitim temeljem**, da se time omogućiti odvoz razgrađenog gradiva i dovoz novoga, te će u tu svrhu biti potreban po jedan i više posebnih stručnjaka i ljudi, koji će upravljati prometom posebno u bloku iztočno od Tomičeve ulice **BCDE**, a posebno u bloku **ABEF**, posebno između Mesničke i Dežmanove ulice, te posebno na serpentinama, ako bi se sve izvodilo u isto vrijeme.

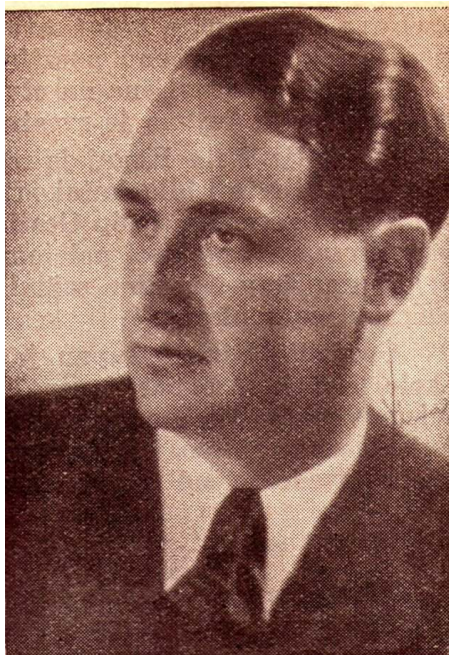
10. Morat će se izvršiti posebno proučavanje, kako da se izkoristi izkopana zemlja na serpentinama i Strossmayerovom šetalištu, s kojim će se nasipavati nova cesta na sjever Sofijinom putu u produženju Dežmanovog prolaza.

11. Za slučaj, da nema interesa za koji blok među rečenim ustanovama, raspisat će se i provesti javnu dražbu SGZ: a) među sadanjim vlasnicima nekretnina; b) a tek ako ovih ne bi bilo raspisala bi se obća javna dražba, možebitno bi izgradila SGZ na tom mjestu stanbenu zgradu za svoje članove, koji mogu biti i sadanji vlasnici.

12. Za potpuno iskorišćenje pro-

stora pred zgradom ministarstva t.j. južno od **HMK** do **FED** raspisat će se javni natječaj za idejne skice i dati izraditi detaljne osnove, te raspisati tko i što se želi na ovim mjestima urediti.

13. Isto tako će se raspisati natječaj za idejne skice za potpuno i najbolje iskorišćenje prostora: a) **ABEF** i potrebnih ulica; b) **BCDE** i potrebnih ulica a na osnovu ovog natječaja razradit će se elaborati za pojedine blokove i tim će se dati prilika stručnjacima za natjecanje i zaradu.

Josip Gostić
Veliki uspjeh hrvatskih opernih umjetnika u Bukureštu 1. i 3. veljače 1943. ("Aida" i "Krabuljni ples")

14. Isto ovo provest će se i za zgrade ministarstva ili muzeja i podzemnih prostorija.

15. U prvom redu će SGZ obaviti najnužnije razgradnje, možebitno **samo u prizemlju** između stražnje (dvorišne) fronte sadanjih uličnih zgrada i linije **ABC**,

te najnužnije probijanje **Srednje ulice kroz prizemlja sadanjih zgrada**, da se odmah otvori promet vozilima za odvoz razgrađenog gradiva na drugo mjesto, te za dovoz nove građe. Stara drvena građa neupotrebliiva kod novogradnja moći će se upotriebiti za skele.

16. Konačno će se pod nadzorom SGZ obaviti preseljavanje trgovina, poslovnica i stanova u nove prostorije, da se može odmah iza toga preći na razgrađivanje dotične današnje ulične zgrade, a sve radi nesmetanog prometa Privremenom ulicom, pa i Ilicom.

Ovo sve je zato potrebno ovako činiti, jer je inače čitava osnova neprovediva, kada bi se to sve prepustilo sadanjim vlasnicima ili posebničkoj pobudi, jer se ne mogu svi složiti s pogotovo ne vremenski, te bi izvođenje trajalo desetke godina. Mnogi sadanji vlasnici kuća nisu gradili nove kuće i zato, jer bi za vrijeme izseljenja iz starih i useljenja u nove zgrade proteklo 2 godine, za koje vrijeme bi se mušterije odbile i prešle drugim trgovcima ili poslovnicama.

Zato je potrebna jedna **nesebična ustanova kao SGZ**, koja bi bila veza između sadanjih i budućih vlasnika, između ovih i oblasti, te poduzetnika, obrtnika i radnika. SGZ je pozvana da brani i štiti svačije interese, te da ne bude nitko prikraćen bilo u svojem pravu, bili u zaradi ili odšteti. SGZ nije zvana nigdje, da se mieša u čiji djelokrug ili pravo, ako se poslovi odvijaju dobro i bez smetnja.

SAVJETI HRVATSKOGA DRŽAVNOG UREDA ZA JEZIK - 1941.-45. (16)

Prema knjizi: **Marko Samardžija** – **JEZIČNI PURIZAM U NDH**, „Hrvatska sveučilišna naklada“, Zagreb, 1993.

JEZIČNI SAVJET br. 25

ŠTAJGNA I GAJBA. Nedavno se u novinama pojavila riječ štajgna. Bilo je govora o tom, kako je "ministarstvo narodnog gospodarstva nabavilo 300.000 komada štajgna potrebnih za kampa-nju šljiva". Iz teksta se razabire, da se tu radi o onim posebnim, od tankih letava ili daščica sastavljenim sandučićima, koji sličje krletkama i služe za otpremu voća, a u nekim se hrvatskim krajevima nazivaju gajbe. Imamo dakle za istu stvar dvije riječi: gajba i štajgna, pa se pita, koja je bolja.

Štajgna je izobličena njemačka riječ *Steige*, koja znači krletku i dolazi obično u složenicama *Hühnersteige*, 'krletka za kokoši, mali kokošinjac'. Oblik **štajgna** preuzet je svakako preko njemačkog dijalekta, a ne preko

književnog jezika i nekako previše podsjeća na Nušičeve i Sremčeve muštikle, fusokle i šnufikle, iako nam možda nije došla preko Beograda.³

Gajba (zabilježena i u oblicima *kajba*, *kajpa*, *hajba*, *gabija*), dolazi od talijanske riječi *gabbia* i znači također 'krletka', ali znači i one sandučice za otpremu voća.

U sličnom je smislu tu riječ zabilježio i Budmani u Dubrovniku, tumačeći je u akademskom rječniku ovako: "drveni sud načinjen od pet dasaka u kojemu se nosi što na pola žitko, kao vapno, gnoj i t. d. u naše vrijeme u Dubrovniku". Riječ *gajba* dobro je poznata svakom zagrebačkom voćaru, a i našim kućanicama, koje kupuju veće količine rajčica ili voća "na cijele gajbe". U Bosni je riječ *gajba* nepoznata, jer se voće donosi na trg u (pletanim) sepetima, ali će se s novim praktičnijim načinom otpreme i Bosanci lako naviknuti na ovu riječ. Teško da bi im bila bliža i lakša

riječ *štajgna* nego *gajba*. Ostani-mo dakle kod pohrvaćene i već odavno udomaćene riječi *gajba*, koja se nalazi već u našim starijim rječnicima i kod starih hrvatskih pisaca (iako samo u prvom značenju krletke). U smislu nastambe za ptice hrvatski književni jezik upotrebljavat će dakako i dalje književnu riječ *krletka*, jer u tom značenju bila bi *gajba* dijalektalan izraz. (F.C.)

Gajba

³ – Riječ je o srpskim književnicima *Branislavu Nušiću* (1864-1938) i *Stevanu Sremcu* (1855-1906) koji su, uglavnom u težnji za komičnim, često u svojim djelima rabili germanizme. Od triju navedenih fusokla znači "dokoljenica, čarapa", muštikla "čibuk", a šnufikla je "rupčić za nos".

ZAŠTO DUBROVAČKI KNJIŽEVNICI NISU PISALI KAKO SU GOVORILI? (26)

Mirko Deanović

Zato se u toj pojavi očituje osobita crta u mentalitetu naših starih. Oni su se znali diviti krasotama te kulture i njom se koristiti u punoj mjeri, ali su pritom ipak htjeli sačuvati svoje osobine, pa i svoj jezik, na kojem su htjeli razviti svoju novu, renesansnu književnost.

Tako se na ovim obalama dogodilo obratno negoli je ono u Rim-

skom carstvu nakon njegova raspada. Tu su Franci, Goti i Langobardi i drugi germanski narodi izgubili svoju narodnost zbog toga, što su lako poprimili rimsku civilizaciju. Njihova se aristokracija prva odnarođivala, tako da su Germani bili dugo samo široki slojevi naroda.

Kod nas je naprotiv aristokracija prednjačila njegujući narodne običaje i jezik, uzimajući ista imena i ne odvajajući se od svog puka. I zato smo se sačuvali na

Jadranu uza sve teške muke i nevolje kroz više vjekova. Čuvajući i gajeći jezik, dubrovački pisci ne samo da su omogućili procvat stare hrvatske književnosti, nego su također cementirali nacionalni karakter i vitalitet jednog dijela jadranskih Hrvata.

Na drugom ću mjestu podrobnije izložiti predmet ovog članka i navesti izvore upotrijebljene građe.

(Kraj)

mr. sc. LUJO MEDVIDOVIĆ: CASTUS I PRAVDA (9)

ALFA, Zagreb, 2009. – str. 290

Priredio: **dr. sc. Tomislav Dragun**, Zagreb

Viteška hrabrost i krjepost ogle-
da se u zaštiti pravednika. Naj-
značajniji predstavnici i nositelji
te etike bili su kralj Artur i nje-
govih dvanaest vitezova.

Zašto dvanaest vitezova?

"Broj dvanaest, kao oznaka broja
nositelja, mogao je biti odabran
kao umnožak četiriju strana svi-
jeta – istoka, zapada, sjevera i
juga, i triju razina svijeta – neba,
zemlje i podzemlja – koji daje
broj dovršenog svijeta očitovan
u dvanaest mjeseci kozmičkog
izraza zatvaraju-
ći puni krug jed-
ne godine, dva-
naest plemena
Izabranog nara-
da koji čine sav
taj narod, dva-
naest zviježđa
koje tvore zodi-
jak, zakon dva-
naest ploča iz
451. pr. n. e. –
prva i jedina ko-
difikacija rimsko-
ga prava (budući
da je druga, Jus-
tinijanova prove-
dena u Bizantu,
od 528. do 565.
– nakon pada
zapadnog Rim-
skog Carstva!),

poznat je po tome što je uveo
načelnu jednakost građana pred
zakonom i ostao na snazi tisuću
godina, kao dvanaest apostola,
dvanaest hodočasnika kroz pros-
tor i vrijeme zbivanja, u kojem
se glava vremena hvata za svoj

rep i tako oblikuje proširenu toč-
ku postojanja ili krug, puni, nep-
rekinuti krug."

Zašto okrugli stol?

"Okrugli stol, središte etike, za
kojim je kralj Artur predsjedava-
o, označava materijalni simbol
punine vremena i zemni znak
boga sunca, koji se uvijek objav-
ljuje kao potpuni krug."

Okrugli stol nazočan je na širo-
kom prostoru stare Dalmacije.

"Takav okrugli stol, pod nazivom
sinija, već je oko dvije tisuće go-
dina bitan tradicijski dio namješt-
aja u kućama Dalmatinske za-
gore, oko kojeg se sastaju drugi
krugovi života svih onih koji oko
njega sjede."

Kralj Arthur - smisao viteštva

VI. STAROIRANSKI MITRAIZAM

"Kao izdanak prastarog mazdais-
tičkog vjerovanja zanimljiv je za
ovu pripovijest jer pruža slikovit

odgovor na pitanje kako je pok-
renut i kako se održava kotač
života na Zemlji, ali i druge za-
nimljive definicije. Mitraizam tu-
mači da je sve što je živo poteklo
iz sperme legendarnog svetog
bika."

Sve tri spoznajna izvora: mit,
znanost i vjera, slažu se u jed-
nom. Ukazuju na važnost želje
života za samim sobom. "Plodite
se i množite." (Post 1,28)

"Mitra – riječ koja na sanskrtu
označava 'ugovor' jest zaštitno
obilježje mitraizma, manihejskog
kulta koji vjeruje da na jednoj
strani postoje očite, rječite i dov-
ršene vrednote: Zemlja Svjetla,
Sunce, Dobro ili "Sol", po kojima
ljudi žive, a na drugoj strani
dvojbene, nedorečene i nedovr-
šene: Zemlja Tame, Mjesec, Zlo
ili "Luna", koje pro-
laze fazu sazrijeva-
nja ili pročišćavanja,
u čemu sudjeluju svi
oblici života na zem-
lji, sa svim svojim
sposobnosti da os-
misle, iskažu, učine
ili propuste učiniti."

Mitra je staroiransko
ili perzijsko božan-
stvo. To je božan-
stvo zadane vjere,
ugovora, svjetlosti.

"Mitra je imao dva-
naest učenika i um-
ro je da bi spasio
ljudе od grijeha.
Središnji dio kulta
jest žrtvovanje na

priliku žrtvenoga bika, eda bi,
kako je rečeno, njegove kosti
prokljale žitom, a krv vinom vi-
novе loze."

Mitra je prikazan u likovima bika
i sunca.

HRVATSKA IZMEĐU SLOBODE I JUGOSLAVENSTVA (9)

Zbornik radova znanstvenog skupa, Naklada Trpimir i Zajednica udruga HVUDR-a GRADA ZAGREBA, Zagreb, 1009.

Srbijanski ministar Momčilo Ninčić obavijestio je 16. studenog 1918. Svetozara Pribićevića o zaključcima Ženevske konferencije:

"Prema njegovoj tvrdnji, srbijanski su političari sve više imali dojam kako 'izvesni hrvatski krugovi imaju plan da odvoje Srbiju i Crnu Goru od ostalih naših krajeva' te da se na taj način 'mesto jedinstvene države u kojoj se oni boje da Srbi ne vode glavnu reč stvori jedna čista austrijska kombinacija', tj. stvore dualistički državopravni odnosi kakvi su nekada bili između Austrije i Ugarske.

Za Ninčića nije bilo dvojbe da će 'većina Hrvata u Hrvatskoj prihvatiti ideju nerazdvojne i nedjeljive države Srba, Hrvata i Slovenaca pod dinastijom Karađorđevića **tek kad im se opipljivo dokaže** da će, ako tu ideju brzo i iskreno ne prihvate, svi Srbi bez oklijevanja prići Srbiji', kao što je to ubrzo pokazao **slučaj Vojvodine**, koja ionako nije bila čvršće povezana s NV SHS u Zagrebu, ali i **banjalučki pokušaj samostalnoga ujedinjenja sa Srbijom**."

Svetozar Pribićević rado je prihvatio Ninčićevo gledište.

"Na sjednici Središnjega odbora, 20. studenoga, S. Pribićević je ustvrdio kako je 'slabost čitave situacije' u Državi SHS 'u tome, što se dosada nijesmo stavili u

uži dodir sa kraljevinom Srbijom i kraljevinom Crnom Gorom', jer 'naši izaslanici ne imaju pravo sklapati na svoju ruku obvezatne ugovore s ententnim vlastima u ime Narodnoga vijeća S.H.S. u Zagrebu'."

Josip Smolaka (1869.-1956.)

Odjednom pojavio se "kompromisni prijedlog" Zemaljske vlade za Dalmaciju "za privremeno jedinstveno uređenje države SHS".

"Kao predigra za predstojeću sjednicu, Pribićević i krug njegovih istomišljenika **dali su uhititi**, noću **22./23.** studenoga, generala Antona Lipošćaka pod optužbom da kuje urotu protiv NV SHS. Izmišljanje urote i njezino brzo razotkrivanje, zahvaljujući 'budnosti' V. Koraća, trebalo je zastrašiti i psihološki 'obraditi' eventualne kolebljivce glede donošenja odluke o bezodvlačnom ujedinjenju Države SHS sa Srbijom."

Slijedila je **23. i 24.** studenog 1918. sjednica Središnjeg odbora, kojoj je predsjedavao Svetozar Pribićević.

"Prema njegovim uvodnim riječima Država SHS se nalazila u 'kritičnom stanju' i trebalo je brzo djelovati, tj. stvoriti zajedničku državu sa Srbijom, da zemlja ne bi upala u kaos. Na dnevnom se redu sjednice nije nalazio samo prijedlog dalmatinske vlade, kojim su potpisali **I. Krstelj i Josip Smolaka**, nego i njihova ultimativna prijetnja da će Dalmacija sama proglasiti ujedinjenje sa Srbijom ako Središnji odbor u toku od pet dana ne donese odluku o stvaranju zajedničke države."

Izabran je odbor za izradu "zajedničkog prijedloga" o provedbi ujedinjenja.

"Na poslijepodnevnoj sjednici drugoga dana zasjedanja Središnjega odbora, nakon provedene rasprave, prihvaćen je, uz jedan glas protiv (S. Radić), prijedlog Odbora sedmorice da se izabere delegacija od 28 članova koja će otići u Beograd da tamo u sporazumu sa srbijanskom vladom i predstavnicima svih stranaka u Srbiji i Crnoj Gori, neodgodivo provede organizaciju jedinstvene države.

Odbor sedmorice je predložio i Naputke po kojima su članovi delegacije morali postupati u Beogradu."

Nakon toga **većina nazočnih razišla se kućama**, uvjereni da se sutradan – 27. studenog 1918. – ne će putovati u Beograd.

Međutim ...

BAZALO (10)

dr. Mile Budak, hrvatski književnik, političar i državnik

Pozdravili su se i razstali. Ivan je udario žurnim koracima prema Obsenici, a plovani je i dalje ostao sjediti na svojoj kamenoj klupi i razmišljao o onome, što mu je Ivan pripoviedio. Nije mu nikako išlo u glavu, nije razumio, al je još manje imao povoda sumnjati u istinost mladićevih rieči. Što mu je god rekao, bilo je suvislo i skladno, a izrečeno upravo apoštolskim mirom i uvjerljivošću, te bi dopuštalo sve prije nego i najmanji tračak pomisli, da je neiskreno il izmišljeno. A ipak je posve neobično i nevjerojatno. To bi bilo čudo da je istinito, a čudesa se već dugo ne događaju. Starac to dobro znao iz poviesti i čovječanstva i crkve Kristove. Bilo je veoma pobožnih i svetih ljudi, pa im se nisu prikazivali ni anđeli, a kamo li i sam Gospodin! I crkva bi bila često trebala čudesa, da uvjeri i malovjerne i nevjerne, al čudesa nije bilo. Koliko bi puta bilo dobro došlo kao najspasonosniji lijek i najmanje čudo, dok je postojala crkvena država u velikom obliku? Pa još i sad! Kako bi velik događaj bio i veoma malo, posve čedno čudo --- Al čudesa nema. I eto, baš će u ovakim prilikama Kresinov praukun doživjeti tu najveću sreću ovoga svijeta, da mu se ukaže sam Gospodin!---

Dok se je starac svećenik mučio takim umovanjem, Ivan je

hrlio na krilima svoje sreće i bezgraničenog duševnog mira, te nije osjećao ni kamenja, za koje je zapinjao i udarao u njegova opancima, ni trnja, koje mu je zakrčivalo put i hvatalo mu se za gaće i vrnčanice na opancima. Pomišljao je, da bi pogledao na Sveto Brdo, jer ga je sve nešto trzalo, a on se susprezao, jer se je osjećao kao da nije pravo ni Bogu ugodno, da češće baca pogled na onu čudesnu ljepotu, pa se svladao i to svoje naprezanje i tu borbu nosio i gušio hitanjem napried i vazda bezobzirce prema dragoj maloj Obsenici.

Pogled na Lovinac

Kad je stigao kući, uprav su izgonili blago na pašu, pa se on odmah ponudi, da će on ići s njim. Nije tog, doduše, mnogo, jer je većina na planini kod stana, no i to, što ga je tu dolje, treba čobana.

- Neka sad - reče mu stric Maleta. - Ja ćemo i ti na drugi posa, kad si već doša, a sutra moreš jope ti za blagom. Što rade Matija i Jocan?

- Dobro su i pozdravljaju sve - odgovori Ivan posve mirno i poslovno kao i da on nije išao po

što drugo, nego samo, da odnese i donese pozdrave iz jedne kuće u drugu.

Još je iste večeri, kad su došli s posla, uhvatio zgodu, da se nasamu sastane s didom Perjasom.

- Bog ti platije, dide, što si uredije, da sam moga otići - rekao mu je sav zanesen i blažen.

- E l' ti bilo lipo? - upita ga did, smiešeći se.

- Ajme meni, ne pitaj me! - usklikne Ivan. - Nije to lipo, manka u nebesim! Tako mi je bilo. I da ti pravo kažem - šaptao mu je skoro na uho, bojeći se, da bi ga mogao još tko čuti - i nije to za ovog svijeta, što sam ja čuje i vidiye.

- Nude, nude, rankane?!

- Ukaza mi se sam naš Spasitelj, na pomoć nam bije! - odgovori mu bez oklievanja. - I divanije j' sa mnom ka nas dva što sad divanimo.

- Bog bije s tobom, esi ti na svoj šesti?! - iznenadi se stari Perjas i sumnjivo ga pogleda.

- A nu! - odgovori mu Ivan, smiešeći se. - Ko poživi, vidit će, esam li poblunije il nisam, a ja ti velim, da su mi, vala Stvoritelju, sve duge na mistu, al Gospodina sam vidiye, ka što sad gledam tebe!

- I ti to propovidaš, kun da to i nije ništa?!

- Ne, ne, dide, ja to tako ne pripovidadam svakom! Ja sam to reka samo našem plovani, jer

sam njemu mora, i tebi, jer sam to tako tije, kad si mi, uprav ti pomoga, da sam otiša na Sveto Brdo. Nikom drugom!

- Ni nemoj, jer će svi misliti, da si šenije - odgovori starac veoma tiho i prodorno. Bog bije s tobom i Blažena naša Gospa.

- Ne boj se za mene, dide Pere - odgovori momak veselo. Ja sam, vala Stvoritelju, i zdrav i sritan ka nikad dosad.

- Nego, rankane - prikriči mu starac veoma oprezno, al i uporno - ne divani ni s kim o tom.

- Dide, ti znaš, kako je uno reka naš Gospodin: "Ne bacajte biser prid svinje!" Ja se tog držim i ne ću govoriti onim, koji ne mogu razumiti, kad im nije dano, da razume.

Perjas je i prije vazda tvrdio, da je Ivan neobično bistar i mudar mladić, i vazda je s njim rado razgovarao, jer je uvijek osjetio, da govori sa zrelim čovjekom, no to mu se večeras učini prezrelo, premudro i nekako predostojanstveno i za najpametnijeg seljačkog momka, pa se ozbiljno pobjao, da s njim ipak nije sve u redu. Naravno, nije ni na kraj pameti mogao tu pojavu dovoditi u vezu s onim, što mu je Ivan pripoviedao, jer se nije mogao uživjeti u osjećaj, da bi ono bilo baš istinito kao što je istinit Bog il kao što je vidio pred sobom golemo truplo planine Velebita il kao što je gledao sam sebe il Ivana pred sobom. Tako nije mogao osjetiti Ivanovu Istinu, pa nije onda mogao ni

izvlačiti iz nje zaključaka, koji bi mu bili mogli tumačiti sve pojave na Ivanu i oko njega, nego je ostao u dvoumici i čudu. Nije sam znao, kako bi tumačio sve, što je čuo. Jest i njegov pokojni djed Ivan bio mimo ostalih ljudi i pametan i pobožan i razumio se u mnoge poslove, kojim ostali graničari nisu vještiti, a napose je bio samouk liečnik i samouk prorok i vrač. Njegova čednost i povučenost su mu davale još veću važnost i podizale njegov ugled i dostojanstvo povrh svih ostalih mudrih i pametnih ljudi. Ako ćemo onda, pravo suditi, moramo zaključivati, da ovaj mali Ivan, njegov rodjeni unuk, ima i na ovog biti osobiti neobičan momak. On je već i dosad pokazao, da nije kao što su ostali momci pa onda nije veliko čudo, što mu se to desilo na Svetom Brdu - sad bilo da je sanjao, bilo da je uistinu nešto i vidio. Did Perjas nije bio posve načistu, što je bilo, al je uvjeren, da je moglo biti i jedno i drugo, odnosno - jedno il drugo. Ivan je svakako sposoban da i sanja neobično i da vidi i doživi, čemu ostali nisu dorasli. To je Perjasu bilo jasno kao dan.

- Nego, junače, moli se Bogu i priporuči se u njegove svete ruke, pa se ništa ne boj - reče mu Perjas poslije duge šutnje i razmišljanja.

- Ja drugo ni ne radim, man se molim Stvoritelju - odgovori Ivan. Svaka je moja misao molitva ---

Tako su se njih dvojica te ve-

čeri porazgovarali. Ivan je osjetio, da mu je veoma milo, što je svoju veliku tajnu povjerio tom dobrom dragom starcu, a Perjasu je opet bilo drago, što je osjetio, da mu je momče odano i privrženo, što ostalim bližim i daljnjim nije. Povučena je i prema svima zatvorena i vazda mučaljiv kao da se posvadio s cijelim svijetom, iako mu je na licu, redovno, neki blagi smiešak. Perjas je osjetio, da ta povjerljivost ima veliko značenje, te ga je ta okolnost nukala, da sve više i više vjeruje u istinost Ivanova pripoviedanja dok je sumnja, da nije posve pri sebi lagano uzmicala i sve nečujno nestajala. Pojavljivalo se u duši Perjasovoj pitanje: kako će to svršiti?! Kud će Ivan dospjeti s takom pameću i s takim doživljajima? Sve je to čudno i neobično i nije od ovog svieta, a ipak - kud će Ivan, graničarski momak, praunuk Kresine Vrkljana, nego u ove naše dolinice i na naše brežuljke, na naše muke i patnje u naše nevolje i biedu, u naše zamazane potleušice, staje i pojatice, u naše neostvarive čežnje i teška razočaranja i stradanja?!

A ipak su na njemu i oko njega pojave, koje nisu za ovog svieta --- Kud će to dospjeti, gdje li će svršiti?!

Kad su se razstajali, Perjas mu je metnuo svoju desnicu na rame i još mu jednom veoma toplo i srdačno naglasio nek se moli Bogu i nek se sav preda u Njegove svete ruke, pa da se onda ne treba ništa bojati.

- Pa, ja se dide, ništa ne bojim!
- odgovori Ivan veoma odlučno. Ja sad sve volim, što je god na zemlji i ne bojim se nikoga: sve volim i nikog se ne bojim. Tako mi je i Gospodin reka, a ja Ga slušam i nije mi teško.

- I ništa se ne bojiš?! - iznenadi se Perjas.

- Ni vuka ni ajduka! - odgovori Ivan, smiešeći se.

- Ni zla čovika?!

- Ni zla čovika ni zmiije zatočnice!

- Bog bije s tobom!

- I est, dide, sa mnom, slava mu i vala.

- Čuvaj se samo, da se ne bi, jadan, privarije! - opomene ga starac veoma srdačno i iskreno.

- Nebojšu vuci pojdoše!

- Ne bi, da se ni nji' nije pobojal! - odgovori Ivan veoma brzo i okretno i zasmije se. Da i' je dočeka otvoreni očiju i duše, vidi je bi, što bi se pokunjili, podvili repove i pobigli!

- A nu!

- A nu, moj dide!

- U Svemogućeg je sve moguće!

- A nu! - potvrdi Ivan - mir s tobom dide!

- I s tobom, moj sinko i Svemogući mi te vodi je pravim putom!
- odgovori starac i polako se uputi u kuću.

Od tog je dana Ivan postao još mučaljiviji i zatvoreniji. Nije se nikad od srдца zabavljao i veselio ni s mlađim ni sa starijim, al isto tako se nikada nije ni žalostio. U Kresojića je kućama bilo dosta smrtnih slučajeva. Umirali su i stariji i mlađi i mužki i ženski, no nitko ne vidje suze na Ivanovu oku. Bilo je i u blagu šteta. Na njemu se je vidjelo, da osjeća i da ne prolazi kraj nijednog događaja bez svoje misli i ocjene, al nije nikad opaženo, da na događaje odgovara, kako to čine ostali ljudi. On događaj vidi, osjeća i - ide dalje. Bilo bi veoma teško reći, da li se on svladava i samo snagom svoje proračunate volje suspreže vanjsku provalu osjećaja il je to već tako u njemu

posve naravno, jer se nema po čemu prosudjivati, no veoma je vjerojatno, da ga tako držanje nije stajalo ni najmanje muke. Ono je bilo u njemu posve naravno. Drugačije nije moglo biti, jer je njegovo cielo duševno i tjelesno ustrojstvo udešeno tako, da sve prima i nosi mirno i dostojanstveno, bez tumačenja i izticanja.

Kod zajedničkih je molitava u kući vazda sudjelovao kao i svaki drugi član obitelji s tom razlikom, da nije nikad više glasno molio, a nije skoro ni pomicao usnama. Molio je svom svojom dušom, no i molitve su mu bile drugačije, neg su predajom išle uz ognjište od koljena na koljeno. On, zapravo, nije nikada ništa molio nego je samo - slavio i zahvaljivao.

--- Slava Ti, Stvoritelju, neba i zemlje --- Slava Ti, jer si Jedi ni --- Hvala Ti za sve, što nam daješ, jer je sve dobro, što dolazi iz Tvojih ruku, a iz njih dolazi sve, što primamo --- i sve je dobro ---

PRIPOMENE UZ PRAVOPIS I UZ IZBOR MISLI IZ BUDAKOVOG „BAZALA“ (8)

mr. sc. Dragan Hazler, Basel, Švicarska

...Ivan je vjerovao, da bi mu on mogao dati sve te darove kao bratsku poputbinu za drugi svijet, ali i kao okrepu za patnje, koje ga još čekaju na zemlji. Odkud to smirenje, ne bi bio znao reći ni on sam, al ga je zaista

nosio u svojoj duši. Jednog je dana osjetio, da je to u njegovoj nutrinji kao što je jednom osjetio, da mu u grudima kuca srce. Kako ne zna, odkud mu srce i kako je došlo u njegov prsni koš, isto tako ne zna ni odkud mu taj divni osjećaj saznanja i vjere: sve je moje, sve je iz mene, svemu sam ja uzrok. I dobro i zlo, i slast i gorčina, i uspjesi i neus-

pjesi, i dizanja i padanja, i dobročinstva i zločini - sve, sve su to posljedice i posljedci uzroka, koje sam ja sam naslagao u svome životu, na svom putu, svojim sposobnostima i svojim slabostima. Sve je moje, iz mene i uslied moga rada, pa na koga se onda smijem tužiti?!

SVOJIM ŽIVOTOM I VJEROM U ISUSA KRISTA I KAMEROM SVJEDOČIM ŽIVOT ČOVJEKA

Zvonko B. Ranogajec, kršćanski TV producent,
2537 Eastwood Avenue, Evanston, Illinois 60201
SAD, e-mail: ZRanogajec@sbcglobal.net

malo poznato što je na drugoj strani smrti, ali znam jednu stvar, moj gazda je unutra, i to je dosta!"

ISTINA I LAŽ (4)

*razumijevana i gledana iz nebiblijske (ljudske)
i biblijske (Božje) perspektive*

Tu sve ljudske aktivnosti ostaju bezpomoćne. Biblija ovako opisuje našu smrt:

"I kao što je ljudima određeno samo jedanput umrijeti - potom dolazi sud". (Hebrejima 9:27)

"Vjetar nitko ne može svladati, niti gospodariti nad danom smrti". (Propovjednik drugi dio 8:8)

"Jer je plaća grijeha smrt, a milosrdni dar Božji jest život vječni u Isusu Kristu, Gospodinu našem". (Rimljanima 6:23)

Isusova smrt na križu nije katastrofa, nego sredstvo našeg izbavljanja. Naši životi su u rukama svemogućeg i pravednog Boga. Smrt pobijediti može samo Bog, naš Spasitelj, Sin, Božji, Gospodin Isus Krist!

Jednostavno i razumljivo objašnjenje o smrti.

Prije nego što je napustio liječničku ordinaciju nakon pregleda bolestan čovjek obrati se liječniku:

"Doktore, ja se bojim umrijeti. Recite mi što me čeka na drugoj strani?"

Doktor mirno odgovori: "Ne znam!"

"Ne znate?", odgovori bolestan čovjek. "Vi ste kršćanin i ne znate što je na drugoj strani".

Doktor se uhvati za ručku vrata ordinacije. Na drugoj strani čulo se grebanje po vratima i cviljenje. Doktor otvori vrata i pas skoči radostan i veseo u sobu ordinacije. Obrativši se bolesnom čovjeku doktor ga upita:

"Jeste li primijetili moga psa? On nikada nije bio u ovoj sobi i nije znao što se nalazi unutra, osim što je znao da je njegov gazda unutra. Kada su se vrata otvorila skočio je unutra bez bojazni. Meni je

Prema smrti

Laž o smrti

Smrt stoji pred čovjekom kao neizbježan svršetak života i tjeskoba postojanja. A to je i najvažniji filozofski i vjerski problem. Također, smrću okončava u tragedijama junakova borba protiv silnika ili sudbine, a za uzvišena načela.

Taj se naš svršetak dramskih protagonista kao Sofoklove Antigone doima jednako, ili čak jače od stvarne pogibije znanaca. U životu vjernik nalazi utjehu da će pravednikova borba biti nagrađena poslije smrti, a u tragediji biva junakova žrtva najjači moralni priziv da slijedimo iste ideale.

Ako, te vjere u posmrtnu nagradu nema, čemu se žrtvovati za neka načela? Ipak to mnogi "nevjernici" čine kada se većina pokorava strahovladi. Očito ti pojedinci ne bi željeli dalje živjeti ako su izdali svoja načela. Takvu smrt ne bih označio samoubojstvom nego najvišom afirmacijom ljudskog dostojanstva. To znači da se čovjek ne shvaća solipsistički kao individua s isključivom u se zatvorenom subjektivnošću, nego je govorom, radom, i mijenjanjem povezan s drugim ljudima i otvoren prema univerzalnosti koja prelazi ili transcendiraju njegov život! (Napisao Ivan Supek)

Zaključci o istini i laži

Cijela istina i potpuna laž otkrivaju se tek vjerom u našeg Spasitelja,

Sina Božjeg, Gospodina Isusa Krista, kada onaj isti Duh Sveti koji je

nadahnjivao pisce Biblije pomaže u razumijevanju i spoznaji.

"Ja sam put, istina i život. Nitko ne dolazi k Ocu osim po meni!" (Ivan 14:6)

Za razliku od Boga čija je bit osnovana na istini, Sotona je postao oličenje prijevare. Njegovo cijelo carstvo zasnovano je na lažima.

"Vi imate đavla za oca i hoćete da vršite želju svoga oca. On bijaše ubojica ljudi od početka i nije čvrsto stajao na istini, jer u njemu nema istine. Kad god govori laž, govori svoje vlastito, jer je lažac i otac laži!" (Ivan 8:44)

Mi imamo izbor. Možemo služiti Bogu, našem Spasitelju, Sinu Božjem, Gospodinu Isusu Kristu ili služiti đavlu (Sotoni), a možemo služiti i samome sebi!

Smisao našeg života sastoji se u svakodnevnom služenju Bogu, našem Spasitelju, Sinu Božjem, Gospodinu Isusu Kristu, a ne đavlu (Sotoni)!

"A David je umro pošto je svoj život proveo služeći Bogu, pridružio se svojim očevima i istrunuo!" (Djela Apostolska 13:36)

Ako prihvatimo Isusa Krista za osobnog Spasitelja donijet ćemo najveću i najvrjedniju odluku u svome životu. Ona će bitno utjecati na kvalitetu našega svakodnevnog života i po njoj ćemo steći zajamčenu budućnost: vječni boravak u nebeskom kraljevstvu kod svojeg Boga i oca. Bog, naš Spasitelj, Sin Božji, Gospodin Isus Krist ima za svakoga uvijek nade, ali na nama je da mu otvorimo svoje srce i prihvatimo ga!

Moj narod u Hrvatskoj treba Božje blagoslove, Božju milost, Božju naklonost kako bi mudro mogao obnoviti sve razrušeno. Ali, hrvatski narod treba biti pripravan za promjenu u skladu s Božjom riječju, Biblijom, jer to je jedini put kojim ćemo se svidjeti

Bogu, našem Spasitelju, Sinu Božjem, Gospodinu Isusu Kristu!

Naša motivacija mora se temeljiti na Božjoj riječi, Bibliji, u protivnom mi Hrvati ćemo i dalje raditi kao što smo radili svih ovih stoljeća do sada, bez obzira na neku novu politiku, koju bi vodili ljudi, pojedinci s posve drugačijom motivacijom. (Gdje su bili, što su radili i što su postigli do sada "ti ljudi, pojedinci s posve drugačijom motivacijom?") Mudar čovjek, a onda i narod u teškim trenucima kušnje i sumnje obraća se za upute i savjete (koji se nalaze u Božjoj riječi, Bibliji) direktno Bogu, našem Spasitelju, Sinu Božjem, Gospodinu Isusu Kristu, a ne čovjeku!

Bez obzira na to koliko se ljudi u Hrvatskoj izjasnili kršćanima, katolicima, Hrvatska ne će biti ništa više kršćanska nego što je danas, jer problem je kudikamo dublji i složeniji od toga. Problem je u biblijskoj nepismenosti i duhovnosti Hrvata! Ne vrijedi kazivati, samo komentirati, nekonstruktivno kritizirati i blatiti svoje sunarodnjake, nego treba svojim dugogodišnjim, discipliniranim i konstruktivnim djelima to dokazivati!

Mnogi Hrvati traže danas način na koji će utirati svoj vlastiti put u budućnost i koji će uglavnom ovisiti o njima samima, bez Boga. Jedni vjerujući istinski u biblijskog Boga, našeg Spasitelja, Sina Božjeg, Gospodina Isusa Krista, drugi opet misleći da mu ako i postoji nisu odgovorni i od njega ovisni, i zato svoje izbore i odluke donosili su u prošlosti i donose ih i danas po svojoj želji i svome osobnom nahođenju i uvjerenju. Rezultati takvih odluka nisu mogli biti drugačiji nego što su bili i što jesu, jer jednostavno nisu bili ili nisu u skladu s Božjim načelima koji se nikad ne mijenjaju, a oni se nalaze u Božjoj riječi, Bibliji!

Moramo li, da bismo pravilno razumjeli ozbiljnost situacije u kojoj se nalazi naša, Bogom nam dana domovina Hrvatska, izgubiti Hrvatsku državu? Je li zaista potrebno da se ta velika tragedija dogodi

nama Hrvatima, a može se vrlo lako dogoditi, htjeli mi ili ne priznati tu mogućnost, kako bi shvatili što nam je dragi Bog dao, i što još uvijek imamo! To je istina i nije laž! Ja ipak ovdje ne iznosim osobno stajalište nego biblijsku perspektivu razumijevanja i gledanja.

Mi, Hrvati, možemo ignorirati Božju riječ i ne vjerovati Bibliji, koja nam nepokolebljivom sigurnošću stavlja istinu pred oči. Sve tvrdnje nevjernika ne mogu to pobiti, pa makar se netko od njih i čvrsto držao svojih stajališta. To ništa ne mijenja činjenice o kojima Božja riječ, Biblija piše. Mi možemo ne vjerovati u Boga, našeg Spasitelja, Sina Božjeg, Gospodina Isusa Krista, ali to ne znači da On ne postoji!

(Svi citati su preuzeti iz prijevoda Biblije u nakladi "Kršćanske sadašnjosti.")

Moj kratki životopis

Rođen sam 1941. godine u Zagrebu, Hrvatska. Hrvat sam po nacionalnosti. Otac mi je Andrija, a majka Božena Ranogajec. Zlatko, Zvonko, Božidar i Marija njihova su djeca. Hrvatsku sam ilegalno napusti 1960. godine. Živio sam i radio u Zapadnoj Njemačkoj sedam godina (1960.-1967.). U Kanadi sam proveo nešto manje od tri godine (1967.-1970.). U Sjedinjenim Američkim Državama živio sam i radio sam od 1970. godine do danas. U braku sam sa suprugom Jagicom od 1965. godine. Imamo kćer Boženu udanu Hudek i unuku Lily.

Vjernik sam kršćanske vjeroispovijedi. Davne 1978. godine vjerom sam prihvatio Isusa za svog osobnog Spasitelja i postao "biblijski nanovo rođen vjernik". Bog, naš Spasitelj, Sin Božji, Gospodin uvijek i u svemu je na prvom mjestu u mom životu!

TJELOVO GODINA B

Marko 14, 12-16.22-26

Prvog dana
Beskvasnih
kruhova,
kad se
žrtvovala
pasha, upitaju
učenici
Isusa:

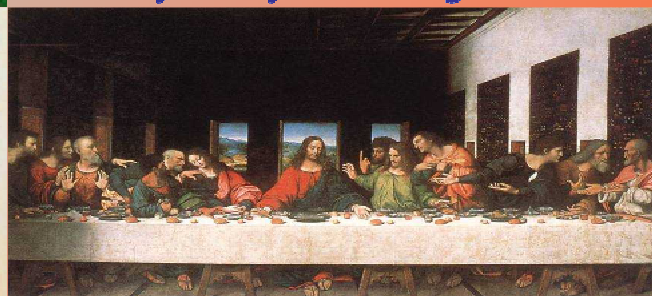
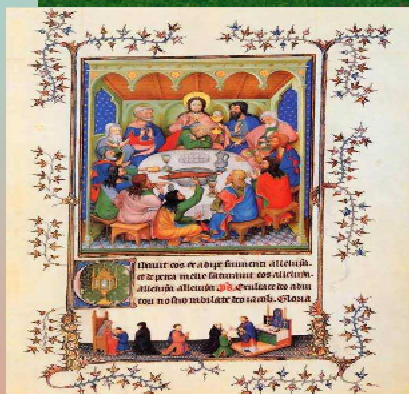

»Gdje hoćeš
blagovati
pashu, da
odemo i
pripravimo?«

On pošalje dvojicu učenika i rekne im:
»Idite u grad i namjerit ćete se na
čovjeka koji nosi krčag vode.«

Podite za njim
pa gdje on uđe,
recite
domaćinu:
'Učitelj pita:
Gdje mi je
svratište
u kojem bih
blagovao pashu
sa svojim
učenicima?'

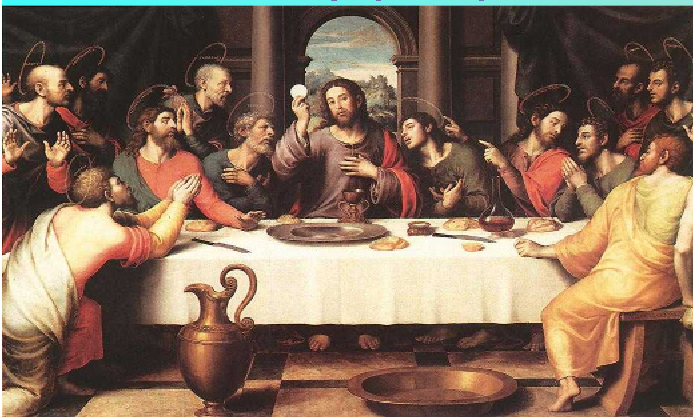
I on će vam pokazati na katu
veliko blagovalište, prostrto i
spremljeno. Ondje nam pripravite.«

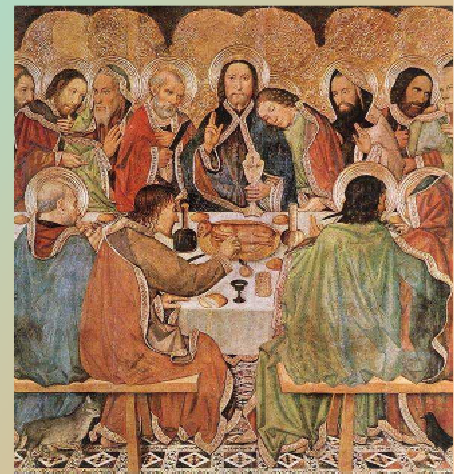
Učenici odu, dođu u grad i nađu kako im on reče te priprave pashu.

I dok su blagovali, on uze kruh, izreče blagoslov pa razlomi, dade im i reče:

»Uzmite, ovo je tijelo moje.«

I uze čašu, zahvali i dade im. I svi su iz nje pili.

**A on im reče:
»Ovo je krv
moja, krv
Saveza,
koja se za
mnoge
prolijeva.**

Zaista, kažem vam, ne, neću više piti od ovoga roda trsova do onoga dana kad ću ga - novoga - piti u kraljevstvu Božjem.«

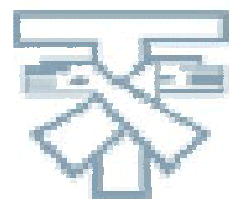
**Otpjevavši
hvalospjeve,
zaputiše se
prema
Maslinskoj
gori.**

Prezentaciju je izradio
**FRANJEVAČKI SAMOSTAN i Župni ured sv.
Nikole Tavelića**
Ivekovićeva 8 51000 RIJEKA

Tel. 051/ 641-449

Fax: 051/ 648-697

E-mail adresa: frs-
sv.nikola@ri.htnet.hr

JANKO PAUNOVIĆ I NJEGOVO RODOSLOVLJE

Odabrao kapetan **Borče Niko-
Iov**, Skopje, R Makedonija

Naši istočni susjedi, Srbi, nikako ne uspijevaju riješiti pitanje svoga podrijetla. Rado se osjećaju Slavenima, iako DNK analize pokazuju da u njima ne kola niti 10 % slavenske krvi. Ne vole biti Tračani, niti Arapi, iako sve kazuju da su im korijeni negdje tamo. Što tek reći za ona lica koja se nikako ne čine srpskima, iako oni koji ih nose sebe smatraju Srbima. A onda ...

Slučaj koji nastavno opisujemo pokazuje da se Srbi sve više udaljuju od traga koji bi im mogao reći tko su im odakle su. Nu, pogledajmo što to muči Janka Paunovića iz Čuprije (Zorica Gligorijević, "Politika", 24.8.2009.):

**Јанко Пауновић из Исакова
код Ћуприје сазнао је да
није ...**

Зорица Глигоријевић

Janko Paunović iz Isakova kod Čuprije saznao je da nije biološki otac nijednoj od dvije kćeri tek kada ga je supruga Snežana napustila i otišla živjeti s drugim čovjekom. Zanimljivo je da M.P. (7) i M.P. (4) imaju različite biološke očeve. Djevojčice kažu da je Janko Njihov tata, ali kada im se pokažu fotografije pravih očeva, svaka uzme fotografiju svoga oca. Kada se posvađaju, onda mlađa djevojčica kaže starijoj da je njen otac bogatiji, jer ima autobuse i kamione, a starija se pobuni i također kaže da je njen otac bogatiji.

"Hvala čovjeku za koga je Snežana pobjegla, jer nikad ne bih sa-

znao da djeca nisu moja. Ona je pobjegla obijesna, jer sam ja po čitav dan kopao bunare i bavio se vodoinstalaterskim poslom. Radio sam i u inozemstvu i dobro zarađivao, a ona je imala puni slobodnog vremena. Sad ću ta dva čovjeka tužiti za duševnu bol i patnju, kao i zbog toga što su noću dolazili prijetiti mi. I oni će morati izdržavati djecu", ljuti se Janko u razgovoru za "Politiku", dodajući da je dobro što je ostao zdrav pored svih pretrpljenih šokova.

Njegova je golgota počela u studenom prošle godine. Samo nekoliko dana nakon što ga je napustila Snežana i odvela djecu sin njenog ljubavnika tražio je od mene 2.000 eura da bi mi vratio djecu.

„Moj otac i tvoja žena prodat će djecu. Zato, bolje je daj meni taj novac. Ja ću ukrasti djecu i tebi ih vratiti“, rekao je sin ljubavnika moje odbjegli žene, koji je dok me je ucjenjivao na stol stavio samokres. Rekao sam mu da nemam novca, a on da ću onda ostati bez djece. Sutradan sam otišao u policiju i prijavio raketiranje. Tri dana kasnije organizirana je klopka kod moje kuće, gdje su tog Ciganina uhitili sa zabilježenim novčanicama“, nastavlja Janko.

Kako policija nije mogla dokazati da su Snežana i njen ljubavnik sudionici u ovoj ucjeni, socijalni radnici su djecu vratili Snežani. Tri dana kasnije rodbina čovjeka s kojim je Snežana živjela Janku je vratila djecu i obećala 15.000 eura samo da promijeni svoj iskaz na sudu kako bi mladić bio oslobođen.

"Nisam pristao na to i onda su me oni počeli juriti i prijetiti mi.

Iz toga pakla izvukla nas je policija koja nam je u dva navrata organizirala zaštitu. Meni je bilo bitno samo da zaštitim djecu, jer tada sam mislio da su moja. Onda je došao jedan čovjek, kojemu ime nikada neću otkriti i rekao mi da je dobro to što činim za djecu, ali da trebam uraditi DNK analizu i utvrditi čija su, jer mu je Snežana rekla da to uopće nisu moja djeca. Kada sam to uradio vjerovao sam da će DNK pokazati da je barem starija kći moja, ali se pokazalo da nije niti jedna", kaže Janko za naš list i dodaje da je pored tužbe za razvod braka podnio i tužbu za osporavanje, ali i utvrđivanje očinstva.

Snežana za "Politiku" priznaje da

**Janko teško zarađuje kruh i
uzdržava obitelj**

djeca nisu Jankova, da su pravi očevi još u veljači na sudu to priznali, da su se nagodili i da joj ovih dana trebaju stići prve uplate.

"Tražila sam alimentaciju do 18. godine, a ako djeca budu studirala do 24. godine, kao i dio nasljedstva, jer im to po zakonu pripada. Novica Jovanović iz Isako-

va, otac starije kćeri, treba ni isplatiti 30.000 eura, a Mihajlo Kerić, koji je u Švicarskoj, otac mlađe kćeri, 30.000 'švicaraca', izračunala je Snežana.

Na pitanje zbog čega je varala muža, ona je odgovorila da ga ona nije mnogo zanimala kao žena, zbog velike razlike u godinama i da nikada nije bio kod kuće, pa je ona bila s raznim muškarcima.

Janko i dalje uzdržava Snežana i djecu, jer se nalaze na prinudnom smještaju kod njega dok se ne nađe bolje rješenje.

Majčino priznanje

"Kada sam saznao da djeca nisu moja, moja majka mi je priznala da ni ja nisam sin čovjeka koga sam smatrao ocem, već jednog susjeda. Otišao sam na njegov grob, ponio ogledalo i svoj lik usporedio s fotografijom na spomeniku. Na temelju crta lica uvjerio sam se da mi on jeste otac", tužno će Janko.

ŠTO KAŽU SUSJEDI

Snezana, 24/08/2009, 00:30:

Gospodin je pronašao suprugu koja je istog karaktera kao i njegova majka, a da majčine sudbine navodno nije bio svjestan. Židovi su ovo pitanje najbolje regulirali: religija, nacionalni i obiteljski identitet se prenosi preko majke. Posljedica toga je neizmerno poštivanje žene. Poštovana žena je sretna žena. Muškarac ima zadaću održavati sreću žene i

štititi obitelj. Zato su Židovi neopisivo uspješni (stup obitelji je žena koju poštuju i slušaju), a ne zbog teorija zavjere koje se često spočitavaju!

ЗОРАН ШУНДИЋ,
24/08/2009, 02:12:

OD PAMTIVIJEKA – TUŽNA PRIČA. - A koliko je takvih? Sada se utvrđivanje očinstva može provjeriti genetskom usporedbom DNK (de-oksi-ribo-nukleinska kiselina) sa sigurnošću od 99,99 posto koje se obavlja na Biološkom fakultetu u Beogradu. Inače, specijalisti za ovu oblast grubo računaju **da je svako četvrto, pa domalo i treće dijete rođeno u braku – od drugog biološkog oca!** – ako im je vjerovati!? Ovo je neki nezvanični podatak, a naišao sam na njega, kao agronom, u nekom tekstu iz molekularne biologije.

U drevnom spisu Kabala stoji da je prva Adamova žena nije bila Eva, nego Lilit, koja ga je poslije svađe, želeći da i ona u seksualnom činu bude "malo odozgor", na što se Adam naljutio, napusti-

la i otišla živjeti s demonima, daveći kasnije Adamove potomke. Tako tvrde i Židovi u kasnijim svojim legendama. Prema ovoj legendi prva žena je bila i prva kurva. (Naravno, nisu sve, a ovo je srpski izraz iz Vukova rječnika.)

U našem narodu za takve žene postoje izreke: "Ko o čemu – kurve o poštenju!", "Ćuti k'o kurva", "Kurvin sin", "Prokurvao (-la, -lo) se u poslu" – za onoga koji jedno misli, drugo kaže, treće radi, što predstavlja – "kurvinsko ponašanje", itd.

Slučaj nesretnika koji je osam godina gojio tuđu djecu (djeca nisu ništa kriva, nego majka) smatrajući ih svojom, koji uz to doznaje da ni njegov otac zapravo nije njegov pravi tata, nego mu je otac susjed, pokazuje s jedne strane koliko su velika sreća jednom čovjeku njegova djeca, i koliko nepojmljiva može biti tuga u velikoj nesreći, ako utvrdi da nisu njegova. Nije li to dovoljan razlog da polovica ljudskog roda prokune demonsku Lilit?

Jankova kuća je prinudni smještaj bivše supruge i djece

SVJEŽE USTAŠE NA PARTIZANSKI NAČIN (1)

Gen Kameni, Zagreb

A: Spremni.

B: Spremni! Izvolite sjeti g. Kameni. Drago nam je, kao i uvijek, što naš rad redovito prati Glasnik.

A: Hvala g. Antica.

B: Gospodo! Eto, doživjeli smo nazočnost jednoj našoj sjednici svih 325 članova Glavnog Stana Nove Ustaške Stranke iz rekordnih 179 država svijeta. Po prvi put zajedno s nama su i naši povjerenici iz Beograda, Niša i Sandžaka, i to – recimo jasno i otvoreno – zahvaljujući najviše potpori Stjepana Mesića, predsjednika RH, koji im je na vrijeme osigurao potrebite vize. Sami sebi, a i Hrvatskom Narodu, uzviknimo: Bravo!

Dvorana: Pljesak!

B: Zato sada u njegovu čast zapjevajmo svi skupa pjesmu koju on najviše voli – "Evo zore, evo dana, evo Jure i Bobana".

Dvorana: Pjesma i pljesak.

B: Prije početka rada dajem riječ g. Sulejmanu Glasniću, našem povjereniku iz Novog Pazara. Želi Vas pozdraviti.

Sulejman Glasnić: Braćo! Ima li što ljepše, nego se naći ovako zajedno. Svi skupa, do Drine i malo preko Drine. Primite pozdrave iz uvijek našeg lijepog Sandžaka. Živjeli!

Dvorana: Pljesak i pjesma.

Milan Bandić kao Franjo

B: Gospodo! Pred nama je načelno pitanje. Možemo li dati izboru potporu predsjedničkim kandidatima koji su se dosad predstavljali kao partizani, dotično kao antifašisti.

Dvorana: Ne želimo ni čuti za njih. Dolje s njima. Napolje.

B: Gospodo! Polako. Imajte strpljenja. Objasnit ću Vam. Trebamo imati političkog sluha. Nalazimo se pred vratima Europe.

Dvorana: Smradovi. Dolje s njima. Napolje.

B: Gospodo! Čekajte. Razumijem vas. Ja mislim isto što i vi, ali nemojte tako otvoreno govoriti o našim današnjim gostima, i to još pred njima.

Dvorana: Gadovi. Dolje s njima. Napolje.

B: Gospodo! Uzmimo na primjer g. Milana Bandića. Čovjeka, isti-

na, ljudi – ne znam iz kojih razloga – zovu Simo, ali on je naš. Tako mu piše u krsnom listu. Ide u crkvu kad god misu prenosi HTV. Križa se uvijek kad je pred njim topla janjetina s mladim lukom.

Dvorana: Fuj. Dolje s njim. Napolje.

B: Gospodo! Dopustite reći nekoliko riječi g. Milanu Bandiću.

Milan Bandić: Hvaljen Isus i Marija ...

Dvorana: Lopove! Lopove! Lopove!

B: Gospodo! Imam hitan brzoglasni poziv. Prekidam sjednicu na sat vremena. Nastavljamo u 11 sati.

A: Odmah se vraćam g. Ustrajniću. Moram na čas u uredništvo.

B: Ništa, ništa! Pozdravite urednika. Neka navrati. Na čaj. Romanijski, od čubre.

A: Hoću. Spremni.

B: Spremni!

**Prošao sam svijeta pola, stig'o do Amerike,
Ljubilo me žena 300, sve ljubavi velike,
Al' ne nađoh oči snene, kao što su Selmine.
Sandžak moj, Sandžak moj, na Bosnu mi miriše
sve je ovdje isto, kao da sam kod kuće.**

MIRINI VINKOVAČKI KOLAČI

Pripremila:

Marija Dragun rođ. Takšić

Barbarine čokoladne šnite

Sastojine za biskvit:

10 jaja, 20 dag šećera,
20 dag čokolade u prahu,
20 dag mljevenih oraha i
1 prašak za pecivo.

Sastojine za kremu:

0,5 l vrhnja za šlag i
20 dag čokolade.

Snimio: Marko Stjepan Mirković

Izrada:

Izrada biskvita: Od 10 bjelanjaka izlupati čvrsti snijeg. Dodati 10 žumanjaka, 20 dag šećera i 1 prašak za pecivo. Izmiješati mikserom. Umiješati 20 dag čokolade u prahu. Izraditi mikserom. Na kraju žlicom ili kuhačom umiješati 20 dag mljevenih oraha. Smjesu istresti u veliku, pomašćenu i pobrašnjenu tepsiju i peći 20-25 minuta na 200°C.

Vrući biskvit dobro izbosti vilicom kako bi što bolje upio kremu.

Izrada kreme: U lonac istresti 0,5 l vrhnja za šlag. Izlomiti 20 dag čokolade za kuhanje i staviti u vrhnje. Zajedno kuhati na laganoj vatri. Stalno miješati dok se ne zgusne. Kad se dobije jednolična smjesa - krema prelići preko biskvita.

Dobar tek!

Napomena: Kolač je najbolje napraviti dan ranije.

NA IZBORIMA TREBA BIRATI HRVATSKOG HRVATA

Koja korist od pretresanja samo negativnih pojava. Taj je prostor treba biti ispunjen raspravama o tome, kao na primjer, koje su najvažnije odlike koje bi sljedeći predsjednik RH trebao imati i može li se takav naći među kandidatima. Vjerojatno niti jedan od njih ne posjeduje sve željene osobine, ali u nekim općim opisima može se dosta toga doznati o njihovom poštenju, poznavanju hrvatskih potreba, poznavanju povijesti, naročito one koja nas je kroz 20. stoljeće dovela do uspjeha u ostvarenju Hrvatske Države. Ne samo lupati po ovima i onima.

Još se nije čulo da bi političar, koji je uspio ostvariti demokratsku slobodnu državu, bio tako ocrnjen kao što je to naš slučaj. Jer, ne znamo povijest, pa umjesto da ono što se kaže, da se kaže u povijesnom okviru, po kojemu se onda može zaključiti i procijeniti ili pozitivno ili negativno, ono što se je dogodilo i shvatiti zašto se neke pojave nisu mogle izbjeći.

Mnogi su već bolesni od tolike samokritike, lupanja u prsa (mea culpa) čim se spomene, na primjer, NDH. Tu pojavu (NDH), treba razmotriti u povijesnom vremenu, kao i tokako se je ta država morala od početka braniti od unutrašnjih neprijateljskih, manjinskih nereda, a braniti se ne znači neprijatelja milovati. To je Tito znao i zato je bez milosrđa pobio sve Hrvate do kojih je mogao doći, a došao je blagoslovom velikih europskih država, koje nisu mogle prežaliti smrt Juge. Tu su im dobro poslužili titove sluga i slugani.

Sada smo pred izborima, pišimo i govorimo o tim izborima putem nekih uputa, nekih pozitivnih savjeta. Jedino ujedinjeno možemo zlo savladati, kao što se to pokazalo u obrambenom-domovinskom ratu. Treba biti i velikodušnosti od strane dobronamjernih Hrvata-kandidata. Ako već vide da imaju samo malu mogućnost za pobjediti na tim dolazećim izborima, neka se odreknu kandidature, tako da se glasovi ne rasiplju u ništa. A tako i glasači, neka ne biraju po ne znam kakvim osjećajima koji ih vode, nego prema "formuli": treba izabrati hr-

Copyright(C) Foto Gage Dragan Turudic

vatskog Hrvata, sposobnog za odgovorni posao i koji ne će sa sobom vući neku emocionalnu stranačku pripadnost. Evo primjera: engleska kraljica nikada ne glasuje, jer je ona iznad stranaka. Ona predstavlja cijeli narod. To je isto i uloga jednog predsjednika.

A onda, sjetimo se, kako je mala hrvatska vojska i svi ostali branitelji zajedno s njom, potukla jednu od najvećih vojski u to doba: odlučnost, ljubav za domovinu i BOŽJA POMOĆ. Zato se moramo moliti, moliti, jer više se ne smije glasovati po nekoj nepostojećoj antifašističkoj pripadnosti i simpatiji. Hrvatska treba slobodu tiskovina, TV-a i radija. Bez toga se ne može spoznati i doznati što i tko što radi. Samo se sije nezadovoljstvo i negativnosti.

TO JE ONO ŠTO UPRAVO ŽELE I RASPIRUJU NEPRIJATELJI HRVATSKE.

Vera Valčić Belić
vera_valcic@shaw.ca

GOSPODI KOJA ŠALJE "POZDRAVE SA ISTOKA"

**(Glasnik br. 69, str. 63,
29. kolovoza 2009.)**

Draga gospođo, (oprostite ako vrijeđam), budite sigurni, da su Hrvati "duboko dirnuti" u srce vašim izrazima "srpske ljubavi". Pokušajte to objasniti srpskim majkama, koje su prele crnu vunu, žaleći za poginulom djecom, koja su bila poslana da šire tu "srpsku ljubav" po Hrvatskim prostorima.

Hrvati su vas primili na svoje prostore i pomogli, kada vam je bilo teško služiti Turcima. Za to vrijeme, na Hrvatskim prostorima, vaša crkva je svestrano širila "srpsku ljubav". "Sa Hristosom posredi nas", "posredi nas" je rijeka Drina.

Dok god vi šalžete izraze "srpske ljubavi" s istočne strane rijeke, sigurni budite da možete očekivati istu ljubav sa zapadne strane. Ako biste znali istinu o našim susjedskim (komšijskim – po turski) odnosima u zadnjem stoljeću, onda biste vidjeli, da su Hrvati uvijek bili "duboko dirnuti" izrazima te "srpske ljubavi", posebno kada bi ista bila "donesena" na Hrvatske prostore od strane naše "braće sa istoka".

"Braću sa istoka" ne bi trebalo iznenaditi, ako jednoga dana Hrvati odluče, unaprijed zahvaliti na budućim izrazima takve "ljubavi", za šta Hrvati danas imaju mogućnosti.

Što se tiče opraštanja, naše grijehe će Bog opraštati. Što se tiče izmirenja, Hrvati nikada nisu išli preko rijeke Drine noseći "Hrvatsku ljubav" svojim susjedima. Prema tome, u našem slučaju riječ izmirenje nema

nikakva smisla. Poznajući zbivanja kroz povijest, kako su naša "braća sa istoka" vjerno služila Turcima a u isto vrijeme srpska crkva širila "srpsku ljubav" i mržnju prema Hrvatima kad je Hrvatima bilo najteže, teško je vjerovati da nakon tolike "srpske ljubavi" i sve "bratske ljubavi" ima potrebe razmišljati o svađi ili pomirenju. Možemo razmišljati o mržnji koju širi vaša crkva prema svima drugima.

Dobra ženo, moli, za duše nesretnika koji šire mržnju prema Hrvatskome narodu i drugim narodima, moli za duše onih koji šalju "srpsku ljubav" Hrvatskome narodu i drugim narodima po srpskoj djeci zadojenoj mržnjom. Hrvati znaju i nisu zaboravili "srpsku ljubav".

I na kraju, čitajte, čitajte istinu koju su sotonski sljedbenici krili od svijeta i još kriju od vas. Imate pristup cijelome svijetu, vidite što svi drugi kažu. Ne dozvolite, da sotonski sljedbenici, koji su u zadnjih dvadeset godina, zamotali u crno mnoge srpske majke i osramotili poštene srpske ljude, i dalje šire mržnju prema Hrvatima osnovanu na lažima. Bit ćete vrlo iznenađeni otkrivajući pravu istinu naših susjedskih odnosa!

Dragan Turudić
hajuogard@sourcecable.net

PLURIS d.d.

To je ono pravo! Tako se radi!

Željko Popović
zeljko.popovic1@pu.t-com.hr

Hrvatski uljudbeni pokret

**Udruga za zaštitu
prava građana**

Pete poljanice 7
10000 Zagreb
Hrvatska
tel: +385 1 29-23-756
fax: +385 1 29-23-757

hrvatska.uljudba@gmail.com
www.hrvatskauljudba.hr
www.svakovamdobro.hr
www.pravednostiljubav.hr
www.borovnicaunas.hr
www.redangus.hr
www.blackdragn.hr
www.laudonovgaj.hr
www.ne-kor.hr

Glasnik
Hrvatskog uljudbenog pokreta
izlazi subotom

Nakladnik:
**Poslovna savjetovanja
Dragun d.o.o.**

Uredništvo:
dr. sc. Tomislav Dragun
glavni urednik
091/33-88-431

Hrvoje Mirković
grafički urednik
091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl.
oec. za izdavača
091/33-88-433

Priloge slati na adresu:
Zagreb, Pete poljanice 7
hrvatska.uljudba@gmail.com
Idejno rješenje:
© Hrvoje Mirković